George Sand

Teverino

George Sand

Teverino

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af George Sand: *Teverino* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of George Sand: *Teverino* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1

For i rette tid at være ved stævnemødet forlod Leonce før daggry *Hôtel des Etrangers*, og solen var endnu ikke oppe, da han kørte ind i den skyggefulde krumme allé, der fører til villaen; de spinkle hjul på hans smukke tyske vogn efterlod næppe noget spor i det fine sand, som tillige dæmpede lyden af hans stolte hestes skridt. Men han frygtede for at være alt for tidligt på færde, da han bemærkede, at der ikke var noget spor af samme slags før hans, og at der endnu herskede en dyb tavshed i den fornemme ladys bolig.

Han steg af foran den med blomster prydede trappe, befalede sin jockey at køre vognen ind i gården og gik efter at have forvisset sig om, at de forgyldte glasdøre i stueetagen endnu var lukkede, hen under Sabinas vindue og nynnede med sagte stemme følgende arie af *Barberen i Sevilla*:

Ecco ridente il cielo
Già spunta la bella aurora ...
... E puoi dormir cosi?

Få øjeblikke efter åbnedes vinduet, og indhyllet i en burnus af hvidt kashmir skød Sabina jalousien lidt til side og talte til ham med ugenert fortrolighed:

"Jeg ser, min ven, at De ikke har modtaget min billet, som jeg sendte Dem i går aftes, og at De ikke ved, hvad der er hændt. Hertuginden har *vapeurs* og tillader ikke sine tilbedere at tage på lystture uden hende. Marquisen må have haft en

ægteskabelig tvist, for hun foregiver at være syg. Greven er det i virkeligheden, og doktoren har forretninger, således at alle svigter deres ord og beder mig opsætte vor lysttur til næste uge."

"Altså kommer jeg meget ubelejligt, fordi jeg ikke har modtaget Deres afbud, og opfører mig som provincialist, idet jeg forstyrrer Deres søvn. Jeg skammer mig i den grad over min kejtethed, at jeg ikke kan finde på at sige noget til min undskyldning."

"Gør Dem ingen bebrejdelser, jeg var allerede vågen. Alle disse damers lunefuldhed satte mig i så ondt humør i aftes, at jeg efter at have kastet deres tossede billetter i ilden, gik tidligt til sengs og sov ind af lutter ærgrelse. Det er mig meget kært at se Dem, jeg længtes efter at få fat på nogen, med hvem jeg kunne forbande alle forlystelsesplaner og landture, verdensmænd og smukke damer."

"Da kommer De til at forbande dem alene, for i dette øjeblik velsigner jeg Dem af min inderste sjæl."

Og idet Leonce bøjede sig over vindueskarmen, på hvilken Sabina hvilede sine arme, følte han sig fristet til at gribe en af hendes skønne hvide hænder; men denne ædle dames roligt spottende mine holdt ham tilbage, og han indskrænkede sig til at fæste et meget betydningsfuldt blik på hendes dejlige arm, der stak frem af hendes burnus.

"Leonce," sagde hun, idet hun samlede sin burnus med den yndigste spotske mine, "hvis De siger mig flovheder, lukker jeg vinduet i lige for næsen af Dem og går i seng igen. Der er ingen ting, som således kan få mig til at sove, som kedsommelighed; især i den senere tid har jeg lidt af det, og hvis De bliver ved, har

jeg intet andet at gøre, end at hellige mit liv til bevarelsen af min friske kulør og min fyldige figur, som hertuginden gør. Men vær nu elskværdig og beflit Dem på at vedligeholde Deres sædvanlige ånd og gode smag. Hvis De vil love mig at iagttage vore betingelser, kan vi tilbringe morgenen langt behageligere, end vi ellers ville have gjort i dette glimrende selskab."

"Lad gå.! Træd ud af Deres helligdom og kom med mig ned i haven for at se solen stå op."

"O, haven! Den er smuk, det indrømmer jeg, men det er en udvej, som jeg vil have til gode til de dage, hvor jeg får kedelige besøg. Jeg fører da de fremmede omkring og nyder den omgivende naturs skønhed i stedet for at høre på deres tossede snak, som jeg dog giver mig mine af at lytte til. Derfor vil jeg ikke gøre mig selv træt af dette opholdssteds behageligheder. Ved De hvad, jeg fortryder, at jeg har lejet det for et fjerdingår; jeg har kun været her i otte dage, og jeg keder mig allerede dødeligt over landskabet og naboskabet."

"Mange tak! Skal jeg gå min vej?"

"Hvortil denne forstilte pirrelighed? De ved meget vel, at jeg undtager Dem, når jeg udslynger mit anatema mod menneskeslægten. Vi er gamle venner, og vi vil bestandig blive ved at være det, hvis vi er så fornuftige at vedblive med at holde måde med vor kærlighed, som De har lovet."

"Ja, det gamle ordsprog siger: *Elsk lidet og elsk længe*; men De lover mig en behagelig morgen, og De truer med at lukke Deres vindue i ved det første ord, som kan mishage Dem. Jeg finder ikke, at min stilling er behagelig, det forsikrer jeg Dem, og jeg ånder ikke frit, førend De er kommet ud af Deres fæstning."

"Nuvel, giv mig en time til at klæde mig på; imens skal der blive serveret frokost for Dem i lysthuset; jeg skal komme og drikke the med Dem, og derpå vil vi finde på noget, hvormed vi kan tilbringe morgenen på en behagelig måde."

"Hør mig, Sabina! lad mig alene finde på, hvad vi skal beskæftige os med, for hvis De blander Dem i det, vil vi tilbringe hele dagen med, at jeg foreslår Dem alle slags fornøjelser, og De beviser mig, at de alle er tossede og kedelige. Tro mig, gør Deres toilette på en halv time, lad os ikke spise frokost her, og lad mig føre Dem, hvorhen jeg vil."

"Aha, De spiller troldmanden, den ubekendte! Jeg ser, Leonce, at De er den eneste, der forstår mig. Nuvel, jeg modtager Deres forslag, før mig bort og lad os komme af sted."

Lady G... udtalte disse sidste ord med et smil og et blik, der fik Leonce til at sitre.

"O kolde kvinde!" udbrød han med en blanding af munterhed og bitterhed, "jeg kender Dem nok, og jeg ved, at Deres eneste lidenskab er at undgå menneskelige lidenskaber. Nuvel, Deres kulde smitter mig, og jeg vil glemme alt, hvad der kunne lede mig bort fra det mål, som vi har foresat os."

"De indestår mig altså for, at jeg ikke skal kede mig i dag i Deres selskab? O, De er det bedste menneske i verden. Hør, jeg føler allerede virkningen af Deres løfte, ligesom de syge, der føler sig lindrede ved synet af lægen, og som helbredes straks ved den sikkerhed, hvormed han påtager sig at helbrede dem. Nuvel, jeg adlyder Dem, improviserede doktor, skarpsindige doktor, beundringsværdige doktor! Jeg klæder mig på i en hast, vi tager af sted uden i forvejen at nyde noget, og vi kører ...

hvorhen det falder Dem ind. Hvilken ekvipage skal jeg lade forspænde?"

"Ingen. De skal ikke befatte Dem med noget, De skal intet vide. Det er mig, der tager forholdsregler og uddeler befalinger, eftersom det er mig, der opfinder."

"Lad gå, det er fortryllende," udbrød hun, idet hun lukkede vinduet og ringede på sine kammerpiger, der snart rullede det tunge gardin af blåt damask ned mellem hende og Leonces blik.

Han gik hen for at uddele nogle befalinger, hvorpå han kom tilbage og satte sig ikke langt fra Sabinas vindue ved foden af en statue og gav sig til at drømme.

"Nå," udbrød lady G... efter en halv times forløb og slog ham sagte på skulderen, "er De ikke anderledes beskæftiget med vor afrejse? De lovede mig vidunderlige adspredelser, uhørte overraskelser, og De sidder her og drømmer som et menneske, der endnu intet har fundet på."

"Alt er færdigt," sagde Leonce, idet han rejste sig og tog Sabina under armen. "Min vogn venter Dem, og jeg har fundet på de mest vidunderlige ting."

"Skal vi tage således af sted, ene to?" bemærkede lady G...

"Det var et koketteri, jeg ikke havde troet hende i stand til," tænkte Leonce, "nuvel, jeg skal benytte mig af det."

"Vi tager negerinden med," svarede han.

"Hvorfor negerinden?" sagde Sabina.

"Fordi min jockey finder behag i hende. I hans alder er alle fruentimmer hvide, og vort rejseselskab må ikke kede sig, ellers vil det kede os."

Få øjeblikke efter havde jockeyen modtaget sin herres befalinger, uden at Sabina havde hørt dem. Negerinden sad

bevæbnet med en stor hvid parasol og smilede til begge sider på det brede og lave kuskesæde. Lady G… sad skødesløst på bagsædet, og Leonce, i en ærbødighedsfuld stilling foran hende, betragtede landskabet og tav; hestene fo'r af sted som vinden.

Det var første gang, at Sabina vovede at indlade sig på en *tête-à-tête* med Leonce, der kunne blive længere, end hun i begyndelsen anede. Trods forslaget om en simpel køretur og de to unge tjenestefolks nærværelse, som vendte ryggen til dem og sludrede alt for muntert sammen til at tænke på at lytte til deres samtale, følte Sabina dog, at hun var alt for ung til at denne situation ikke lignede en ubesindighed; hun tænkte på det, da hun var kommet igennem det sidste haveled.

Men Leonce syntes aldeles ikke tilbøjelig til at drage fordel af sin rolle, han var så alvorlig og så fordybet i betragtningen af den opgående sol, der begyndte at udfolde sin glans, at hun ikke vovede at ytre sin forlegenhed og troede tværtimod at burde overvinde den for at synes lige så rolig som han.

De fulgte en stejl vej, hvorfra man opdagede hele den grønne dal, bjergstrømmenes løb og bjergene bekransede med evig sne, som solens første stråler farvede med purpur og guld.

"Det er herligt," sagde endelig Sabina, idet hun svarede på et udbrud fra Leonce, "men ved De hvad? ved at betragte solen kommer jeg uvilkårligt til at tænke på min mand."

"Det er sandt," sagde Leonce "hvor er han?"

"Han er i villaen. Han sover."

"Og vågner han tidligt?"

"Det kommer an på. Lord G… er mere eller mindre morgenduelig, alt efter det større eller mindre kvantum vin, han har drukket til sin aftensmad, og hvorledes skal jeg have

nogen idé om det, eftersom jeg må underkaste mig den engelske skik, der så snildt er opfundet for at forhindre konerne fra at moderere deres mænds umådelighed?"

"Men som oftest?"

"Til middag; vi kan vel nok være hjemme til den tid."

"Det ved jeg ikke, frue, det afhænger ikke af Deres vilje."

"Virkelig? Jeg holder af at høre Dem spøge således! De smigrer min længsel efter det ubekendte. Men alvorligt talt, Leonce?"

"Alvorligt talt, Sabina, ved jeg ikke, hvornår De kommer hjem. De har overdraget mig at ordne anvendelsen af Deres dag."

"Nej, blot af min morgenstund."

"Om forladelse, men De har ikke sat nogen grænse for vor tur, og i mine planer har jeg ikke opgivet retten til at opfinde, efterhånden som inspirationen griber mig; hvis De vil lægge tømme på mit geni, indestår jeg ikke for noget."

"Hvad skal det betyde?"

"At jeg da overlader Dem til Deres dødelige fjende kedsommeligheden."

"Hvilket tyranni! Men hvis nu ved et særegent tilfælde lord G... har været mådeholden i aftes?"

"Med hvem har han spist til aften?"

"Med lord H..., med m. D..., med sir I... – kort sagt, med et halvt dusin af sine kære landsmænd."

"I så tilfælde kan De være rolig, så sover han nok sine tolv timer."

"Men hvis De tager fejl?"

"Ah, frue, hvis De allerede tvivler om Forsynet, det vil sige om mig, der i dag våger over Deres skæbne i Guds sted, hvis troen mangler Dem, hvis De ser tilbage og fremad, undslipper det nærværende øjeblik os, og med det min almagt."

"De har ret, Leonce, min fantasi svækkes ved disse erindringer om det virkelige liv – af sted; lad lord G… vågne, hvad tid han vil, lad ham spørge om, hvor jeg er, lad ham få at vide, at jeg strejfer omkring med Dem, lige meget!"

"For det første er han jo ikke skinsyg på mig."

"Han er ikke skinsyg på nogen. Men sømmeligheden, det engelske snerperi?"

"Hvad er det værste, han kan falde på at gøre?"

"Han vil forbande den dag, da det faldt ham ind at ægte en fransk dame, og i mindst tre timer vil han gribe lejligheden til at lovprise Albions store dukkers yndigheder. Han vil mumle mellem tænderne, at englænderne er den største nation i verden, at vor er fyldt med dårekistelemmer, at lord Wellington står over Napoleon, og at Londons dokker er bedre byggede end Venedigs paladser."

"Er det alt?"

"Er det ikke nok? Hvorledes kan man høre på sådan noget uden at gøre nar ad ham og sige ham imod?"

"Og hvad sker der så, når De bryder foragtens tavshed?"

"Så går han hen og spiser til aften med lord H…, med sir I…, med m. D…, hvorpå han sover 24 timer."

"Sagde De ham imod i går?"

"Ofte. Jeg sagde til ham, at hans engelske hest set ud som et udgangsøg."

"Så kan De være rolig, så sover han nok lige til i aften."

"Det indestår De for?"

"Jeg befaler det."

"Nuvel, vivat! lad hans livsånder hvile i fred, og lad ægteskabet være ham så let som muligt. Dette ægteskab er et frygteligt åg, Leonce."

"Ja, der gives mænd, som banker deres koner."

"Det er intet. Der gives andre, som dræber Dem med kedsommelighed."

"Er det den eneste grund til Deres spleen? Det tror jeg ikke, milady."

"O, kald mig ikke milady, jeg forestiller mig da, at jeg er en englænderinde. Det er nok, at man, når jeg er i England, vil overbevise mig om, at min mand har tilintetgjort min nationalkarakter."

"Men De svarer ikke på mit spørgsmål, Sabina."

"Og hvad kan jeg svare Dem? ved jeg grunden til mit onde?"

"Skal jeg sige Dem den?"

"De har sagt mig den hundrede gange, lad os ikke spilde tiden med at tale om det."

"Om forladelse, min frue, De har kaldt mig en skarpsindig og beundringsværdig doktor, De har givet mig ret til at helbrede Dem, om det så kun var for en dag."

"At helbrede mig ved at more mig; men hvad De står i begreb med at sige mig vil kede mig, det ved jeg."

"Det er en unyttig udflugt af en blufærdighed, som en sukkende elsker ville finde fortryllende, men som Deres alvorlige læge finder i højeste grad barnagtig."

"Nuvel, hvis De er bidende og uforskammet, holder jeg mere af Dem således. Tal da."

"Savnet af kærlighed forbitrer Dem livet, Deres kedsomhed er utålmodighed og ikke lede ved livet, Deres overdrevne stolthed forråder en utrolig svaghed. Det er Dem en trang at elske, Sabina."

"De taler om at elske, som om at drikke et glas vand. Er det min fejl, at ingen behager mig?"

"Ja, det er Deres fejl! Deres ånd har fået en fejl retning, Deres karakter er blevet forbitret, og De har kælet så længe for Deres egenkærlighed, at De bilder Dem ind at stå så højt, at ingen synes Dem værdig. De finder, at det er hårde beskyldninger, ikke sandt? Holder De mere af fad smiger?"

"O, jeg finder Dem tværtimod fortryllende i dag," udbrød lady G... leende, skønt der dog gik en sky af ondt lune over hendes skønne ansigt. "Nuvel, lad mig retfærdiggøre mig, og nævn mig en, som modbeviser mine ord. Jeg finder alle mandfolk, som verden fører mig mod, enten forfængelige og dumme eller forstandige og kolde, jeg har medlidenhed med de første og frygter de sidste."

"De har ikke uret," sagde Leonce, "hvorfor søger De ikke udenfor den fornemme verden?"

"Kan en kvinde søge? Fy!"

"Men man kan undertiden spadsere, møde og ikke flygte."

"Nej, man kan ikke spadsere udenfor den fornemme verden, den følger en over alt, når man hører til den. Og hvad finder man udenfor den? Borgere, en hovmodig og simpel race, almuefolk, en urenlig og umælende race, kunstnere, en ærgerrig og i højeste grad egoistisk race. Alle disse står ikke over os, Leonce, og hvis De desuden vil, at jeg skal tilstå Dem sandheden, må jeg sige Dem, at jeg tror en smule på vort

patriciske blods fortrin. Hvis ikke alt er udartet og fordærvet i menneskeslægten, er det endnu der, at man må håbe at finde ophøjede typer og udvalgte naturer. Jeg nægter ikke, at der med tiden kan ske forvandlinger, men hidindtil ser jeg endnu trældommens præg på alle disse nyligt frigivne pander; jeg hverken hader eller foragter, jeg frygter heller ikke denne slægt, som skal forjage os; jeg finder mig i den. Jeg ville kunne nære agtelse, ærbødighed og venskab for visse plebejere, men min kærlighed er en fin blomst, der ikke vokser i den første den bedste jordbund, jeg har marquise-nerver, jeg kan ikke forandre mig og blive unaturlig. Jo bedre jeg finder mig i den tilkommende lighed, desto mindre føler jeg mig i stand til at elske og kærtegne, hvad uligheden forhen besudlede. Se, det er min teori, Leonce. De har altså ingen grund til at holde prædikener. Vil De have, at jeg skal blive en barmhjertig søster? Jeg ønsker intet hellere end at overvinde min afsky for barmhjertighed; men De vil have, at jeg skal søge kærlighedens lykke dér, hvor jeg ser, at der ikke er andet at foretage sig end bodfærdighedens ofring."

"Jeg holder ikke prædikener, Sabina, jeg er hverken bedre eller slettere end De, jeg tror blot at have en varmere følelse for menneskets værdighed, en heftigere længsel efter den, og denne sande ild kom den dag, da jeg følte mig som kunstner. Siden den tid forekom menneskeslægten mig ikke delt i forskellige kaster, men fuld af typer, som ved sig selv står over den øvrige menneskeslægt. Jeg tror følgelig ikke, at vanen har sådan en indflydelse på sjælene, at den således kan tilintetgøre den guddommelige magt, at den for stedse kan brændemærke slavernes afkom; når det behager Gud, at Fornarina skal være

smuk, og at Raphael skal have geni, elsker de hinanden uden at spørge om deres forfædres navn. Sjælens og legemets skønhed, det er det, som er ædelt og agtværdigt, og den vilde rose er ikke mindre yndig og ikke mindre fortryllende, fordi den skyder frem af en tjørnebusk."

"Ja, men for at lugte til den, må man rive sig på de vilde buske. Desuden betragter vi ikke den ideale skønhed på samme måde, Leonce. De er et mandfolk og kunstner, det vil sige, De har både en mere materiel og en mere begejstret forestilling om formen; Deres kunst er materialistisk. Det er den guddommelige Raphael indtaget i den kraftige Fornarina. Nuvel, ja. Tizians elskerinde synes mig også et smukt, stort, sanseligt fruentimmer, men ingenlunde et ideal. Vi patricierinder, vi kan ikke begribe ... men, store Gud, der kommer jo en ekvipage lige hen mod os, som ganske ligner marquisens!"

"Og det er virkelig hende, sammen med den unge doktor!"

"Se, Leonce, der kommer en dame, som er lettere at tilfredsstille end jeg. Vi opdager måske en intrige! Hun udgav sig som syg, og nu kører hun med ..."

"Med sin læge, som De med Deres, min frue. Hun morer sig, fordi det er blevet hende ordineret."

"Ja, men De er kun læge for min sjæl ..."

"De grusom, Sabina! Hvad ved De, om ikke dette smukke unge menneske snarere henvender sig til hendes hjerte end til hendes sanser ... Og hvis hun tænkte lige så slet om Dem, ville hun da ikke være i højeste grad uretfærdig, da jeg, som her befinder mig under fire øjne med Dem, hverken henvender mig til Deres hjerte eller ..."

"Retfærdige Himmel, Leonce, De minder mig om noget. Hun er ondskabsfuld og trænger til at retfærdiggøre sig ved andres eksempel ... hun kommer lige forbi os. Hun er dristig; i stedet for at skjule sig vil hun iagttage os ... genkende mig ... Det er måske allerede sket."

"Nej, min frue," svarede Leonce, "Deres slør er slået ned, og hun er endnu langt borte; desuden ... drej af til venstre ad vejen til Saint Apollinaire," råbte han til jockeyen, som han brugte til kusk og som kørte hurtigt og dristigt.

Vognen kørte ind på en snæver, af buske dækket vej, og marquisens kaleche kørte få minutter efter forbi på landevejen.

"Ser De, min frue," sagde Leonce; "Forsynet våger over Dem i dag, og det har inkarneret sig i mig. Man må ofte køre længe i disse bjergegne, førend man kan finde en vej, hvorpå man kan køre langs med afgrunden, og pludselig har der åbnet sig en ligesom ved et mirakel i det øjeblik, da De ønskede at flygte."

"Det er virkelig så vidunderligt," svarede lady G... smilende, "at jeg forestiller mig, at De har åbnet den med en tryllestav. Ja, disse skønne blomstrende hække, disse ædle skygger er fortryllende. Jeg må beundre, at De har tænkt på alt, selv på at give os skygge og blomster, som vi manglede, da vi fulgte hovedvejen. Disse hundredårige kastanjetræer, som De har plantet her, er herlige. Man ser rigtignok, Leonce, at De ikke kan skabe halvt."

"Deres ord er fortryllende, Sabina. Men De er bleg som døden! Hvor De frygter den offentlige mening! Hvilken skræk har ikke dette møde og denne fare for at blive mistænkt indjaget Dem. Jeg ville aldrig have anet, at en så beklemt og så stolt dame kunne være så frygtsom."

"Man lærer kun hinanden at kende på landet, siger man. Det vil sige, at man kun lærer at kende hinanden, når man er sammen under fire øjne. Vi vil derfor i formiddag opdage mange gode egenskaber og mange fejl, som vi endnu aldrig havde lagt mærke til, hos hinanden. Jeg ved ikke, om denne min frygtsomhed er en dyd eller en svaghed."

"Det er en svaghed."

"Og De foragter den?"

"Jeg vil måske dadle den. Jeg vil i det mindste deri finde en forklaring på den forfinede smag, på den vane at lade hånt om alt, som De nylig talte til mig om. De gør Dem vist ikke fuldkommen regnskab for Dem selv, De tillægger måske Deres aristokratiske ideers overdrevne delikatesse alt for meget, og den er i virkeligheden kun frygt for Deres liges dadel og spot."

"Mine lige er også Deres lige, Leonce; bekymrer De Dem da slet ikke om den offentlige mening? Kunne De ønske, at jeg gjorde et valg, som jeg måtte rødme over? Det ville være forunderligt."

"Det ville være alt for forunderligt, og det tænker jeg slet ikke på. Men en mere fremtrædende dristig uafhængighed ville synes mig en herlig udvej for Dem, og jeg ser, at De ikke er i besiddelse af den. Her er det ikke længere spørgsmålet om at vælge i den ene eller den anden sfære, jeg siger blot, at De i almindelighed, hvis De gjorde et valg, mere vil beskæftige Dem med den dom, som Deres omgivelser ville fælde om det, end den behagelighed, som De for Deres personlige regning derved vil forskaffe Dem."

"Det har jeg ingen ide om, og dette overskrider grænsen for de hårde sandheder, Leonce; det er en ondskabsfuld drillen, et

system af hadefulde beskyldninger."

"Nu begynder vi at skændes," sagde Leonce. "Alt går godt; hvis det lykkes mig at ophidse Dem imod mig, har jeg i det mindste bortfjernet kedsommeligheden."

"Hvis marquisen hørte vor samtale," sagde Sabina, idet hun atter genvandt sin munterhed, "ville hun ikke finde noget at hænge sin hat på, antager jeg."

"Men da hun ikke hører den, og da vi kunne møde andre, er det det rigtigste at vi afbryder denne *tête-à-tête*, og omgiver os med et rejseselskab."

"Hvad, er det nu Dem, der får nykker, Leonce?"

"Aldeles ikke, men det stemmer overens med min plan, at De får en respektablere kavaler end mig; jeg ser ham komme os i møde. Skæbnen eller min tryllekraft fører ham herhen."

På et tegn fra sin herre standsede jockeyen hestene. Leonce sprang let ned på jorden og ilede hen imod præsten fra Saint Apollinaire, der alvorlig gik ved indgangen til landsbyen med en bønnebog i hånden.

2

"Hr. pastor," sagde Leonce, "det gør mig meget ondt, at jeg forstyrrer Dem. Jeg ved, at når en præst bliver afbrudt i læsningen af sin bønnebog, nødes han til at begynde forfra igen, om han så også var kommet til den næstsidste side; men jeg ser med fornøjelse, at De endnu kun er kommet til den anden, og den bevæggrund, som fører mig til Dem, er så presserende, at jeg håber, De i Deres barmhjertighed vil undskylde min ubeskedenhed."

Præsten sukkede, lukkede sin bønnebog, tog sine briller af og hævede sine store blå øjne, der ikke manglede forstand, på Leonce.

"Hvem har jeg den ære at tale med?" sagde han.

"Med en ung, oprigtig mand," svarede Leonce alvorlig, "der kommer for at spørge Dem til råds i et meget delikat tilfælde. I morges overtalte jeg i al uskyldighed en ung dame, som De ser dernede i den åbne vogn, til at tage en køretur med mig i Deres smukke bjerge. Vi er begge to ubekendte med landets skik og brug, vore følelser for hinanden er et ømt venskab. Damen fortjener al mulig agtelse og ærbødighed, men undervejs har hun fået en betænkelighed, og jeg har set mig nødsaget til at finde mig i den. Hun siger, at landets indbyggere ved at se hende køre alene med et ungt menneske let kunne holde sig op over hendes opførsel, og frygten for at blive en genstand for skandale er blevet så levende hos hende, at jeg må anse det for en Himlene lykke, at jeg mødte Dem. Jeg bestemte mig derfor

til at bede Dem om at gøre os selskab i et par timer, eller i det mindste indtil jeg har ført hende hjem til hendes bolig. De er så god, at De vist ikke vil berøve en elskværdig dame en i sandhed opbyggelig køretur, eftersom det gælder om at lovprise den Evige i beskuelsen af hans værk, den skønne natur."

"Amen, min herre," sagde præsten, der røbede en smule mistillid og opmærksomt betragtede vognen. "De er jo ikke ene. De har jo to andre personer med Dem."

"Det er vore tjenestefolk, som en instinktiv følelse af det passende lod os medtage."

"Nuvel, så ser jeg ikke, at De har grund til at frygte onde tunger; man begår intet ondt i sine tjenestefolks nærværelse."

"Tjenestefolkenes nærværelse regnes for intet i den fornemme verden."

"Det er alt for megen foragt for mennesker, der er vore brødre."

"Det er en smuk og værdig tanke, hr. pastor, og jeg er aldeles af Deres mening. Men De vil dog indrømme, at da de sidder på kuskesædet, kunne man let formode, at jeg fører en alt for kærlig samtale med denne dame, at jeg hemmeligt tager og kysser hendes hånd."

Præsten gjorde en gestus, der udtrykte skræk, men det var kun en ren form, hans ansigt røbede ikke nogen bevægelse. Han havde lagt den alder bag sig, hvor brændende tanker plager præsterne. Eller det er måske snarere muligt, at han ikke altid havde været så afholdende, at han havde hadet livet og fordømt lykken. Leonce morede sig ved at se, hvor ubetydelige hans foregivne betænkeligheder forekom ham.

"Hvis det ikke er andet," svarede præsten, "så kan De jo lade den sorte sætte sig ind i vognen hos Dem. Hendes nærværelse vil jage bagtalelsens dæmon på flugt."

"Det er ikke skik," sagde den unge mand, bragt i forlegenhed ved den gamle præsts sunde dømmekraft, "det ville synes affekteret. Faren er altså meget stor, ville de ondskabsfulde tænke, siden man er nødt til at sætte en ussel negerinde imellem dem. Derimod vil en præsts nærværelse hellige alt, en værdig præst som De, er alle troendes naturlige ven, og enhver må kunne indse, at man søger hans selskab."

"De er alt for artig, min kære herre, og jeg ville ønske, jeg kunne gøre Dem den tjeneste," svarede præsten, der følte sig smigret; "men jeg har endnu ikke holdt morgenmessen, og nu ringer det første gang. Giv mig blot tyve minutters frist eller rettere, kom og hør messen. Det er just ikke nødvendigt at høre en messe midt i ugen; men det kan aldrig gøre skade. Derpå må De tillade mig at spise frokost, og vi kan da køre en tur sammen, hvis De ønsker det."

"Vi vil høre messen," svarede Leonce, "men straks efter vil vi tage Dem med, for at De kan spise frokost med os i det fri."

"Der spiser De meget slet," bemærkede præsten hurtigt, der anså denne ide for at være langt mere foruroligende end alt det foregående; "man kan slet ikke få noget, som duer i dette land, der er lige så fattigt som malerisk."

"Vi har fortræffelige vine og udsøgte fødevarer i vognmagasinet," svarede Leonce. "Vi havde sat flere personer i stævne for at spise i det grønne, og hver af os skulle medbringe en del til festen, men da alle undtagen mig har svigtet Deres ord, er jeg vel forsynet for det lille antal gæster, vi er."

"Lad gå," sagde præsten, "det er altså en aftale. Jeg ser, at De har en smuk tur for, og at den uden mig ville forstyrres på grund af denne farlige tête-à-tête. Jeg vil ikke forstyrre den, jeg vil tage med Dem, når det blot ikke er for langt, for jeg mangler ikke forretninger her. Snart falder det én ind at komme til verden, snart en anden at forlade den, og hver dag begynder den samme historie forfra. Gå nu hen og giv Deres dame den fornødne underretning, så vil jeg ile til min kirke."

"Nå?" sagde Sabina, der mens hun ventede på, at Leonce skulle komme tilbage, havde taget en bog i sidelommen på vognen og bladede i *Wilhelm Meister*, "jeg troede, at De havde glemt mig, og trøstede mig med denne yndige fortælling."

"Jeg havde medbragt den til Dem," sagde Leonce, "jeg vidste, at De endnu ikke kender den, og at det netop var den læsning, De for øjeblikket trængte til."

"De har fortræffelige ideer, men hvad skal vi nu bestille?"

"Vi skal i kirke."

"Det var en forunderlig ide; er det Deres mening at more mig ved at arbejde på min sjæls frelse?"

"Det er Dem forbudt at ransage mine tanker og at gætte mine hensigter. Så snart jeg ikke længere holder mine planer hemmelige for Dem, vil De ikke tillade mig at fuldføre noget."

"Det er sandt, lad os da gå i kirke; men hvad vil De gøre med den præst?"

"Hvad? Hele tiden spørgsmål, uagtet De ved, at oraklet bør være stumt."

"Deres egensindighed begynder at interessere mig. Er det mig ikke engang tilladt at forsøge på at finde ud af det?"

"Fuldkommen; jeg er ikke bange for, at De skal gennemskue mig."

Vognen kørte igennem landsbyen og standsede foran den landlige kirke. Den var i almindelighed tom, når der om søgnedagene holdtes gudstjeneste, men den fyldtes med nysgerrige fruentimmer og børn, så snart de to fornemme rejsende var trådt derind. De fleste af dem vendte dog snart tilbage igen til indgangen, hvor de beundrede hestene, beføite vognen og især betragtede negerinden, der vakte en med ironi og skræk blandet forundring hos dem.

Præsten anviste Sabina og Leonce hæderspladsen. Bjergluften er så forfriskende, at præsten allerede var sulten og følgelig ikke gjorde messen længere, end det var nødvendigt.

Lady G... havde taget en ærværdig messebog blandt de gamle andagtsbøger, der lå spredt på bedeskamlen; hun syntes meget andægtig, men Leonce lagde snart mærke til, at hun holdt *Wilhelm Meister* under sit sjal, at hun lidt efter lidt lod den glide ned på den åbne messebog, og at hun endelig begærligt læste i den, mens præsten læste sit *Confiteor*.

Han knælede ned ved siden af hende og hviskede ganske sagte:

"Jeg vædder, at denne naive præst og disse skikkelige folk, som betragtet Dem, føler sig meget opbyggede over Deres fromhed, Sabina, men jeg siger til mig selv, at De respekterer en religions form, som De ikke længere tror på."

Hun svarede ham kun ved med fingeren at pege på ordet *pedant*, der stod flere steder i *Wilhelm Meister* om en af de personer, der hørte til den omvankende trop.

"De ved meget vel, at jeg ikke er skinhellig," sagde hun efter messen, da hun sammen med ham gik igennem skibet, der var omgivet af små gravkapeller; "jeg bekender mig til min tids religion."

"Det vil sige, at De ingen har?"

"Jeg tror tværtimod, at ingen tidsalder har været mere religiøs, for så vidt som de ophøjede ånder kæmper mod fortiden og higer efter fremtiden. Men nutiden kan ikke søge ly under noget tempel. Hvorfor førte De mig herind?"

"Går De ikke i kirke om søndagen?"

"Det gør jeg, fordi det er almindelig skik og for ikke at spille en fritænkers rolle. Om søndagen er man nødt til at gå i kirke, det er følgelig en verdslig skik."

"Ak, De er skinhellig."

"Med hensyn til religionen? Nej; jeg skjuler ikke for nogen, at jeg blot følger skik og brug."

"De har gjort denne profane verden til Deres Gud, og De finder det lettere at tjene ham."

"Skulle De virkelig være gudfrygtig, Leonce?" sagde hun og betragtede ham.

"Jeg er kunstner," svarede han, "jeg føler Guds nærværelse overalt, selv foran disse plumpe billeder fra middelalderen, der giver det sted, hvorpå vi nu er, en vis lighed med en hedensk pagode."

"De er endnu ugudeligere end jeg; disse frygtelige feticher, disse kyniske votivbilleder gør mig bange."

"Jeg ser det! Fortiden er Deres skræk, den fordærver Dem nutiden. Hvorfor kan De ikke fatte fremtiden? De ville da have nået idealet."

"Betragt, kunstner!" sagde Sabina til ham og henvendte hans opmærksomhed på en skikkelse, der knælede på gulvet inde i et mørkt gravkapel.

Det var en ung pige, næsten et barn, usselt men renligt klædt. Hun var ikke smuk, men hendes ansigt havde et gribende udtryk og hendes stilling en særegen adel. En solstråle, der havde forvildet sig ind i den fugtige kælder, hvor hun bad, faldt på hendes rosenfarvede nakke og på en prægtig blond, næsten hvidagtig hårfletning, der var rullet om en lille sort fløjlshue med falmet guldbroderi og ifølge landets skik kantet med sorte kniplinger. Hun var hvid og rød trods hendes hårs blege tone, hendes gennemtrængende blå øjne syntes at stråle stærkere under hendes lange øjenhår, der havde en bleggul, næsten sølvagtig farve; hendes alt for korte profil havde overordentlig fine linjer og en egen energi.

"Tab Dem ikke aldeles i beskuelsen af denne pige, Leonce," sagde Sabina til sin ledsager, der var blevet stående som forstenet foran landsbypigen; "det er mig alene, der bør beskæftige Dem i dag; dersom De bliver adspredt og tænker på noget andet, er jeg fortabt, jeg keder mig."

"Jeg tænker kun på Dem, når jeg betragter hende. Se på hende. Det må De kunne begribe."

"Det? Det er den blinde og enfoldige tro, det er fortiden, som lever endnu, det er folket. Det er interessant for en kunstner, men jeg er digter, jeg behøver mere end det vidunderlige, jeg må have det skønne ... denne lille pige er styg."

"Det kommer af, at De ikke forstår Dem på det. Hun er skøn, overensstemmende med den sjældne typus, hvortil hun hører."

"En albino-typus."

"Nej! Det er Rubens farve med det strenge udtryk, der findes hos det østromerske riges madonnaer. Og stillingen?"

"Den er stiv som de første mestres tegninger. Holder De af det?"

"En sådan stilling har også sin ynde, fordi den er naturlig og uvilkårlig. Canovas Magdalene antager studerede stillinger, madonnaerne fra renaissancetiden ved, at de er smukke; de oprindelige modeller er stive og ubøjelige, man kunne næsten sige lige op og ned ligesom den tanke, der frembragte dem."

"Og som forstenede Dem ... Se, hun har endt sin bøn; tal til hende. De vil da få at se, at hun er dum trods det udtryk, der ligger i hendes træk."

"Mit barn," sagde Leonce til den unge pige, "du synes at være meget gudfrygtig. Er der nogen speciel anledning til, at du netop beder i dette kapel?"

"Nej, min nådige herre," svarede den unge pige og nejede, "men jeg skjuler mig her, når jeg vil bede, for at præsten ikke skal se mig."

"Og hvorfor er du bange for, at præsten skal se dig?" spurgte lady G...

"Jeg er bange for, at han skal jage mig bort," svarede den unge pige, "han vil ikke tillade mig at komme ind i kirken, under påskud af, at jeg har begået en dødssynd."

Hun gav dette svar med så megen sikkerhed og med en så naturlig og bestemt mine, at Sabina ikke kunne lade være at le.

"Er det sandt?" spurgte hun hende.

"Jeg tror, at præsten tager fejl," svarede den unge pige, "og at Gud ser klarere i mit hjerte end han."

Derpå nejede hun atter og fjernede sig hurtigt; for præsten, der var blevet færdig med at afføre sig sin præstelige dragt, viste sig i skibet.

Udspurgt af vore to rejsende kastede præsten et blik på den flygtende synderinde, trak på skuldrene og sagde i en vred tone:

"Bryd Dem ikke om denne landstrygerske, hun er fortabt."

"Det er forunderligt nok," sagde Sabina, "hendes ansigt røber intet sådant."

"Nu er jeg til det ærede herskabs tjeneste," sagde præsten.

Man steg atter til vogns, og efter at man havde vekslet nogle intetsigende ord, bad præsten om tilladelse til at læse sit breviar, og snart var han så fordybet deri, at Leonce og Sabina igen befandt sig ligesom ene. Af agtelse for den skikkelige mand, der ikke syntes at forstå engelsk, talte de i dette sprog for ikke at forstyrre ham.

"Denne intolerante præst, en slave af sit paternoster, lover os ikke megen fornøjelse," sagde Sabina. "Jeg tror, at De har taget ham med for at straffe mig, fordi jeg blev i ondt humør ved at møde marquisen."

"Jeg har måske haft en alvorligere bevæggrund," svarede Leonce. "Gætter De den ikke?"

"Aldeles ikke."

"Da skal jeg sige Dem den, men det er på den betingelse, at De vil høre alvorligt efter."

"De gør mig urolig."

"Det er allerede noget. Vid da, at jeg har sat denne tredje mand imellem os for at betrygge mig selv."

"Og hvorfor, om jeg må spørge?"

"For den fare, der ligger skjult på bunden af enhver samtale, der imellem unge mennesker bevæger sig om kærlighed."

"De kan kun tale om Dem selv, Leonce, jeg har ikke lagt mærke til denne fare. De havde lovet mig ikke at kede mig, jeg stolede på deres ord, jeg var rolig."

"De spotter; det er alt for let – De havde dog lovet mig alvor."

"Nuvel, jeg er meget alvorlig, alvorlig som denne præst," sagde Sabina. "Hvad mente De?"

"At jeg ene med Dem ville have kunnet føle mig bevæget og mistet den kølighed, hvoraf min magt over Dem i dag afhænger. Jeg udfører her en magnetisørs rolle, der søger at dysse Deres sædvanlige pirrelighed i søvn. De ved nu, at den første betingelse for den magnetiske magt, det er en absolut flegma, det er viljens stræben hen imod det umaterielle herredømmes ide, det er fraværelsen af enhver bevægelse, som er fremmed for den mysteriske indflydelses fænomen. Jeg kunne blive forvirret og lade mig beherske af Deres blik, af lyden af Deres stemme, kort sagt af Deres magnetiske kraft, og da ville rollerne blive ombyttede."

"Er det en kærlighedserklæring, Leonce?" sagde Sabina med ironisk stolthed.

"Nej, frue, det er ganske det modsatte," svarede han rolig.

"En uforskammethed måske?"

"På ingen måde. Jeg har i lang tid været Deres ven og en alvorlig ven, det ved De meget vel, skønt De er en forunderlig og stundom uretfærdig kvinde. Vi har kendt hinanden siden vor barndom; vor tilbøjelighed var altid oprigtig og mild. Jeg har få venner som Dem, og der er ingen, hvis selskab jeg søger hellere end Deres. Dog forårsager De mig undertiden en vis

ubegribelig smerte. Her er ikke øjeblikket til at undersøge grunden dertil; det er et indre problem, som jeg endnu ikke har søgt at løse. Hvad der imidlertid er vist, det er, at jeg ikke er forelsket i Dem, og at jeg aldrig har været det. Uden at indlade mig på nøjere forklaringer, som måske ville have noget alt for frit efter denne erklæring, tænker jeg, at De vil kunne indse, hvorfor jeg ikke kan blive bevæget ved siden af en så smuk kvinde som Dem, og hvorfor dette rolige og fyldige ansigt, der var mig nødvendigt for at forhindre mig i at se for meget på Dem."

"Det er nok, Leonce," svarede Sabina, der lod, som om hun ordnede sine manchetter for at kunne bøje hovedet og skjule den rødme, der brændte på hendes kinder, "det er endog alt for meget. Der ligger noget sårende for mig i Deres tanker."

"Bevis mig det da."

"Det vil jeg ikke forsøge på. Deres samvittighed bør sige Dem det."

"På ingen måde, jeg kan ikke give Dem et bedre bevis på ærbødighed, end ved at jage kærligheden bort fra mine tanker."

"Kærlighed! Den er langt borte fra Deres hjerte! Hvad De tror at burde frygte, smigrer mig ikke synderligt; jeg er ikke en gammel kokette, der sætter sin stolthed i at vække kærlighed."

"Og dog, hvis det var kærlighed, en sådan kærlighed, som De forstår den, ville De være endnu mere opbragt."

"Måske bedrøvet, fordi jeg ikke ville kunne besvare den, men langt mindre opbragt, end jeg nu er over denne tilståelse."

"Vær oprigtig, min veninde; De ville ikke engang blive bedrøvet. De ville le, og det ville være alt."

"De beskylder mig for koketteri? Det har De ingen ret til. Hvad ved De om det, siden De aldrig har elsket mig og aldrig set mig elske."

"Hør, Sabina, det er vist, at jeg aldrig har søgt at behage Dem. Så mange andre har strandet, og dog ved jeg ikke, om det ikke skulle være lykkedes én at gøre sig elsket af Dem; De har imidlertid engang, da De følte Dem sørgmodig og tilbøjelig til at tale, sagt mig det, men jeg ved jo ikke, om De ikke i en overspændt tilstand har pralet af det. Hvis jeg havde vist Dem, at jeg er i stand til at nære en brændende kærlighed, ville De måske have erkendt, at jeg fortjente mere end Deres venskab, men for at gøre Dem dette begribeligt, måtte jeg enten have elsket Dem således, og det benægter jeg, eller forstille mig og søge at beruse mig ved mine egne forsikringer. Det ville have været min ædle tilbøjelighed for Dem uværdigt, og jeg har ikke nedladt mig til sådanne kunstgreb; eller rettere: Jeg havde måttet fortælle Dem mit livs hemmeligheder, skildre Dem min sande karakter, med et ord: Rose mig selv. Fy! Jeg ville ikke være blevet forstået, jeg ville være blevet spottet! En retfærdig straf for min barnagtige forfængelighed; nej langt fra mig en sådan ydmygelse!"

"Hvad er det, De retfærdiggør Dem for, Leonce? Beklager jeg mig over kun at besidde Deres venskab? Har jeg nogensinde ønsket andet?"

"Nej, men da jeg så samvittighedsfuldt våger over min opførsel, kunne De let deraf slutte, at jeg er et indskrænket menneske, hvis De ikke gættede mine tanker."

"Hvorfor våger De i den grad over Deres ord og opførsel, da der dog intet er at frygte? Kærligheden er uvilkårlig. Den

overrasker og bemægtiger sig os, den ræsonnerer ikke, den behøver ikke at udspørge sig selv eller at omgive sig med forsigtighedsregler, med angrebsplaner og forslag til tilbagetog, den røber sig selv, og det er netop derved, at den påtrænger sig os."

"Det er en smuk lektion," tænkte Leonce, "og det er hende, som giver mig den!" Han følte, at han måtte tilbagetrænge sin ærgrelse, og idet han greb Lady G…s hånd sagde han til hende, idet han trykkede den med en venlig og rolig mine:

"De ser altså, Sabina, at der ikke kan være tale om kærlighed imellem os; vore hjerter har intet nyt og hemmelighedsfuldt for hinanden, vi kender hinanden alt for vel, vi er ligesom broder og søster."

"Hvad De der siger, er usandhed og en gudsbespottelse," svarede den stolte lady og trak sin hånd tilbage. "Brødre og søstre kender aldrig hinanden, eftersom de bevægeligste og dybeste punkter i deres sjæle aldrig kommer i berøring med hinanden. Sig ikke, at vi kender hinanden alt for vel, De og jeg; jeg påstår tvært imod, at De aldeles ikke kender mig, og at De aldrig vil lære mig at kende. Se, derfor har jeg smilet ad alle de fornærmende ord, som De har sagt mig siden i morges, i stedet for at blive vred. Jeg holder også mest af ikke nøjere at lære Dem at kende. Hvis De vil bevare Deres magnetiske kraft, lad mig da tro, at De i Deres hjerte besidder skatte af lidenskab og ømhed, hvoraf vort fredelige venskab kun er en skygge."

"Og hvis De troede det, ville De elske mig, Sabina! Det er altså sikkert for mig, at De ikke tror det."

"Det samme kan jeg sige om Dem. Skal man da deraf slutte, at grunden til, at vi blot er venner, ligger deri, at vi ikke har

nogen stor mening om hinanden?"

"Hun er fornærmet," tænkte Leonce, "og nu er vi lige ved enten at hade eller at elske hinanden."

"Jeg mener," sagde præsten og lukkede sin bønnebog, "at vi nu er kommet så langt bort, at vi gerne kunne sørge for at få noget imellem tænderne, hvis det ellers behager det nådige herskab."

"Så meget hellere," sagde Leonce, "som der et par skridt ovenover os er en plet med skygge, hvorfra man må kunne have en beundringsværdig udsigt."

"Hvad, deroppe?" udbrød præsten, der følte sig noget generet af sin fedme, "vil De klatre helt op til den grønne klippe? Vi ville befinde os langt bedre her i granskoven ved siden af vejen."

"Derfra har vi ingen udsigt," sagde lady G..., idet hun med en overgiven mine stak sin arm ind under den gamle præsts, "og kan man undvære synet af bjergene?"

"Meget godt, når man spiser," svarede præsten, der dog lod sig føre med.

Kusken kørte vognen hen i skyggen af grantræerne, og snart fremstillede sig talrige tjenere for at hjælpe ham med at jage fluerne bort og give hestene foder. Det var de små hyrder, der, spredte rundt på alle punkter af bjergene, på et øjeblik forsamlede sig omkring vore rejsende som en flok nysgerrige og sultne fugle. Den ene tog puderne af vognsæderne, for at gæsterne kunne sætte sig på dem, den anden påtog sig at transportere postejerne, en tredje bar vinen, alle ville de bære noget eller slå noget i stykker. Den landlige frokost blev snart serveret på den grønne klippe, og da præsten så, at den var rigelig og kraftig, aftørrede han sin pande, og et glædessuk

undslap hans stønnende bryst. Man uddelte både til de pjaltede pager og til tjenerskabet, for der var så meget, at man kunne tilfredsstille alle. – Leonce havde nemlig ikke gjort tingene halvt, man skulle tro, at han havde forudset, med hvilken præstemave han skulle have at bestille. Sabina blev igen meget munter og tilstod, at hun for første gang i lang tid havde en god appetit. Efter at have sørget for alle begyndte Leonce selv at spise, da børnene, der sad samlede i nogen afstand, gav sig til at springe omkring og råbe, idet de bevægede armene ligesom for at kalde på én nede i hulvejen: "Fuglepigen! Fuglepigen!"

3

"Ti stille, tossede børn," sagde præsten, "før ikke denne gale pige herhen. Vi har ikke brug for hendes kunster."

Men børnene hørte ham ikke, og vedblev at kalde på hende. Sabina bøjede sig ud over klippekanten og så et ganske overordentligt syn. En ung pige klatrede op ad den stejle skråning, som førte til den grønne klippe, og dette barn gik bogstavelig talt i en sky af fugle, der fløj omkring hende, nogle pikkende med næbbet i hendes hår, andre sættende sig på hendes skuldre og andre hoppende omkring i sandet ved hendes fødder. Alle syntes at strides om den fornøjelse at røre ved hende, eller den fordel at bønfalde hende, og de opfyldte luften med deres glædes- og utålmodighedsskrig. Da den unge pige kom så nær, at man kunne se hende gennem hendes bevægelige følge, genkendte Leonce og Sabina den blonde pige med de røde kinder og det bleggule hår, som de havde set i kirken en time tidligere.

Præsten bøjede sig også ud over hulvejen og søgte ved truende gebærder at fjerne hende.

Præstens tykke ansigt og sorte dragt gjorde samme virkning på hende som et medusahoved. Hun blev stående ubevægelig; og fuglene fløj forskrækkede hen på træerne, som omgav stien.

Lady G...s indstændige bønner og synet af et glas fuldt af en fortræffelig græsk vin, som han havde taget fat på, dæmpede den hellige mands vrede, og han lod sig overtale til at råbe til fuglepigen:

"Kom da og gør dine kunster for det nådige herskab, du stygge sigøjnerske!"

Den unge pige holdt en håndfuld korn i hånden, som hun kastede bagved sig så langt som muligt og så behændigt, at hun blot syntes at gøre en bedende bevægelse henimod fuglene, der atter begyndte at forfølge hende; de slog alle ned i krattet, som hun syntes at vise dem, og beskæftigede med at søge deres små korn syntes de at forholde sig rolige på hendes befaling. De andre børn lod sig ikke bedrage af dette lille kunstgreb, men Sabina havde den fuldstændige fornøjelse at blive ført bag lyset af den.

"Nå, der er hun da denne forhærdede synderinde," sagde Leonce og rakte hånden ud imod pigen for at hjælpe hende op på den flade plads, der på den side var meget stejl, men hun nåede den med et spring som en ung stenged, og idet hun førte begge hænderne mod sin pande bad hun om tilladelse til at *arbejde*.

"Lad os i en hast se," sagde præsten, "hvad det er, du behager at kalde *arbejde*."

Hun nærmede sig derpå børnene og bad dem om at holde deres hunde borte og ikke at røre sig; derpå aftog hun en lille ulden kåbe, som dækkede hendes skuldre, og idet hun klatrede op på en nærliggende klippe, der var endnu højere end den grønne klippe, svingede hun dette røde tøj i luften over sit hoved ligesom en fane. I samme øjeblik fløj en mængde fugle af alle slags henimod hende fra de omkringliggende buske: Spurve, gråsiskener, dompapper, drosler, skovduer og endogså nogle svaler med kløftet hale og brede sorte vinger. Hun legede nogle øjeblikke med dem, idet hun drev dem tilbage og

svingede sin kåbe ligesom for at forskrække dem; nogle greb hun i flugten og slyngede dem atter id i rummet, uden at det lykkedes hende at gøre dem kede af at forfølge hende. Da hun således havde vist, i hvilken grad hun var uindskrænket og tilbedt herskerinde over dette frie folk, dækkede hun sit hoved med sin kåbe, lagde sig ned på jorden og lod, som om hun sov ind. Da så man alle disse bevingede skabninger sætte sig på hende, og kappes om at putte sig ind i folderne af hendes klæder; de syntes ligesom magnetiserede ved hendes søvn. Da hun endelig rejste sig, gentog hun sit kunstgreb og sendte dem bort ved hjælp af en ny håndfuld korn ud i lyngen, hvor de forsvandt og ophørte med deres kvidren.

Der var noget så yndigt og poetisk i alle hendes bevægelser, og hendes magt over luftens beboere syntes så vidunderlig, at denne lille scene forårsagede de rejsende en overordentlig fornøjelse. Negerinden betænkte sig ikke på at tro, at hun var til stede ved en tryllescene, og præsten selv kunne ikke undlade at smile ad *elevernes* nydelige manerer for ikke at tildele deres opdragerinde sit bifald.

"Det er i sandhed en lille fe," sagde Sabina og drog hende til sig, "og jeg forsikrer Dem, Leonce, at jeg er forsonet med hendes gule øjenhår. *Mignon* havde gjort hende uret i min fantasi. Jeg havde ønsket hende brunet og spillende på guitar, men jeg modtager nu denne landlige og blonde *Mignon*, og jeg holder lige så meget af tryllescenen med fuglene som af *æggedansen*. Sig mig for det første, mit kære barn, hvad du hedder."

"Jeg hedder Magdalene Meleze, til Deres Nådes tjeneste," sagde fuglepigen.

"Det er smukke navne, og det gør dig fuldkommen interessant. Sæt dig her ved siden af mig og spis med os; når blot dine fugle ikke kommer som en ægyptisk landeplage og fortærer maden."

"O, frygt intet, frue, mine børn nærmer sig ikke til mig, når der er andre personer alt for nær ved mig."

"I så tilfælde råder jeg dig," sagde præsten i en skændende tone, "at, hvis du vil fortsætte din dumme håndtering, din levevej, du da ikke så ofte lader dig ledsage på dine spadsereture af disse vagabonder; for dine fugle kunne let glemme dig, når de således holdes i ærbødig afstand ved disse trækfugles nærværelse."

"Man har i sandhed ført Dem bag lyset, hr. pastor," svarede fugletæmmersken, "jeg har endnu kun haft én ledsager på mine vandringer, og det har ikke varet så længe; vi er bestandig ene to, de som har sagt Dem det modsatte, har løjet."

Den alvorlige tone, hvori hun gav dette svar, morede Leonce og harmede præsten.

"Det er rigtignok et smukt svar!" sagde han, "og jeg gad nok vide, om man kan finde noget mere uforskammet end denne lille pige!"

Fugletæmmersken betragtede den vrede præst med sine safirblå øjne og forblev tavs af forbavselse.

"Det forekommer mig, at De tager betydelig fejl med hensyn til dette barn," sagde Sabina til præsten; "hendes overraskelse og hendes dristighed er virkninger af en uskyldighed, som De forstyrrer ved Deres slette tanker om hende. Tillad mig at sige Dem, hr. pastor, at De, vistnok i den bedste hensigt, gør alt,

hvad der står i Deres magt for at vække forestillingen hos hende om den synd, som hun ikke har begået."

"Er det Dem, der taler således, frue?" svarede præsten sagte, "De, som af forsigtighed ikke ville forblive ene med denne ædle herre trods hans retskafne principper og Deres folks nærhed?"

Sabina betragtede præsten med forbavselse og derpå Leonce med en bebrejdende og spottende mine, og hun tilføjede med en ædel åbenhjertighed:

"Hvis De dømmer således om den bevæggrund, som lod os søge Deres selskab, hr. pastor, må De deri finde bekræftelse på det, som jeg tænker om dette barn, nemlig at hendes tanker er renere end vore."

"Rene? Å ja, som De vil, frue," svarede præsten, som Sabina i sine tanker allerede havde givet tilnavnet *den vrantne*, da hun altid på sine eventyr søgte at finde de forskellige personer i *Wilhelm Meister*, "men lad mig gøre Dem den indvending, at hos unge piger i hendes stilling, der lever overgivet til tilfældets luner, er en overdreven uskyldighed det værste af alt. Den første den bedste misbruger den, og det vil også hænde med hende, hvis det ikke allerede er sket."

"Hun ville da blive forlegen ved Deres mistanke, i stedet for at hun nu kun bliver forskrækket over Deres trusler. I præster forstår jer ikke på kvinder, og uden barmhjertighed sårer I den unge alders blufærdighed."

"Jeg påstår," vedblev præsten, "at hvad der er sandt med hensyn til personer af Deres klasse, kan ikke anvendes på fattige folk; disse pigers blufærdighed er dumhed, er sorgløshed; de gør det onde, uden at vide hvad de gør."

"I så fald gør de det måske ikke, og jeg kunne næsten fristes til at tro, at Gud tilgiver Dem Deres fejl."

"Det er kætteri, frue."

"Som De vil, hr. pastor. Lad os kun diskutere. Jeg ved meget vel, at De er bedre, end De giver Dem udsende af, og at De i grunden aldeles ikke hader min moral."

"Nuvel, lad os diskutere efter frokosten," svarede præsten.

"Imidlertid," svarede Sabina og fyldte hans glas med en yndig bevægelse, idet hun tilkastede ham et blik, hvis skalkagtighed han ikke forstod, "imidlertid må De tilstå mig en gunst, som jeg beder Dem om, min kære vrantne præst."

"Hvorledes er det muligt at nægte Dem noget," svarede han og førte glasset til sine læber, "især hvis det er en fornuftig og kristelig begæring," tilføjede han, da han havde tømt glasset.

"De må foreløbig slutte fred med fuglepigen," vedblev lady G...; "jeg tager hende under min beskyttelse; De må ikke jage hende på flugt; De må ikke henvende noget hårdt ord til hende; De må tillade mig i al mildhed at høre hendes skriftemål, og når De har hørt det regnskab, som jeg aflægger Dem for hende, må De være overbærende eller streng imod hende, alt eftersom hun fortjener."

"Nuvel, det er et ord," svarede præsten, som følte sig mildere stemt og i bedre humør, efterhånden som han tilfredsstillede sin glubende appetit.

"Hør," sagde han, idet han henvendte sig til Magdalene, som talte med Leonce, "jeg tilgiver dig for i dag, og jeg tillader dig at komme til skrifte i morgen under den betingelse, at du fra dette øjeblik underkaster dig alle denne ædle og dydige dames

befalinger, som vil interessere sig for dig og hjælpe dig til at forlade synden."

Ordet *synd* frembragte hos Magdalene den samme virkning af forbavselse og tvivl som de andre gange, men tilfreds med sin præsts velvilje og især med den interesse, som den fremmede dame havde vist hende, nejede hun for præsten og kyssede damens hånd. Udspurgt af Leonce om den fremgangsmåde, som hun anvendte for at komme i besiddelse af sine fugles kærlighed og lydighed, vægrede hun sig ved at give en forklaring og påstod, at hun besad en hemmelighed.

"Dette er ikke rigtigt af dig, Magdalene," sagde præsten, "og hvis du vil, at jeg skal tilgive dig alt, må du begynde med at bryde med løgnen. Det er en meget stor fejl at søge at nære overtro, især når det er for at drage fordel af det. Her ville det desuden ikke være dig til nogen nytte. På markederne, hvor du driver omkring og viser dit talent (meget imod min vilje, for dette omstrejfende liv sømmer sig ikke for en gudfrygtig pige) kan du få simple folk til at tro, at du besidder en tryllekraft, med hvilken du kan drage den første forbiflyvende fugl til dig og beholde den, så længe det behager dig. Men dine små kammerater her ved meget vel, at her i disse bjerge, hvor fuglene er sjældne, og hvor du tilbringer dit liv med at løbe og opspore dem, opdager du alle rederne, så snart de bygges. Du bemægtiger dig ynglen, og du tvinger fædrene og mødrene til at komme og ernære deres små på dine knæ. Man kender den tålmodighed, hvormed du i hele timer bliver stående ubevægelig som en statue eller som et træ, for at disse dyr kan vænnes til at se dig uden at frygte dig. Man ved, hvorledes de, efter at være blevet tæmmede, følger dig overalt for af dig at

modtage deres næring, og at de bringer dig deres familie, efterhånden som de formerer sig, idet de følger et beundringsværdigt hukommelses- og tiltrækningsinstinkt, som flere arter er specielt begavede med. Alt dette er der aldeles ingen trolddom i. Hvis nogen af os ligesom du hadede fornuftige beskæftigelser og nyttigt arbejde, ville han kunne gøre det samme; spil dog ikke af den grund troldkvinde eller inspireret som visse berømte bedragere i oldtiden, og blandt andre Apollonius af Thyane, som kirken fordømmer som en falsk profet, fordi han påstod at forstå spurvenes sprog. Hvad disse fornemme personer her angår, må du ikke håbe at føre dem bag lyset. Deres forstand og deres opdragelse tillader Dem ikke at tro, at en rolling som du er begavet med en overnaturlig magt."

"Hr. pastor," sagde lady G..., "De kunne intet sige, der var mig mindre behageligt, eller holde en slettere anbragt prædiken om overtro. Deres forklaringer er fjender af al poesi, og jeg holder hundrede gange mere af at tro, at den stakkels Magdalene besidder en hemmelighedsfuld, ja om de vil, en mirakuløs magt, end at svække min indbildningskraft ved at antage en dagligdags virkelighed. – Trøst dig," sagde hun til fuglefængersken, som græd af ærgrelse og så på præsten med en vis naturlig og stolt harme, "vi tror, at du er en fe, og at du er i besiddelse af en egen tryllekraft."

"Hr. pastorens forklaringer forklarer for resten intet," sagde Leonce. "De godtgør fakta, men forklarer aldeles ikke grundene til dem. Til i den grad at tæmme frie og af naturen vilde væsener fordres der en særegen indsigt, en vis hemmelig magnetisme. Enhver af os ville forgæves befatte os med denne

opdragelse, som instinktets hemmelige nødvendighed åbenbarer for denne unge pige."

"Ja, ja," udbrød Magdalene, hvis øjne strålede, som om hun havde kunnet fatte Leonces bevis. "Jeg gad nok se, om hr. pastoren kan tæmme blot en høne i sin gård, og jeg, jeg tæmmer ørnene på bjerget."

"Ørnene!" sagde præsten, fornærmet over at se Sabina udbryde i latter; "det gad jeg nok se; ørne tæmmes ikke så let som lærker. Se, det kommer der ud af denne dumme beskæftigelse og disse forunderlige påstande. – Man bliver løgnerske, og det er netop sket for dig, du træske lille tøs!"

"Om forladelse, hr. pastor," sagde en ung gedehyrde, som var trådt frem af den dem omgivende gruppe børn, og som havde lyttet til de fornemme gæsters samtale. "I den senere tid tæmmer Magdalene også ørne. Det har jeg set, hun går bestandig frem, og snart tænker jeg, at hun tæmmer bjørne."

"Nej, nej, aldrig," svarede fugletæmmersken med en vis skræk og afsky malet i alle sine træk, "*min ånd harmonerer kun med, hvad der flyver i luften.*"

"Javel, hvad sagde jeg Dem?" udbrød Leonce forbavset over disse ord. "Hun føler, at et uforklarligt slægtskab drager hende til visse væsener, skønt hun ikke kan aflægge andre eller sig selv regnskab derfor. Dette fortrolige forhold er i vore øjne et vidunder, fordi vi ikke kan fatte den naturlige lov, og de fysiske begivenheders verden er fuld af disse mirakler, som undgår vor opmærksomhed. Djævelen har intet at gøre med disse ting, det kan De være overbevist om, hr. pastor, det er alen Gud, som har nøglen til enhver gåde."

"Lad gå da," sagde præsten ret tilfreds med den forklaring. "Efter Deres mening skulle der altså være ubekendte forhold mellem visse organisationer? Måske denne lille er omgivet af en fugleduft, som blot kan mærkes af disse bevingede skabningers sine lugt."

"Hvad der er vist," sagde Sabina levende, "det er, at hun har et fugleprofil. Hendes lille krumme næse, hendes levende og strålende øjne, hendes bevægelige og blege øjenlåg, hendes lette gang, hendes arme, der bevæger sig som vinger, hendes fine ben, der er sikre som fugleben, kort sagt, hendes hele ydre gør, at hun ligner en ørneunge."

"Som De behager," sagde Magdalene, der syntes at være begavet med en hurtig fatteevne og at forstå, hvad man sagde om hende. "Men foruden den gave at gøre mig elsket, besidder jeg også den gave at kunne gøre mig forståelig, og jeg gad nok se, om andre kunne opdage, hvad jeg ved. Hvem af Dem kan sige mig, til hvilken tid man kan blive adlydt, og til hvilken tid man ikke kan det, hvilket skrig der kan høres langt bort, hvilke steder man bør vælge, hvilken indflydelse man bør fjerne og hvilken tid der er heldig? Ah, hr. pastor, hvis De forstod at overbevise folk i samme grad, som jeg forstår at drage dyrene til mig, ville Deres kirke være rigere, og Deres helgener blive mere feterede."

"Hun er ikke uden forstand," sagde den vrantne præst, som i grunden var godmodig og munter, især efter at han havde drukket, "men det er en diabolisk ånd, og jeg kommer dog engang til at mane hende. Lad imidlertid dine ørne komme."

"Og hvor skal jeg finde dem på denne tid?" svarede hun skælmsk. "Ved De, hvor de er, hr. pastor? Hvis De ved det, sig

det da, og jeg vil gå hen for at hente dem."

"Gå kun, siden du påstår at vide det."

"De er der, hvor jeg for øjeblikket ikke kan komme. Jeg ser nok, hr. pastor, at De ikke ved det, men hvis De vil gå med mig i aften ved solens nedgang, og hvis De ikke er bange, skal jeg vise Dem noget, der vil forbavse Dem."

Præsten trak på skuldrene; men Sabinas levende fantasi bemægtigede sig denne ide.

"Jeg vil gå med dig," udbrød hun, "jeg ønsker at blive bange, jeg ønsker at blive forbavset, jeg ønsker at tro på Djævelen og se ham, om det er muligt."

"Så sagte," hviskede Leonce, "De har endnu ikke min tilladelse, kære patient."

"Jeg beder Dem om den, jeg aftvinger Dem den, elskværdige doktor."

"Nuvel, vi får at se; jeg vil udspørge troldkvinden og bestemme, om det behager mig."

"Jeg stoler på Deres løfte om at ville more mig. Skulle vi ikke imidlertid vende tilbage til villaen for at se, om lord G... har udsovet?"

"Hvis De ytrer nogen bestemt vilje, tager jeg min afsked."

"Det forbyde Gud. Hidindtil har jeg ikke kedet mig et eneste øjeblik. Gør De, hvad De anser for rigtigst, men hvor De end fører mig hen, må De tillade mig at medbringe fugletæmmersken."

"Det var også min hensigt. Tror De måske, at vi har truffet hende ved et tilfælde?"

"De kender hende altså, De havde sat hende i stævne?"

"Spørg mig ikke."

"Jeg glemte mig selv! bevar Deres hemmeligheder; men jeg håber, af De endnu har nogle?"

"Ja, jeg har endnu nogle, og jeg erklærer Dem, frue, at denne dag ikke skal gå til hvile, uden at De har modtaget indtryk, som vil forstyrre Deres søvn den næste nat."

"O, hvilken lykke!" udbrød Sabina, "vil jeg længe bevare erindringen om dem?"

"Hele Deres liv," sagde Leonce med en alvor, der ikke længere syntes at være spøg.

"De er en højst forunderlig person," svarede hun. "Man skulle tro, at De tror på Deres magt over mig, ligesom Magdalene på sin over ørnene."

"De besidder samme stolthed og vildhed som disse luftens konger, og jeg besidder måske Magdalenes fine iagttagelsesevne, tålmodighed og list."

"List? De gør mig bange."

"Det er også det, jeg ønsker. Hidtil har De spottet mig, Sabina, netop fordi De ikke kendte mig."

"Jeg?" sagde hun lidt bevæget og urolig over den forunderlige vending, samtalen havde taget, "jeg skulle ikke kende min barndoms ven, min trofaste og tjenstvillige ridder? Det er lige så fornuftigt som at sige, at jeg tænker på at gøre nar af dem."

"De har dog sagt, frue, at brødre og søstre til evig tid forbliver ubekendte for hinanden, fordi de interessanteste og inderligste punkter i deres væsen aldrig kommer i berøring med hinanden. En hemmelighed, dyb som disse afgrunde adskiller os. "De vil aldrig lære mig at kende," har De sagt; nuvel frue, jeg påstår, at jeg i dag skal lære Dem at kende og forblive ukendt af Dem. Det vil sige," tilføjede han, da han så mistillid og skræk male sig i

Sabinas ansigtstræk, "at jeg finder mig i den skæbne, at elske Dem højere end jeg vil, og ikke at gøre fordring på at elskes af dem."

"Når vi blot vedbliver at være venner, Leonce," sagde lady G… Pludselig grebet af en angst, som hun ikke kunne forklare sig, "samtykker jeg i, at De fortsætter denne spøg. Hvis ikke, vil jeg øjeblikkelig vende tilbage til villaen for at sætte mig under den ægteskabelige kærligheds blyklokke."

"Hvis De fordrer det, adlyder jeg; jeg bliver atter verdensmanden, og jeg opgiver den mirakelkur, som De har tilladt mig at forsøge."

"Og som De dog indestår for! Det ville være skade."

"Jeg kan endnu indestå for den, hvis De ikke gør modstand. En fuldstændig, uhørt revolution kan endnu i dag foregå i Deres moralske og intellektuelle liv, hvis De indtil i aften opgiver deres frie vilje."

"Men hvilken tillid må jeg da ikke have til Deres ære, siden jeg i den grad skal underkaste mig!"

"Tror De mig i stand til at misbruge denne tillid? De kan jo så lade Dem føre tilbage til villaen af præsten. Så vil jeg begive mig ind i bjergene, for at søge mindre forsigtige og mindre mistænksomme ørne."

"Med Magdalene måske?"

"Hvorfor ikke?"

"Nuvel, venskabet har også sin skygge, lige så vel som kærligheden; De skal ikke drage bort uden mig."

"Af sted da!"

"Af sted!"

Lady G… rejste sig med en vis heftighed og tog fugletæmmerskens arm under sin, som om hun havde villet bemægtige sig et bytte. På et øjeblik havde Leonce bragt alt frokostens tilbehør hen til vognen. Alt blev vasket, ordnet og indpakket som ved trylleri. Negerinden, der lignede en travl sibylle, styrede det hele; Leonces gavmildhed gav de dovneste vinger, de mest kejtede behændighed!

"Det forekommer mig," sagde Sabina til ham, da hun så ham løbe frem og tilbage, "at jeg er til stede ved det fantastiske bryllup i fortællingen om Gracieuse og Percinet. Da den omvankende prinsesse åbner trylleæsken i skoven, ser man en hær af kokkedrenge i miniature og tjenere af alle slags sætte stegen på spid, lave mad og servere et vidunderligt måltid for lilleputternes muntre skare, mens de alle synger og danser ligesom disse muntre pager gør."

"Lignelsen er her sandere, end de måske tror," svarede Leonce. "Husk på fortællingen, denne yndige fantasi, som Hoffmann ikke har kunnet overgå. Der er et øjeblik, da prinsesse Gracieuse, straffet for sin ustyrlige nysgerrighed ved selve tryllekraften, som hun ikke kan besværge, ser hele sin lille trylleverden tage flugten og sprede sig rundt omkring i buskene, kokkene bortbærer det dampende spid, musikanterne deres violiner, brudgommen slæber sin brud med sig, forældrene skænder, gæsterne ler, tjenerne bander, alle løber omkring og gør nar af Gracieuse, som forgæves søger at standse dem med sine smukke hænder. Ligesom travle myrer undslipper de mellem hendes fingre, spreder sig og forsvinder under mosset og violerne, der for dem er ligesom en beskyttende uigennemtrængelig højskov. Æsken forbliver tom,

og den forskrækkede Gracieuse er nær ved at falde tilbage i de onde ånders magt, da ..."

"Da den elskværdige Leonce, jeg mener den almægtige prins Percinet," faldt Sabina ham i talen, "beskyttet af de gode feer, kommer hende til hjælp og bringer forældre og brudefolk, kokkedrenge og spid, musikanter og violiner ind i æsken igen."

"Da siger han til hende," vedblev Leonce: "Vid, prinsesse Gracieuse, at De ikke er forstandig nok til at styre Deres fantasiers verden; med ødsel hånd udstrør De dem over virkelighedens ufrugtbare jordbund, og der ville de, da de er bevægeligere og finere end De, undslippe Dem og forråde Dem. Uden mig ville De gå til grunde ligesom insektet, som øjet forgæves forfølger i dets hemmelige tilflugtssteder på grønsværen og i løvet, og da ville De med frygt og anger genfinde Dem alene på dette ensomme og prosaiske sted. De vil ikke mere finde friske skygger, eller brusende vandfald, eller duftende blomster; ikke mere sang, dans og latter på det grønne tæppe; kun vinden, som piber igennem de bladløse plataner, og de vilde dyrs fjerne røst, der stiger op i luften sammen med nattens blodige stjerne. Men ved min hjælp, som De aldrig forgæves skal anråbe, skal alle Deres skatte vende tilbage til trylleæsken, og vi kan fortsætte vor rejse, visse på at genfinde dem, når vi vil det, hvor som helst vi gør holdt i drømmenes rige."

4

"Det er en meget smuk historie, og den skal jeg erindre mig for at kunne fortælle den engang om aftenen," sagde fugletæmmersken, som Sabina gik med under armen.

"Prins Percinet," udbrød lady G..., idet hun stak sin anden arm ind under Leonces og løb med ham hen til vognen, som ventede på dem, "De er min gode genius, og jeg overgiver mig til Deres beundringsværdige visdom."

"Jeg håber, at vi vender tilbage til Saint Apollinaire," sagde præsten, som sammen med Sabina satte sig på bagsædet, mens Leonce og Magdalene satte sig lige over for dem. "Jeg er vis på, at mine sognefolk allerede trænger til min bistand."

"Deres ønske skal blive opfyldt," sagde Leonce og gav jockeyen sine befalinger.

"Hvad!" sagde Sabina efter et øjebliks forløb, "vi vender tilbage ad samme vej og skal gense de samme steder?"

"Vær rolig," svarede Leonce og pegede på præsten, der var faldet i en dyb søvn, førend hjulet var gået tre gange rundt. "Vi kører, hvorhen det behager os. Drej til højre," sagde han til den unge Automedon, "og kør til det sted, jeg først sagde til dig."

Jockeyen adlød og præsten snorkede.

"Ah! Det er fortryllende," sagde Sabina og brast i latter; "det er noget nyt at bortføre en gammel vranten præst, og jeg opdager endelig den fornøjelse, som hans nærværelse kan forskaffe os. Hvor han vil blive overrasket og ærgerlig, når han vågner op to mil herfra."

"Hr. pastoren er ikke færdig med sine rejseindtryk, lige så lidt som De, frue!" svarede Leonce.

"Fortæl mig din historie, min lille pige, og betro mig din synd," sagde Sabina, idet hun med en uimodståelig ynde greb fugletæmmerskens hænder, der sad lige over for hende. "De må ikke høre efter, Leonce, det er fruentimmerhemmeligheder."

"O, Deres Herlighed må gerne høre," svarede Magdalene med en vis sikkerhed. "Min synd er ikke så stor, og min hemmelighed ikke så vel bevaret, at jeg ikke frit skulle kunne tale derom. Hvis hr. pastoren ikke havde den vane at afbryde mig for at skænde på mig ved hvert ord, jeg skrifter, men derimod ville høre mig, ville han ikke være så vred på mig, eller han ville i det mindste gøre mig begribeligt, hvad det er, han er så vred over. – Jeg har en god ven, Deres Nåde," tilføjede hun og henvendte sig til Sabina. "Det er hele sagen."

"At dømme, hvor alvorlig den er, er ikke så let, som man tænker," sagde lady G... til Leonce. "Så megen oprigtig uskyldighed gør spørgsmålet vanskeligt."

"Ikke så meget som De tror," svarede han. "Hør, Magdalene, elsker han dig højt?"

"Han elsker mig lige så højt, som jeg elsker ham."

"Og du, elsker du ham ikke alt for højt?" spurgte lady G...

"Alt for højt?" udbrød Magdalene; "det var et underligt spørgsmål! Jeg elsker ham så højt, som jeg kan; jeg ved ikke, om det er for meget, eller ikke nok."

"Hvor gammel er han?" spurgte Leonce.

"Det ved jeg ikke; han har sagt mig det; men jeg erindrer det ikke længere. Han er mindst ... vent lidt ... 10 år ældre end jeg. Jeg er 14 år, han må altså være 24 eller 25, er det ikke sandt?"

"Da et faren stor, du er alt for ung til at gifte dig, Magdalene."
"Et par år for ung. Den fejl rettes snart."
"Men din elsker må være utålmodig?"
"Nej, han taler ikke om det."
"Så meget desto værre! Og du, er du også rolig?"
"Det er jeg vel nødt til, jeg kan ikke få tiden til at gå så hurtigt, som jeg får fuglene til at flyve."
"Og I har da i sinde at gifte jer?"
"Det ved jeg ikke, det har vi ikke talt om."
"Du tænker altså ikke på det?"
"Endnu ikke, eftersom jeg er alt for ung."
"Men hvis han nu ikke ægtede dig?" sagde lady G...
"O, det er umuligt, han elsker mig."
"Hvor længe har han elsket dig?" sagde Sabina.
"I otte dage."
"O ve," sagde Leonce, "og du er allerede vis på ham i den sag?"
"Hvorfor ikke, da han har sagt mig, at han elsker mig?"
"Og du tror således på alle dem, som taler til dig om kærlighed?"
"Endnu har ingen uden ham talt til mig om det, og det er den eneste, som jeg vil tro i mit liv, for det er ham, som jeg elsker."
"Ah, præst!" sagde Sabina og kastede et blik på den sovende, "det vil De aldrig kunne forstå, det er tro, det er kærlighed."
"O, frue," sagde fugletæmmersken, "han kan ikke fatte det. Han sagde i begyndelsen, at ingen kender min kæreste, og at det må være en slet person. Det er ganske naturligt: Han er fremmed og er nylig kommet til os, han har hverken slægt eller venner, der kan tale for ham; han standsede her på egnen, fordi han så mig, og fordi jeg behagede ham. Det er altså kun mig,

der kender ham, og som kan sige, at han er et skikkeligt menneske. Hr. pastoren vil, at han skal gå sin vej, og han truer med at lade ham jage bort af politiet. Men jeg skjuler ham, det er også ganske naturligt."

"Og hvor skjuler du ham?"

"I min hytte."

"Har du pårørende?"

"Jeg har min broder, som, med Deres tilladelse, er smugler, men det må De ikke sige, ikke engang til præsten."

"Og derfor tilbringer han nætterne på bjergene, og dagene med at sove, ikke sandt?" spurgte Leonce.

"Omtrent. Men han ved meget vel, at min gode ven ligger i hans seng, når han er ude."

"Og han er ikke vred for det?"

"Nej, han har et godt hjerte."

"Og han er ikke urolig?"

"Hvorfor skulle han være urolig?"

"Elsker din broder dig højt?"

"O, han er meget god imod mig ... det er længe siden, vi mistede vore forældre; han har været mig i faders og moders sted."

"Det forekommer mig, at vi kan være rolige, Leonce," sagde lady G... til sin ven.

"Ja, hvad nutiden angår," svarede han. "Men fremtiden. Jeg er bange for, Magdalene, at din gode ven en af disse dage går bort med eller imod din vilje og lader dig blive grædende tilbage."

"Hvis han går, følger jeg ham."

"Og dine fugle?"

"De ville følge mig. Jeg rejser undertiden 10 mile med dem."

"Følger de dig nu?"

"Ser De dem ikke flyve fra det ene træ til det andet langs med vejen? De nærmer sig ikke, fordi jeg ikke er alene, og fordi vognen gør dem bange, men jeg ser dem meget godt, og de ser også mig, de stakkels små!"

"Verden er mere end 10 mile lang; hvis nu din gode ven førte dig hundrede mile herfra?"

"Overalt, hvor jeg går hen, vil der være fugle, og jeg vil gøre mig bekendt med dem."

"Men du vil savne dem, som du har opdraget?"

"Ganske sikkert, der er et par stykker især, som har så meget forstand, så meget forstand, at præsten ikke har mere, og at min gode ven alene har mere. Men jeg siger Dem, at alle mine fugle ville følge mig, således som jeg følger min gode ven. De begynder allerede at kende ham, og flyver ikke bort, når han er hos mig."

"Når blot din gode ven ikke er flygtigere end fuglene," sagde Sabina. "Er han meget smuk, denne gode ven?"

"Det tror jeg, jeg ved det ikke."

"Vover du da ikke at se på ham?" sagde Leonce.

"Jovist; jeg betragter ham, når han sover, og jeg tror, at han er smuk som solen, men jeg kan ikke sige, at jeg forstår mig på dette."

"Når han sover! Du går altså ind i hans værelse?"

"Jeg behøver ikke at gøre mig den ulejlighed, eftersom vi sover i samme værelse. Vi er ikke rige, Deres Nåde, vi har kun et værelse til os selv, min ged og min broders hest."

"Det er det primitive liv! Men under disse omstændigheder sover du vel ikke synderlig meget, eftersom du tilbringer dine

nætter med at betragte din gode ven?"

"O, jeg tilbringer kun et kvarter med det, efter at han er sovet ind. Han lægger sig og sover ind, mens jeg ganske højt læser min bøn. Undertiden glemmer jeg mig rigtignok selv og betragter ham længere, end jeg rigtig ved af det, men endelig bemægtiger søvnen sig mig, og det forekommer mig, at jeg så sover bedre."

"Han sover altså længere end du?"

"Han sover meget godt; hvorfor skulle han ikke sove? Huset er meget renligt, skønt fattigt, og jeg sørger altid for, at hans seng er ordentlig redt."

"Vågner han da ikke for at betragte dig, mens du sover?"

"Det ved jeg ikke, men jeg tror det ikke; jeg ville høre det. Jeg sover lige så let som en fugl."

"Han elsker dig da mindre, end du elsker ham?"

"Det er muligt," sagde fugletæmmersken roligt efter et øjebliks eftertanke, "og det bør være således, eftersom jeg endnu er for ung til, at han kan gifte sig med mig."

"Du er altså vis på, at han engang vil komme til at elske dig så højt, at han vil ægte dig?"

"Han har intet lovet mig, men hver dag siger han til mig: "Magdalene, du er god som Gud, og jeg ville ønske, at jeg aldrig skulle forlade dig. Jeg er meget ulykkelig ved tanken om, at jeg snart måske vil blive nødt til at gå bort." Jeg svarer intet; men jeg er fast bestemt på at følge ham, for at han ikke skal blive ulykkelig, og da han finder mig god og ønsker aldrig at forlade mig, er det vist, at han vil ægte mig, når jeg bliver gammel nok."

"Nuvel, Leonce," sagde Sabina på engelsk til sin ven, "lad os beundre og vel vogte os for ved vor tvivl at forstyrre denne et

barns hellige tro. Det er muligt, at hendes elsker forfører hende og forlader hende; det er muligt, at hun bliver knust af skam og smerte, men selv i hendes ulykke ville jeg finde hendes tilstand misundelsesværdig. Jeg ville give alt, hvad jeg har levet, alt hvad jeg i fremtiden skal leve, for en eneste dag at føle denne grænseløse blinde kærlighed uden betænkeligheder, hvor det guddommelige liv gennemstrømmer alle vore porer!"

"Hun lever vistnok i en begejstret tilstand," sagde Leonce, "og hendes lidenskab forherliger hende. Se, hvor hun er smuk, når hun taler om den, som hun elsker, skønt naturen intet har givet hende af det, som gør Dem til den skønneste kvinde! Og dog, i denne time, Sabina, er hun langt skønnere end De. Er De ikke af samme mening?"

"De har en måde at sige uartigheder på, som ikke kan såre mig i dag, skønt De gør Deres bedste. Og dog, Leonce, er der noget ubarmhjertigt i Deres venskab. Min ulykke, at jeg ikke kan lære denne overspændte kærlighed at kende, er stor nok, uden at De behøvede at bebrejde mig den netop i det øjeblik, da jeg målte min elendighed i dens hele udstrækning. Hvis jeg ville hævne mig, kunne jeg sige Dem, af De er lige så elendig som jeg, lige så lidt i stand til blindt at tro og blindt at elske, kort sagt, at den samme afgrund af viden og erfaring adskiller os fra dette barns tilstand."

"Derom ved De i sandhed intet," sagde Leonce med eftertryk, men uden at det var muligt at tolke den bevægelse, som lå i hans stemme; hans blik fløj hen over landskabet.

"Det er et frygteligt landskab, vi kører igennem," sagde lady G... efter en temmelig lang tavshed. "Disse nøgne klipper, denne bestandig oprørte strøm, denne kvælende varme, og selv denne

præsts tunge søvn, alt dette bringer mig til at tænke på livets sorg og smerte."

"En smule tålmodighed," sagde Leonce, "De skal snart blive holdt skadesløs."

Det ufrugtbare og snævre pas udvidede sig pludselig ved en omdrejning, og en yndig dal, henkastet ligesom en oase i denne ørken, frembød sig for Sabinas henrykte blik. Andre snævre og dybe bjergkløfter stødte op til dette grønne amfiteater og blandede deres rolige bølger med hovedstrømmens vande. Disse grønagtige bølger var klare som krystal; smaragdtæpper strakte sig på begge bredder; tavsheden forstyrredes kun ved en frisk susen og ved den fjerne lyd af klokkekøerne, der, spredt rundt omkring, skjultes på højens sider af en rig vegetation. Granitpassene åbnede deres blå perspektiv, hvis grundvold blev gennemskåret af sølvklare bugtende strømme. Det var et yndigt sted, hvor alt indbød til hvile, og hvor fantasien dog kunne henflytte sig til hemmelighedsfulde egne.

"Det er en yndig overraskelse," sagde Sabina og steg ud af vognen ned på det fine sand, "det er et tilflugtssted imod middagens varme, der begyndte at blive utålelig. O, Leonce, lad vognen blive her og lad os forlade den banede vej. Her er jævne stier, her er et træ, lagt over strømmen i stedet for en bro, her er blomster at plukke, og dér henne en fyrreskov, som lover os skygge og vellugt. – Hvad der især behager mig her, det er, at kulturen savnes, og at her ingen boliger findes."

"Det kommer af, at De her er midt inde i bjergene," svarede Leonce. "Her begynder de omvankende hyrders opholdssted, der lever ligesom de første folkeslag, der fører deres hjorder fra den ene græsgang til den anden, undersøger ørkener, som kun

tilhører den, der opdager dem og trodser dem, og bor i midlertidige hytter, der er et værk af deres egne hænder, som de transporterer på ryggen af et æsel og planter på den første klippe, de kommer til. De kan se sådan én der oppe mellem skyerne. I dalen vil De ingen finde af dem. Et uvejr, som får bjergstrømmene til at svulme op, ville rive dem bort. Nu er det siesta-tiden, hyrderne sover under deres grønne tag. Her er vi da i ørkenen, og De kan vælge, hvor De ønsker at nyde et par timers søvn, for vore heste må have en smule hvile. Fyrreskoven derovre, som lokker Dem og venter Dem, er godt skikket dertil. Lele kan gå hen og hænge Deres hængekøje op."

"Min hængekøje? Hvad! har De tænkt på at tage den med?"

"Burde jeg ikke tænke på alt?"

Negerinden Lele fulgte dem, bærende på hængekøjen, der var flettet af palmeblade og kantet med frynser, agern og tusindfarvede fjer i en kunstfærdig blanding. Beundrende dette indianske arbejde, fulgte Magdalene den sorte og stillede hende tusinde spørgsmål om de vidunderlige fugle, som havde båret disse strålende fjer, og søgte at gøre sig en idé om papegøjer og kolibrier, som Lele beskrev hende i sit hemmelighedsfulde og næsten uforståelige sprog.

Man havde glemt præsten, som endelig vågnede, da han ikke længere følte sig vugget af vognen.

"*Corpo di Bacco!*" udbrød han og gned sine øjne (det var den eneste ed, som han tillod sig), "hvor er vi, og hvad er det for en upassende spøg?"

"Ak, hr. abbed," sagde jockeyen, der var ondskabsfuld som en page, og meget vel forstod sin herres spøgefulde indfald, "vi har forvildet os i bjergene, og vi ved ikke længere, hvor vi er. Mine

heste er blevet trætte, og her må vi nødvendigvis standse en stund."

"Lad gå," sagde præsten, "vi kan ikke være langt fra Saint Apollinaire, jeg har kun sovet et øjeblik."

"Om forladelse, hr. abbed, De har mindst sovet fire timer."

"Nej, nej, du tager fejl, min dreng, solen står lodret over mit hoved, og klokken kan ikke være meget over tolv, med mindre solen skulle være standset, som det engang før er hændt den. Men du må have kørt som vinden, for vi er mere end fire mile fra den grønne klippe. Jeg tager ikke fejl, det er passet *La Forquette,* for jeg genkender St. Basilius' kors. Grænsen er et par skridt herfra. På den anden side af disse høje bjerge ligger Italien, det skønne Italien, hvor jeg aldrig har haft den fornøjelse at sætte min fod! Men, *corpo di Bacco,* hvis vi bliver her, og hvis dine heste er trætte, kan vi ikke være hjemme, før det bliver mørkt."

"Jeg er vis på, at Deres husholderske bliver vred," sagde den ondskabsfulde kusk i en beklagende tone.

"Bekymret? Ganske sikkert," svarede præsten, "meget bekymret, den stakkels Barbara; men man må finde sig i sin skæbne med tålmodighed. Hvor er dit herskab?"

"Der henne, på den anden side af vandet; ser De dem ikke?"

"Hvad er det for et indfald at gå over denne planke, som ikke er fastgjort ved noget; jeg vil ikke vove mig ud på den med min korpulence. Hvis jeg blot havde en medesnor, ville jeg fiske nogle foreller, de er berømte på dette sted." Og præsten gav sig til at rode i sine lommer, hvor han til sin store fornøjelse fandt nogle snører med de dertil hørende kroge. Jockeyen hjalp ham med at skære en gren af, med at finde madding, og tilbød ham

ironisk en bog, hvormed han kunne adsprede sig, mens han fiskede. Den gode mand gjorde ikke mange omstændigheder, men tog *Wilhelm Meister*, lige så meget af nysgerrighed efter at bedømme sine gæsters principper efter deres læsning, som for at more sig, og idet han fulgte strømmens løb, gik han hen og satte sig på klippen, og delte sin opmærksomhed mellem forellens og Philines list. Netop i det øjeblik, da det første bytte bed på, var han ved det sted, hvor der er tale om *de små sko*. Historien melder ikke, om han lukkede bogen, eller gik glip af fisken.

Den sorte Lele og den blonde fugletæmmerske havde imidlertid gjort hængekøjen fast ved fyrretræernes grene. Den skønne Sabina, der lå yndigt henstrakt på dette luftige leje, viste sig for Leonces blik i en henrivende stilling; hendes vide silkeærmer var skudt tilbage indtil albuen, og hendes lille fod, som stak frem under kjolen, hang ned mellem frynserne, der var mindre bløde og mindre lette end den.

Leonce havde bredt sin kappe ud på græsset og lagt sig ved den skønne ladys fod; han holdt strikken i hængekøjen og lod den gynge over sit hoved. Lele havde også indrettet sig for at sove sin middagssøvn på grønsværen i nogen afstand, og Magdalene gik ind i det tykke af skoven, hvor fuglenes skrig fulgte hende ligesom en sejrsfanfare for at højtideligholde en herskerindes indtog.

Sabina og Leonce befandt sig da atter ene efter indbyrdes at have vekslet brændende tanker i iskolde udtryk. Leonce iagttog en dyb tavshed, og fæstede gennemtrængende blikke på lady G..., der ikke udtrykte nogen ømhed, men dog snart gjorde hende forlegen.

"Hvorfor svarer De mig ikke?" sagde hun, efter forgæves at have forsøgt på at indlede en ligegyldig samtale. "De hører mig dog, Leonce, for De ser mig ind i øjnene med en utrættelig hårdnakkethed."

"Jeg?" sagde han, "jeg betragter ikke Deres øjne. Det er fiksstjerner, der stråler for at stråle uden at meddele noget af deres ild og deres varme til menneskenes blikke. Jeg betragter deres arm og de folder, hvori vinden lægger deres dragt."

"Ja, ærmer og draperier, det er hele jeres ideal, I kunstnere."

"Er det Dem ubehageligt at være en smuk model?"

"Hvis jeg kun er dette for Dem, da er det alt, hvad jeg ønsker," svarede hun med stolthed, for Leonces øjne røbede ikke længere billedhuggerens kolde betragtning. De antog dog atter deres ligegyldige udtryk ved disse hånlige ord. "De ville være en fortræffelig sibylle," fortsatte han, idet han lod, som om han ikke havde hørt, hvad hun sagde.

"Nej, jeg er ikke en tøjlesløs og heftig natur."

"Sibyllerne fra renaissancetiden er alvorlige og strenge. Har De ikke set Raphaels, det er det antikkes storhed og majestæt forenet med en anden tidsalders liv og tanke."

"Ak! Jeg har ikke set Italien; vi befinder os ved grænsen, men ifølge et vidunderligt lune behager det lord G... at opslå sin bolig her ligesom for at forårsage mig en utålmodighedsfeber og forhindre mig fra at ile derhen under påskud af, at der er alt for varmt for mig."

"Tværtimod, der er overalt alt for koldt for Dem; Deres mand er den, som kender Dem mindst."

"Det ligger i tingenes evige orden."

"De burde derfor tilbede Deres mand, eftersom han hele tiden smigrer Deres påstand om ikke at blive forstået."

"Og De, De gør den modsatte påstand. De har jo sagt mig det, men De har ikke bevist det."

"og hvis jeg nu beviste Dem det i dette øjeblik," sagde Leonce, idet han rejste sig og standsede hængekøjen med et pludseligt ryk, som fik lady G... til at udstøde et skrig af forskrækkelse, "hvis jeg nu sagde Dem, at der intet er at gætte, hvor der intet er, og at dette marmorbryst skjuler et marmorhjerte?"

"O, det er frygtelige ord," sagde hun, og satte sine fødder ned på jorden, som for at flygte, "og jeg forbander Dem, Leonce, fordi De har ført mig her hen; det er en mageløs troløshed og grusomhed! Og hvor mærkværdigt; De river mig ud af min sørgelige ligegyldighed. De omgiver mig med den mest udsøgte opmærksomhed, fører mig gennem naturens skønheder og Deres tankers poesi, smigrer min tåbelige fantasi, og alt dette for efter femten års skyfrit venskab at sige mig, at De hader mig, og ikke agter mig!"

"Hvad beklager De Dem over, frue? De er en verdensdame, og De vil frem for alt respekteres, som denne verdens dydige damer bliver det. Nuvel, jeg, som har kendt Dem i femten år, jeg erklærer Dem for uovervindelig, og Deres stolthed er ikke tilfredsstillet?"

"At være dydig af følelsesløshed, dydig, fordi man mangler hjerte, det er en forunderlig lovtale, det er også noget at være stolt af."

"Nuvel, De besidder en umådelig stolthed forbundet med en umådelig forfængelighed," svarede Leonce med stigende heftighed. "De vil have, at man skal vide, at De er fejlfri, og at

den reneste krystal er smudsig i sammenligning med Deres ære. Men det er Dem ikke nok. De vil endogså have, at man skal tro, at De har en følelsesfuld og ildfuld sjæl, at der er intet så mægtigt som Deres kærlighed undtagen Deres egen styrke. Hvis man forholder sig rolig og fattet over for Deres sårbarhed, bliver De urolig og misfornøjet. De vil have, at man skal plage sig selv med at gætte den hemmelighedsfulde kærlighed, som De påstår at gemme i Deres bryst. De vil, at man skal sige, at De har nøglen til et paradis fuldt af lyst og ubeskrivelig ømhed, men at ingen nogensinde skal trænge derind. De vil, at man skal attrå, at man skal savne, at man skal bæve af lyst i Deres nærværelse, kort sagt, at man skal lide! Tilstå det kun, og De har da sagt hele hemmeligheden om, hvorfor De keder Dem; for der er ingen så trættende og så bitter en rolle som den, for hvilken De har ofret alle Deres ungdoms forhåbninger og alle Deres skønheds fordele!"

"Det er under min værdighed at retfærdiggøre mig," svarede Sabina, bleg af harme med isnende kulde, "men De har givet mig ret til at dømme Dem og sige Dem, hvem De er. Dette portræt, som De har taget af mig, det er Deres eget, det gælder blot om at afpasse det efter et mandfolk, og det er det, jeg vil gøre."

5

"Tal, frue," sagde Leonce, "det skal være mig kært at se mig selv gennem Deres øjne."

"De skal få Deres ønske opfyldt, det svarer jeg Dem for," vedblev Sabina, der var drevet til det yderste, men påtog sig en stor ro. "Som mandfolk og kunstner, forstandig og smuk, rig og adelig, ved De, at De hører til Jordens privilegerede. Naturen og samfundet har givet Dem meget, og de har med iver understøttet Dem, grebet af den lyst til at blive en fuldendt mand, som allerede plagede Dem i Deres ungdom. De har såvel dyrket Deres glimrende evner og så ædelt bestyret Deres formue, at De er blevet den gavmildeste rigmand og den mest fuldendte kunstner. Hvis De var født fattig og i en ubekendt stilling, ville ærens palme have været Dem vanskeligere at erhverve, men også mere fortjenstfuld; De havde måttet tåle flere lidelser, men De havde også fået mere ild, færre kundskaber og mere geni; i stedet for et altid korrekt og ofte koldt talent af første rang, ville De have fået en uregelmæssig, men brændende begejstring."

"Ah, frue!" sagde Leonce og afbrød hende, "De har ikke synderlig stor opfindelsesevne, og De gentager kun her, hvad jeg hundrede gange har sagt Dem om mig selv. Men på samme tid giver De mig ret med hensyn til et andet punkt, at nemlig en mand af folket kan nå og overgå verdensmanden i mange henseender."

"De tror at bevise, at De er i besiddelse af et ædelt hjerte og en stor ånd, idet De siger disse ord. Det er en mode, en søgt mode, som det kun er givet få mennesker at bære med smag. De vil aldrig overdrive den, fordi De i Deres hjertes dyb ikke er mindre aristokratisk end jeg. Jeg gad nok se, om De kunne blive alvorligt forelsket i den lille fugletæmmerske uagtet Deres teorier om, at slaven nedstammer i lige linje fra Gud. Men lad mig vende tilbage til min sammenligning, og De skal se, at De ikke har kunnet bevare Deres emfatiske inkognito over for mig. Begærlig efter at blive beundret, har De ikke bortødslet Deres ungdom, og De har meget vel indset, at der er intet ideal for den forstandige kvinde, som kender en mand gennem hele hans liv. De har derfor aldrig elsket, men bestandig handlet således, at De har gjort indtryk på dette nysgerrige køns ånd, uden at tillade det at bemægtige sig Deres vilje. De har vakt lidenskaber, det ved jeg, og De har aldrig følt nogen. Hvad der adskiller os og gør, at min stolthed er mere berettiget end Deres, det er Deres køns privilegier. De har ikke ofret de almindelige nydelser for at dyrke den ædle anstand. Deres modeller har været udvalgte modeller, udmærket smukke piger og temmelig unge, så at de ikke behøvede at rødme over at gøre dem til Deres elskerinder. Disse guddommelige piger af den lavere klasse har De indbildt Dem selv, at De elskede, og for at såre verdensdamernes egensindighed har De foregivet, at den fysiske skønhed også medførte den moralske skønhed, og at disse udannede væseners simpelhed var den sande kærligheds oprindelige tempel eller sådan noget lignende. Måske det er sandheder, men som De aldrig troede på, da De proklamerede Dem, for jeg ved ikke, at nogen af disse plebejiske guddomme

har fuldkommen fængslet Dem i lang tid. Som billedhugger har De kun set statuer i dem, og hvad Deres egen kastes kvinder angår, da har De aldrig oprigtig søgt dem, som havde ånd. Det er over for dem, at De har spillet den rolle, som De tillægger mig, idet De med en beundringsværdig kunst og poesi har påtaget Dem byronske lidenskaber, men uden at lade nogen komme nær nok til Deres hjerte, for at kunne gribe den forfængelighedens orm, som nager det."

Leonce tav længe, efter at Sabina var hørt op med at tale; han syntes dybt nedslået, og denne sørgmodighed, som ikke antog en trodsig mine under kritikkens svøbe, gjorde ham i dette øjeblik langt overlegen den hævngerrige kvinde, som hudflettede ham. Sabina lagde mærke til det og fattede alt det mandige, der ligger i mandens ånd, denne tilbøjelighed for sandhed eller denne uimodståelige underkastelse under den, som kvindens opdragelse og vaner alt for sejrrigt beflitter sig på at bekæmpe; hun angrede sin heftighed, for hun så, at Leonce bebrejdede sig sin, og hun undersøgte sit eget hjerte med skræk; hun havde lyst til at trøste ham for det onde, som hun havde tilføjet ham, men hun frygtede for, at hans tankefuldhed skjulte et dybt had eller en udtænkt hævn. Denne frygt ramte hende i hjertet, for ligesom Leonce var hun bedre end hendes portræt, og kærlighedens kilder var ikke udtørrede hos hende. Hun forsøgte forgæves at tilbageholde sine tårer; Leonce hørte hende hulke.

"Hvorfor græder De?" spurgte han hende, idet han knælede ned ved hendes fod og tog hendes hånd i sin.

"Jeg begræder vort tabte venskab," svarede hun, idet hun bøjede sig over ham og lod nogle tårer falde på hans skønne hår,

"vi har dødeligt såret hinanden, Leonce, vi elsker ikke længere hinanden, men eftersom det er forbi med det, og vi ikke længere behøver at være bange for, at kærlighed skal fordærve os fortiden, lad mig da græde over denne så rene og skønne fortid, lad mig sige Dem, hvad de sandsynligvis ikke fatter, eftersom De med så megen glæde har kunnet indlede denne morderiske kamp. Jeg elskede Dem med et mildt og sandt venskab, jeg hvilede mig ved Deres hjerte som ved en broders, jeg håbede hos Dem at finde beskyttelse og råd hele resten af mit liv. Deres fejl syntes mig små og Deres gode egenskaber store. Nu, farvel, Leonce, før mig tilbage til min mand. De havde ret, da De forkyndte mig, at denne dag ville bringe mig så uforudsete og frygtelige bevægelser, at jeg aldrig ville glemme dem. Jeg troede ikke, at De ville blive så bitre. Dog, i det øjeblik, da jeg føler, at De har brudt ethvert bånd mellem os, føler jeg også, at smerten er større end vreden, og jeg vil ikke, at vort sidste farvel skal være en forbandelse."

Sabina berørte med sine læber Leonces pande, og dette kyske og sørgmodige kys, det eneste, som hun i hele sit liv havde givet ham, knyttede atter de bånd, som hun troede løste.

"Nej, min kære Sabina," svarede han og dækkede begge hendes hænder med lidenskabelige kys, "det er ikke en afsked, der er intet bånd brudt mellem os. De er mig kærere end nogensinde før, og jeg skal nok genvinde, hvad jeg i dag har været nær ved at miste. Jeg vil gøre mig al mulig umage for det, og De vil blive rørt over det, selv om De gør modstand. Berolig Dem da, min ædle veninde, Deres tårer falder på mit hjerte og forynger det, ligesom en velgørende dug på en plante, der er nærved at dø. Der er noget sandt i, hvad vi gensidigt har sagt

hinanden, meget sandt, men det er relative sandheder, som ikke er virkelige. Fatter De denne distinktion? Vi er begge to kunstnere, og vi kan ikke behandle en genstand med liv, uden at logikken, plastikken, om De vil, river os med sig fra den ene slutning til den anden indtil en beundringsværdig syntese. Men denne syntese er en fiktion, det er jeg vis på, både med hensyn til Dem og med hensyn til mig. Vi har fejl, og vi har bebrejdet hinanden dem, men det er tilfældigheder i vor karakter og i vort liv. Ved at studere dem med iver er vi blevet begejstrede i den grad, at vi forvandler dem til laster, der er væsentlige for vor statur, til frække vaner; og dog forholder det sig ikke således, da vi her befinder os ved hinandens side, grædende ved den tanke at skulle skilles ad, og med den følelse, at dette er os umuligt."

"Nuvel, De har ret, Leonce," sagde lady G..., idet hun aftørrede en tåre, og lod sine skønne hænder glide hen over Leonces øjne, måske af en naturlig ømhed, måske for at overbevise sig om, at det var virkelige tårer, hun så i dem, "vi har ageret kunstnere, ikke sandt? Og der står nu intet andet tilbage, end at bestemme, hvem af os, der har været den dygtigste, det vil sige, hvem der har løjet mest."

"Det er mig, eftersom det var mig, som begyndte, og jeg forlanger belønningen; hvad skal den være?"

"Min tilgivelse."

"Og et langt kys på denne så smukke arm, som jeg altid har betragtet med skræk."

"Nu bliver De igen kunstner, Leonce."

"Nuvel, hvorfor ikke?"

"Intet kys, Leonce. Lad os tilbringe resten af dagen sammen, og tag De igen fat på Deres rolle som doktor, når De blot

behandler mig på en mindre voldsom måde."

"Nuvel, vi vil benytte os af homøopatien," sagde Leonce, idet han kyssede armen, som hun syntes mekanisk at overlade ham, og som hun trak til sig, da hun så, at negerinden vågnede. "Læg Dem igen ned i Deres hængekøje og sov trygt, jeg skal vugge Dem. Disse tårer har trættet Dem, varmen er utålelig, og vi må vente, indtil solen daler, førend vi tør forlade skoven."

Det forunderlige og bevægelige i Leonces indtryk foruroligede lady G...; hans blik havde et udtryk, som hun hidtil aldrig havde bemærket, og det var let for hende at mærke på hængekøjens afbrudte bevægelse, at han holdt strikken med skælvende hånd. Det var derfor med glæde, at hun så Magdalene komme tilbage, som, efter at have drillet negerinden ved at kildre hendes øjenlåg og læber med et græsstrå, kom tilbage for at beundre hængekøjen og afløse Leonce, rigtignok imod hane vilje.

"Hun er alt for familiær; De har allerede fordærvet hende," sagde Leonce på engelsk til Sabina, "lad mig bortjage denne påtrængende fugl."

"Nej!" svarede lady G... med synlig angst, "lad hende vugge mig; hendes bevægelser er behageligere end Deres, og desuden har De alt for megen ånd til, at jeg let skulle falde i søvn i Deres nærhed. Dette barns fortrolige passiar morer mig, jeg er træt af en knælende tilbeder."

Derpå sov hun ind, eller lod som hun sov, og Leonce fjernede sig, mere fortrydelig end nogensinde før.

Han gik ud af skoven og vandrede nogen tid omkring på lykke og fromme. Han opdagede snart præsten, som medede, og jockeyen, der var gået hen for at holde ham med selskab,

mens hestene græssede frit på en eng, som han kunne overskue, og vognen længere henne var sat i skygge. Vis på igen at kunne finde dem, når han ville, fordybede Leonce sig i de vilde bjergpas, og gik med hurtige skridt for at bringe ro i sit oprørte sind.

Hans slette humør adspredtes snart ved synet af naturens skønheder. Han havde overskredet flere klipper og befandt sig på bredden af en mikroskopisk sø, eller rettere en gennemsigtig dam, der var begravet og ligesom skjult i en granittragt. Dette dybe vand, der strålede ligesom den himmel, hvis azur og gyldne skyer det genspejlede, frembød billedet af en rolig lykke. Leonce satte sig på bredden i en fordybning i klippen, der dannede naturlige trin ligesom for at indbyde den rejsende til at stige ned på bredden af den rolige bølge. Længe betragtede han de turkis- og rubinfarvede insekter, som flagrede omkring på planterne, derpå så han i søens spejl en flok skovduer, der fløj gennem luften og forsvandt med tankens hurtighed ligesom et syn. Leonce sagde til sig selv, at livets glæder svinder lige så hurtigt og ufatteligt, og at de kun er skygger ligesom genspejlingen af dette forbiilende billede; derpå fandt han det latterligt således at lave tyske metaforer, og misundte den rolige præst, som i denne sø kun havde set en smuk forelpark.

En let støj hertes ovenover ham. Et øjeblik troede han, at Sabina kom hen til ham, men hans hjertes banken standsede meget hurtigt ved synet af den person, som steg ned ad klippens trin.

Det var en stor krabat, mere end fattigt klædt, der på enden af en stok, han havde lagt over sin skulder, bar en lille pakke indsvøbt i et rødt og blåt lommetørklæde. Hans pjalter, hans

lange hår, der faldt ned over et blegt og stærkt markeret ansigt, hans tykke sorte skæg, hans skødesløse gang og noget vist spottende, som karakteriser vagabondens blik, når han ene træffer sammen med en rig mand, alt dette gav ham udseende af en rigtig gavtyv. Leonce tænkte på, at han var på et meget afsides sted, at den omtalte person havde en betydelig fordel over ham; for stien var alt for snæver til to, og man behøvede ikke at strides længe om den, førend søen ville modtage i sit stumme og hemmelighedsfulde skød den, som ikke havde de bedste næver og den bedste plads at kæmpe på.

Under disse forhold, der dog ikke synderligt foruroligede Leonce, antog han en ligegyldig mine og ventede med filosofisk rolighed den ubekendte. Han kunne ikke undlade at føle en vis utålmodighed, idet han talte skridtene, der genlød på klippen, indtil vagabonden havde nået det sidste trin og befandt sig lige ved siden af ham.

"Om forladelse, min herre, jeg forstyrrer Dem nok," sagde derpå den ubekendte med en klangfuld stemme og med en temmelig stærk sydlandsk accent, "men herren vil måske være så artig at flytte sig lidt, således at jeg kan komme til at drikke."

"Intet er rimeligere," svarede Leonce og lod ham gå forbi, idet han steg et trin op og således befandt sig lige bagved ham.

Den ubekendte tog sin hullede stråhat af, og idet han lagde sig på knæ stak han begærligt sit vilde skæg og halvdelen af sit ansigt ned i vandet, hvorpå man hørte ham slubre som en hest. Dette gav Leonce stor lyst til at fløjte i takt, således som man gør ved utålmodige og sky heste, når de drikker.

Men han afholdt sig fra denne spøg og misundte denne usle person den tillidsfuldhed, hvormed han således lagde sig for

hans fødder med hovedet fremad i en stilling, der havde kunnet blive farlig for den ene af dem i tilfælde af uenighed.

"Se, det er den fattiges eneste lykke," tænkte Leonce, "han føler sig tryg ved sådanne møder. Her er vi nu to mennesker, måske lige i styrke, den ene kan dog ikke drikke under den andens øjne uden at se lidt tilbage, og den, som ret med nydelse gratis kan slukke sin tørst, det er ikke den rige."

Da vagabonden havde drukket nok, hævede han sin krop og blev siddende på sine hæle. "Dette vand er temmelig lunkent at drikke," sagde han, "og det må vist slukke tørsten bedre, når man får det ind igennem porerne end igennem halsen; hvad tænker herren om dette?"

"Har De lyst til at bade Dem?" sagde Leonce, der ikke var vis på, om det ikke skulle være en trussel.

"Ja, min herre, det har jeg lyst til," svarede den anden; og han begyndte roligt at klæde sig af, hvilket ikke tog synderlig lang tid, for han var ikke meget overlæsset med klæder, og der var ikke et eneste knaphul, som ikke var revet ud.

"De kan da vel svømme?" spurgte Leonce ham. "Søen er meget dyb, og der er intet sted på siden, hvor De kan bunde; for klippen går lodret ned i en betydelig dybde."

"O, min herre! stol De på en eks-professor i svømmekunsten fra bugten ved Baja," svarede den fremmede, og idet han i en hast afførte sig den pjalt, der tjente ham til skjorte, sprang han ud i søen med en vandfugls lethed.

Det morede Leonce at se ham dukke ned, forsvinde i nogle øjeblikke og derpå atter langt borte komme til syne på overfladen, på et øjeblik svømme over på den anden side af den lille sø, lægge sig på ryggen, og stå oprejst, som om han havde

fundet fodfæste, og derpå boltre sig, så skummet fløj omkring ham. Alt med en naturlig ynde og en beundringsværdig kraft.

Han kom dog snart igen tilbage til foden af klippen, og da bredden virkelig var meget stejl, bad han Leonce om at række ham en hånd for at hjælpe ham op. Den unge mand gjorde det gerne, men var dog på sin post for ikke at blive trukket ned i vandet, og da han nu så ham sidde på klippen og varme sig i solen, kunne han ikke undlade at beundre hans skønne og kraftige legeme, hvis hvide farve stod i modsætning til hans solbrændte ansigt og hænder.

"Dette vand er koldere, end jeg troede," sagde svømmeren, "det er kun varmt på overfladen, og det vil først være en rigtig fornøjelse, når jeg anden gang dukker ned i det. Desuden kan jeg så få lejlighed til at gøre et smukt toilette."

Han udtog af sin magre pakke en stor muslingeskal, som tjente ham til skål, men som han ikke havde anset det for umagen værd at benytte til at drikke af. Han fyldte den flere gange med vand og vædede hovedet og skægget med dette, vaskede og gned med en overordentlig omhyggelighed og en egen vellyst dette rige sorte hår, som, idet vandet dryppede ned af det, gav ham lighed med en vild flodgud. Da solen, der faldt lodret ned på hans pande og nakke, begyndte at genere ham, tog han siv og sværdliljer, som han rullede sammen, og hvoraf han lavede sig en hat, eller rettere en krone. Tilfældet eller en vis naturlig smag ville, at denne hovedbedækning blev sat på en så kunstnerisk måde, at den fuldstændiggjorde ideen om en Neptun, som man ikke kunne undlade at gøre sig, når man så ham.

Anden gang sprang han ned i vandet, nåede den modsatte bred og løb rundt på kanten, som dér var dækket med planter, og plukkede dejlige hvide åkandeblomster, som han anbragte i sin krone. Endelig lavede han sig, som om han havde gættet den beundring, han vakte hos Leonce, en slags klædning af et bælte af siv og vandplanter, og da udstrakte han sig frit, stolt og smukt som det første menneske på det fine sand, og syntes at drømme eller sove i solen i en majestætisk stilling.

Forbavset over det fuldendte i en sådan model, åbnede Leonce sit album og forsøgte at gøre en skitse af dette forunderlige væsen, som, genspejlet i det klare vand, halvt nøgen og halvt iført græs og blomster, frembød den skønneste type, som en kunstner nogensinde har haft den lykke at betragte i en naturlig ramme af mørke klipper, skinnende løv og sølvhvidt sand. Lysbølgerne, der afbrødes af klippens stærke skygger, det genskin, som vandet kastede over dette våde legeme, alt forenede sig for at give Leonce en af de fuldstændigste kunstnydelser og et af de mest levende poetiske indtryk, som han nogensinde havde følt; for skønt billedhugger var han lige så modtagelig for farvens skønhed som for formens.

Pludselig lukkede han sit album og kastede det langt bort fra sig: "Jeg må skamme mig," sagde han til sig selv, "at jeg vil afmale en scene, som Raphael eller Veronese, Giorgion, Rubens eller Poussin ville have været begærlige efter at betragte. Ja, malerkunstens store mestre ville ene være værdige til at reproducere, hvad jeg her ved et gunstigt tilfælde har opdaget, det må være nok for mig, der ikke forstår at håndtere en pensel, at se det, føle det og indpræge det i min hukommelse."

Vagabonden syntes at gætte hans tanker, for til hans store overraskelse råbte han til ham på italiensk, efter at have spurgt ham, om han forstod dette sprog: "Det er antikt, ikke sandt, signore? Vil De have noget af Michelangelo, så har De det her." Og han indtog en mere bizar, endnu skøn, men kunstlet stilling. "Nu noget af Raphael," vedblev han og forandrede sin stilling, "det er mere yndefuldt og mere naturligt, men hvad man end siger, så spiller musklerne for stor en rolle; det smager endnu af Julio Romano, men det er ikke værd at foragte." Efter at have indtaget en stilling à la Julio Romano, indtog han igen den første og tilføjede: "Det er det bedste, det er à la Phidias; det nytter ikke at man søger, man finder intet bedre."

"Deres håndtering er altså at være model," sagde Leonce til ham, hvis henrykkelse over det, som i begyndelsen syntes ham naivt og uforudset hos dette menneske, var gået noget over.

"Ja, min herre, denne og mange andre håndteringer," svarede svømmeren, som havde sat sig midt i søen på en klippe, der dannede en lille ø, og på hvilken han indtog en stilling ligesom på et fodstykke. "Hvis jeg havde en gammel krukke, ville jeg her med mine siv forestille Dem en gruppe i Versailles' smag, skønt jeg aldrig har været der, men vi har i Neapel mange ting i denne stil. Hvis jeg havde en baskisk tromme her, skulle jeg vise Dem adskillige neapolitanske figurer, som har mere ynde og ånd i deres lillefinger, end hele deres store århundrede i sine marmor- og bronzeblokke; men da jeg ikke længere formår noget for at fortrylle Deres øjne, vil jeg i det mindste fortrylle Deres øren. Hvis De er Apollo, må De ikke behandle mig som Marsyas, men om De også er en berømt maestro, vil De indrømme, at stemmen er smuk. Jeg føler, at dette kolde vand

og alle mine kraftkunster har udvidet mine lunger, og jeg har en ubetvingelig lyst til at synge."

"Syng, min ven," sagde Leonce, "hvis Deres sang svarer til Deres fjerdækning, behøver De ikke at frygte min dom."

6

Italieneren sang da i sit harmoniske sprog tre vers gennemtrængte af hans nations overspændte ånd, hvoraf vi her vil give en fri oversættelse; han sang dem til en af disse sydlandske melodier, om hvilke man ikke bestemt kan afgøre, om de er ubekendte mestres mesterværker, eller den folkelige muses tilfældige inspirationer.

"Ædle herrer, gå ned i jeres brogede gondoler, forgæves vil I skynde på jeres uforfærdede rorkarle, jeg kommer hurtigere af sted end de med mine arme, der er bøjelige som bølgen og hvide som skummet. Dækket med mine pjalter er jeg en af de sidste på Jorden, men fri og nøgen er jeg bølgens konge og en herre over jer alle!"

"Flygt, ædle damer, på jeres pyntelige både, forgæves vender I hovedet bort, forgæves skjuler I med viften jeres kyske pande; min hendrager dog jeres blik på sig, og med øjet følger I hemmeligt mit sorte hår, der bølger hen over vandene. Når jeg har mine pjalter på, viger I tilbage for mig af væmmelse, men fri og nøgen er jeg Verdens konge og herre over jeres hjerter!"

"Svøm, I havets og bølgernes fugle, kløv med jeres koralfødder den salte bølge. Med mit bryst, der er stærkt som forstavnen på et skib, med mine arme, der er bøjelige som jeres skinnende hals, følger jeg jer til jeres reder af muslingskaller og tang. Dækket med mine pjalter indgyder jeg jer skræk, men fri og nøgen er jeg bølgens konge og I antager mig for en af jer!"

Sangerens stemme var herlig, og ingen berømt kunstner ville have kunnet overgå ham i den frie betoning, den naturlighed og den begejstrede kraft, hvormed han sang. Leonce troede sig henflyttet til bugten ved Salerno eller Tarent under begejstringens og poesiens himmel. "Ved Amphitrite," udbrød han, "du er en stor digter og en stor sanger, ædle unge mand, og jeg ved ikke, hvorledes jeg skal belønne dig for den glæde, som du har forskaffet mig. Hvad er det for en beundringsværdig sang, hvad er det for ualmindelige ord?"

"Melodien er af en eller anden gud, som vanker om på Appenninernes toppe, der har betroet dem til ekkoet, som atter har hvisket hyrderne og fiskerne den i øret; men ordene er af mig selv, min herre, for med Deres tilladelse er jeg improvisator, når jeg finder for godt at være det. Vort melodiske sprog står i alles magt, og når vi har en tanke, vi naturlige digtere, vi solens børn, da savnes udtrykket ikke længe."

"Du må gentage mig disse ord, jeg vil nedskrive dem."

"Hvis jeg gentager dem, vil det blive andre. Mine sange flyver bort fra mig, som flammen fra arnestedet, jeg kan forny dem, men ikke fastholde dem. Måske finder De dem noget pralende, det er digterens privilegium, berøv ham hans forfængelighed, og De berøver ham hans geni."

"Du har ret til at prale, for du er en privilegeret natur," svarede Leonce, "og hvorledes din tilstand end er, så fortjente du at være en af de første på Jorden. Du har henrykket mig, kom her og fortæl mig, hvorledes du er kommet i denne ulyksalige stilling, jeg vil gøre en ende på den."

Den ubekendte kom tilbage til strandbredden. "Ak," sagde han, "De har set den gamle faun i al hans frihed,

naturmennesket i al dets poesi. Nu skal De se det pjaltede menneske i al dets styghed og al dets usselhed, for jeg må igen tage denne sørgelige dragt på, indtil den enten falder af mig, eller jeg finder anvendelse af mit geni til at forny min garderobe. De synes overrasket? Jeg læste nok i Deres blik, da jeg nærmede mig Dem for første gang, at synet af mig forårsagede Dem modbydelighed. De fandt mig styg og måske afskrækkende. Men da jeg havde taget min betlerdragt af, da dette klare vand havde taget smudset af mig, da De så mig renset for vejens snavs og støv, da forbavsedes De over dette legeme, der stundom har tjent til model for mit fædrelands første billedhuggere, dette ansigt, der ikke er blevet vansiret ved udsvævelser, og som udmattelse og savn endnu ikke har berøvet ungdom og skønhed, disse lemmer, på hvilke naturen har ødslet sin luksus, og denne skønhedsfølelse, som det forstandige menneske bærer præget af på sin pande og i alle sine bevægelser; kort sagt, alt det, som gør, at jeg nøgen kan måle mig med, ja måske overgår de mennesker, der er bedre klædte, alt dette forbavsede Dem, siger jeg, og De forsøgte at give mig en plads blandt Deres kunstnerindtryk. Men det er ikke lykkedes Dem, det er jeg vis på. Kunstens værker er intet, når De ikke kan overgå Guds. Hvis De er maler, vil De engang, når De bliver inspireret, genfinde mig i Deres erindringer! Nu vil De ikke kunne reproducere mig, så meget mindre," tilføjede han med et bittert smil, "som stykket er ude, og min guddommelighed vil forsvinde under armodens brændemærke."

Dette menneske talte med en overordentlig lethed og med en stemme, hvori der lå en ubegribelig adel. Hans ansigt, der

oplystes af en stråle af entusiasme, men snart tilsløredes af en dyb følelse af smerte, besad en uendelig skønhed. Aldrig havde ædlere træk, aldrig havde et finere og mere gennemtrængende udtryk tiltrukket sig Leonces opmærksomhed.

"Min herre," sagde han, behersket af en uvilkårlig ærbødighed, "De står sandelig højt over den usle stand, under hvis ydre De er fremtrådt. De er en ulykkelig kunstner, tillad mig at understøtte Dem og således at belønne Dem for den poetiske nydelse, som De har forskaffet mig."

Men den ubekendte syntes ikke at høre Leonces ord. Bøjet over strandbredden udfoldede han med synlig modbydelighed de usle pjalter, som han var nødt til atter at tage på for at skjule sin nøgenhed. "Se, det er en kval, som jeg vil ønske Dem, at De ikke må lære at kende," sagde han, idet han lod sine pjalter falde ned på jorden. "Italieneren elsker pynt, kunstneren elsker velvære, luksus, duft og renlighed, denne udsøgte blødagtighed, der fornyer sjælen og legemet efter mandige og vellykkede anstrengelser. Ingen kan fatte, hvad det koster mig at vise mig for mandfolk og især for fruentimmer i en hullet bluse og i luvslidte benklæder."

"O, jeg forstår Dem og beklager Dem," sagde Leonce, "men jeg kan, Gud være lovet, for øjeblikket gøre en ende på Deres forlegenhed! Det er så varmt, at De nok kan forblive her og vente på mig et kvarters tid, jeg lover Dem, at jeg om et kvarter skal være tilbage med klæder, som nok kunne tilfredsstille enhver rimelig fordring; vent mig her."

Og førend italieneren havde svaret, sprang Leonce ind på stien, løb hen til vognen, tog en smuk og let vadsæk ud af den, som han bragte ned til bredden af søen. Han genfandt sin

italiener i vandet, beskæftiget med at danne en buket af de smukkeste vandblomster, som han bragte ham med en triumferende mine og rakte ham med venlighed og ynde.

"Jeg kan ikke give Dem andet til gengæld for, hvad De bringer mig," sagde han, "og jeg ejer intet i verden; men ved min behændighed og mit mod kan jeg sætte mig i besiddelse af naturens sjældneste skatte, de skønneste blomster, de kostbareste mineralogiske prøver, krystaller, forsteninger og bjergplanter; jeg kan give Dem alt dette, hvis De ønsker, at jeg skal følge Dem, og hvis De har et gevær, kan jeg nedskyde ørnen og stengeden og lægge Dem for Deres herskerindes fod, for jeg er den behændigste jæger, som De nogensinde har mødt, ligesom jeg er den dristigste fodgænger og den hurtigste svømmer."

Trods dette italieneren naturlige praleri mishagede dog den unge mands åbenhjertighed ikke Leonce. Hans ansigt, der oplystes af glæde og erkendtlighed, strålede af en sympatetisk oprigtighed, der indgød en venlig stemning. På ti minutter forvandlede han vagabonden til en ung elegant herre i rejsedragt. Leonce havde ikke andet i sin vadsæk end en smuk morgendragt til at benytte på landet, en let kjole med et smukt snit, et smukt kulørt halstørklæde, fint linned, sommerbenklæder af et tyndt stof, lakerede sko og lyse kashmirs gamacher med perlemors knapper. Italieneren valgte ugenert det bedste. Han var omtrent af samme højde som Leonce, og alt passede ham fortræffeligt; han glemte ikke at tage et par handsker, hvis fine duft han indåndede med henrykkelse. Da han således så sig forfrisket og pyntet fra top til tå, kastede han sig i armene på sin nye en og udbrød, at han

skyldte ham den største nydelse, som han havde følt i sit liv. Derpå tog han sine pjalter, som han væmmedes ved, og sparkede dem ned i søen, og idet han løste op for sin lille pakke, hvis plumpe hylster han også begravede i bølgerne, tog han til Leonces store overraskelse et dameportræt, besat med brillanter ud af den, en temmelig tung guldkæde og to battistes lommetørklæder, kantede med kniplinger. Det var alt, hvad hans rejsesæk indeholdt.

"De bliver forundret over at se, at en slags betler har bevaret disse luksusartikler," sagde han, idet han pyntede sig med guldkæden og lagde den tilrette over den hvide vest; "det var alt, hvad jeg havde tilbage af min fordums herlighed, og jeg ville kun have skilt mig derved i den yderste nød. *Che volete signor mio? pazzia!*"

"De har altså været rig," spurgte Leonce ham, forbavset over den anstand, hvormed han bar sin nye dragt.

"Rig i otte dage, det har jeg været hundrede gange. Vil De høre min historie, så skal jeg fortælle Dem den."

"Nuvel, fortæl mig den undervejs og følg mig," sagde Leonce. "Vi vil begge bringe denne vadsæk hen i min vogn."

"De er på rejse, signor?"

"Nej, men på en lysttur, måske for flere dage; vil De være med?"

"O, med største fornøjelse, så meget mere, som jeg både kan være Dem til nytte og fornøjelse. Jeg har flere talenter og kender allerede til bunds disse bjerge, i hvilke jeg nu i otte dage har vanket omkring. Jeg kan ikke forblive på noget sted. Mit hoved render uophørlig bort med mine ben, for at hævne sig på mit hjerte, som hvert øjeblik løber bort med sig selv; men for at De

kan fatte min måde at rejse på, det vil sige min levemåde, må jeg gøre Dem bekendt med mit hele tidligere liv. Jeg ved ikke, hvor jeg er født, ej heller hvilken fornem dame eller hvilken ulykkelig forført pige, jeg skylder mit liv. En fiskehandlers kone fandt mig en morgen på den romerske campagne på bredden af Tiberen og kaldte mig Teverino eller Tiberinus. Jeg var omtrent to år gammel, jeg kunde ikke sige, hvorfra jeg kom eller mine forældres navn. Denne gode sjæl opdrog mig, uagtet sin fattigdom. Hun havde ikke flere sønner, og hun stolede på, at jeg skulle hjælpe og understøtte hende, når hun nåede den alder, da hun ikke længere kunne arbejde. Jeg var desværre ikke født med lyst til arbejde, naturen har begavet mig med en fyrstelig dovenskab, og det er det, som bestandig har fået mig til at tro, at jeg er af berømt blod, skønt jeg ifølge min ånd tilhører folket. En af de to ophavsmænd til mine dage må have hørt til denne slægt af fattige djævle, der er bestemte til selv at erhverve sig alt, og det er den side ved min problematiske oprindelse, som jeg er mindst tilbøjelig til at rødme over. Så længe jeg var et lille barn, holdt jeg af at fiske, men jeg betragtede fiskeriet snarere som en kunst end som et håndværk, ja, jeg følte mig allerede født til at gøre opfindelser, begærlig efter farlige og voldsomme øvelser, men jeg følte ingen tilbøjelighed for gevinsten, jeg følte en overordentlig glæde efter at lure på, overraske og erobre byttet, men jeg forstod ikke at sælge det. Jeg tabte pengene, eller jeg lånte dem til den første den bedste. Jeg havde alt for godt et hjerte til at nægte mine små kammerater noget. Jeg hjalp dem med at afsætte deres varer, i stedet for selv at stræbe efter fortrinnet for dem, kort sagt, jeg bragte min stakkels fostermoder til fortvivlelse ved min

uegennyttighed og min gavmildhed, som hun kaldte dumhed og ubesindighed."

"Efterhånden som jeg fik flere kræfter, berøvede alderen hende hendes, således at, da hun en dag ikke længere havde kræfter til at banke mig, var hendes eneste trøst den, at hun jog mig på døren, idet hun gav mig sin forbandelse og to karoliner."

"Jeg var ti år gammel og smuk som Cupido. En bekendt maler, som havde lagt mærke til mig på gaden, tog mig hjem til sig for at bruge mig til model, og malede efter mig en Johannes den Døber som barn, derpå en Giotto, dernæst en Jesus, som lærer i Templet. Da han havde fået nok af mit ansigt, sendte han mig bort med tyve guldstykker, idet han pålagde mig at klæde mig bedre, hvis jeg ville fremstille mig nogetsteds for at tjene mit livs ophold. Jeg følte allerede smag for luksus vågne hos mig, men jeg indså dog, at det ikke var det rette øjeblik til at tilfredsstille den på. Jeg løb hen til min adoptivmoder, jeg gav hende alt, hvad jeg havde modtaget, og da hun, rørt over min godhed, ville beholde mig hos sig, erklærede jeg hende, at jeg havde fået smag for et uafhængigt liv, og at jeg for fremtiden ville være fri og selv vælge min stand. Denne stand fandt jeg snart, det vil sige, der frembød sig hundrede, og jeg valgte ikke udelukkende nogen af dem. Jeg havde lyst til forandring, en lidenskabelig kærlighed til frihed, en tøjlesløs nysgerrighed efter alt, som syntes mig ædelt og smukt. Jeg havde allerede en smuk stemme, mit ansigt og min ånd anbefalede sig ved sig selv. Vis på at henrykke øjet og øret bekymrede jeg mig ikke om andet, end at dyrke mine naturlige evner. Snart var jeg model, snart jockey, snart bådfører, snart kordreng eller teaterfigurant, gadesanger, opvarter, cicerone ... ja, min herre, denne sidste

beskæftigelse tilligemed den at være model gavnede mest – om ikke min pung, så i det mindste min ånd. Ved mine samtaler med kunstnerne og ved mit daglige studium af kunstens mesterværker udvikledes mine åndelige evner i den grad, at jeg snart følte, at jeg på grund af mine ideer og domme stod over de billedhuggere og malere, som søgte at gengive mit ansigt, såvel som over de rejsende af alle nationer, som jeg indviede i kundskaben om Roms vidundere. Idet jeg opdagede uvidenhed og åndsfattigdom hos alle dem, jeg havde noget at bestille med, følte jeg mere og mere trangen til at være en overlegen ånd. Jeg holdt ikke af at læse. At belære sig ved at læse i bøger er et alt for koldt og alt for vidtløftigt arbejde for min hurtige fatteevne. Jeg gjorde mig derfor umage for så meget som muligt at nærme mig virkelig dygtige mænd, og idet jeg næsten bestandig opofrede mine interesser for dette øjemed, samlede jeg kundskaber i alt ved at høre andre tale. Som bådfører og jockey iagttog jeg de fornemmes sæder og vaner, som kordreng og korist i operaen fik jeg smag for musikken og skuespillerkunsten, jeg opdagede præstens og skuespillerens hemmeligheder, der i høj grad ligner hinanden; som gadesanger, der gik omkring med et marionetteater, studerede jeg alle klasser og lærte at kende, hvad der gør indtryk på publikum. Snu og skarpsindig, dristig og beskeden, behændig i at overtale og foragtende alt bedrageri havde jeg venner overalt og intetsteds beskyttere. At modtage beskyttelse af et individ, er at gøre sig afhængig af ham; ethvert slags åg er mig forhadt. Begavet med et eksempelløst efterlignelsestalent, vis på at more, røre, forbavse eller interessere hvem det så end skulle

være, var der ikke en time i mit liv, hvor jeg ikke kunne stole på mine uendelige hjælpekilder."

"Efterhånden som jeg blev mand, fordobledes disse hjælpekilder. Da den tid som, at jeg behagede damerne, gjorde jeg megen lykke, men jeg misbrugte den ikke. Den samme kongelige ligegyldighed, som havde forhindret mig fra at ødsle min sjæls fuldkommenheder på fiskehandelen, og som kun i grunden var en instinktmæssig bevarelse af min magt, ledsagede mig i mit forhold til det smukke køn. Forstandig og betænksom bandt jeg mig ikke længe til lasten, jeg helligede mig ikke egenkærligheden, i hjertet søgte jeg kilden til livet for at forblive fuldkommen mig selv og uovervindelig i min stolthed. Jeg var medlidende, uden at det kostede mig nogen anstrengelse, ofte blev jeg forrådt, sjældent bedraget. Jeg fortrængte mange stakler, men forhånede dem ikke. Jeg knyttede mangt et bånd og forstod at løse det uden ærgrelse og uden bitterhed. Her har jeg et portræt af en prinsesse, som plagede mig med sin skinsyge i den grad, at jeg blev nødt til at forlade hende; men jeg bevarer endnu hendes billede til en erindring om de glæder, hun har skænket mig; jeg viser det ikke til nogen og jeg sælger ikke diamanterne, skønt jeg nu i otte dage har levet af sort brød og gedemælk."

"Men hvad er da grunden til Deres nærværende ulykkelige forfatning?" spurgte Leonce.

"Lyst til rejser på den ene side, og på den anden kærligheden, den rene kærlighed! Næppe havde jeg tjent nogle penge, førend jeg forlod den post, som havde forskaffet mig dem, eftersom den nydelse, den havde forskaffet mig, havde tabt sig for mig, tog bort og rejste gennem Italien. Jeg gennemrejste alle

provinserne, forskaffende mig velstandens behageligheder, når jeg kunne det, men underkastende mig filosofisk alle savn, når min pung var tom, ofte endogså forblivende med en vis nydelse i denne nød, som lod mig føle de goders værd, jeg havde bortødslet, og ventende med stolthed på, at jeg igen fik lyst til at afryste min behagelige apati. Snart forsmåede jeg at drage mig ud af forlegenheden, følende at mine kunstneriske indskydelser ikke endnu havde nået deres kulminationspunkt og foretrækkende at faste i stedet for at synge eller reklamere slet. Det er en stor nydelse, min herre, således at føle sit geni underdanigt på grund af den ærbødighed, man viser det. Andre gange beherskede kærligheden mig, og jeg fandt behag i at ødsle mit guld på mit afgudsbillede, endnu lykkeligere og over al beskrivelse salig, når jeg var ødelagt og så hende knytte sig til min elendighed og elske mig så meget mere, som jeg intet havde at give hende. O ja, da lod jeg mange dage gå hen, førend jeg atter satte sådanne følelser på prøve, ved igen at stige op på lykkens hjul; for de ædle hjerter knytter sig uimodståeligt til de ulykkelige."

"Teverino, Deres sprog rører mig," sagde Leonce. "Hvis De ikke har pralet, er De et af de ædleste hjerter, en af de originaleste karakterer, jeg nogensinde har truffet på. Da De begyndte Deres historie, kom jeg til at tænke på et kapitel hos Rabelais, som De nok kender, eftersom De kender alt ..."

"*Hvorledes Pantagruel mødte Panurge*?" sagde italieneren leende.

"Netop," svarede Leonce, "og nu tror jeg at kunne fuldende sætningen: Hvem han elskede hele sit liv."

"Man har ofte citeret mig dette kapitel; for alle de personer, som har elsket mig, har truffet mig ved deres fod. Men snart

har jeg hævet mig op i linje med deres hjerter og endogså over hovedet på nogle; det er derfor, at jeg er en Panurge af en bedre slags end ham hos Rabelais; jeg har hverken hans fejhed eller hans forslugenhed eller hans praleri eller hans egoisme; hvad jeg har til fælles med ham, det er åndens skarpsindighed og lykkelige hændelser. Dersom De vil tage mig med Dem i nogle dage, skal De få at se, at jeg kan dele Deres livs bekvemmeligheder uden et øjeblik at misbruge dem. Når jeg har fået nok af det (og jeg vil sandsynligvis blive ked af Deres selskab, førend De bliver det af mit) skal De få at se, at De vil favne mig, og det bliver Dem, som kommer til at skylde mig erkendtlighed."

"Det er meget muligt," sagde Leonce leende, "skønt jeg finder, at De har en lighed med Panurge, som De fornægtede, nemlig praleri."

"Nej, min herre, den er en praler, som lover og ikke holder. Bliv ikke vred over, at jeg siger Dem, at jeg tidligere end De vil blive ked af vort fortrolige forhold. De vil ikke blive årsag dertil, for jeg ser, at De besidder geni og sjælsstorhed, men ydre omstændigheder, som hverken De eller jeg er herrer over. Verden, som morer mig et øjeblik og straks igen mishager mig, den tvang, som visse skikke pålægger os, og som jeg kun et vist antal timer kan underkaste mig, en eller anden person, som De finder behag i, men som vil være mig ubehagelig, kort sagt, et lunefuldt indfald af min bevægelige ånd, som indgiver mig en ny betragtningsmåde af forholdene – dette eller hint vil tvinge mig til at forlade Dem. Men De skal ikke behøve at skamme Dem over at have kendt mig, og Teverinos navn skal aldrig blive Dem forhadt, det sværger jeg dem."

"Jeg føler, at De ikke skuffer mig," svarede Leonce, "skønt Deres ustadighed forskrækker mig. Lad os se, kan De forpligte Dem til at leve sammen med mig i 24 timer og i moralsk henseende forvandle Dem fra top til tå til en verdensmand, således som De allerede er forvandlet, hvad det ydre angår?"

"Intet vil være mig lettere; jeg skal påtage mig lige så smukke manerer og en lige så ædel opførsel som De selv; for i den time, jeg har tilbragt i Deres selskab, har jeg allerede lært Dem uden ad. For resten har jeg levet med adelige som med mine lige, når jeg blev søgt formedelst mine talenter. Tror De da, at hvis jeg havde villet påtage mig et mere ensformigt væsen, havde villet aflægge mine heftige bevægelser og afholde mig fra at ruinere mig på en dag, ligesom fra at forlade en marquise for at løbe efter en sigøjnerinde, kort sagt, hvis jeg havde villet være et *ordentligt* menneske, som man siger, havde villet underkaste mig alle mulige fordringer, lade mig plage af ærgerrighed, pålægge min forfængelighed alle den skinsyge forfængeligheds pinsler, tåle de stores luner og skade mine medbejlere for at opbygge min formue og min berømmelse – tror De da, at jeg ikke ville have kunnet gøre som så mange andre, der er trådt ind i Verden igennem kunstnernes lille dør, og som efter at være blevet fornemme herrer har set de store fløjdøre åbne sig for dem. Intet ville have været mig lettere, og det er netop denne lethed, som har gjort mig ked af det. Stol da på min takt for sædvanen, så længe denne sædvane behager mig – i fireogtyve timer."

"I dette tilfælde vil jeg udgive Dem for en af mine venner, som jeg har truffet botaniserende eller filosoferende i bjergene, og De skal blive præsenteret som sådan for en smuk dame, vi

om et øjeblik vil træffe, og som De skal holde i denne vildfarelse, indtil jeg beder Dem ophøre med det."

"Jeg kan ikke indlade mig på sådanne betingelser; jeg ville da bestandig være underkastet Deres luner, og det ville lamme mit geni. Vi er kommet overens om fireogtyve timer, hverken mere eller mindre, og forpligtelsen må være gensidig. Jeg går ikke et skridt videre, hvis De ikke giver mig Deres æresord på, at De ikke vil tage masken af mig førend i morgen eftermiddag kl. 2; for jeg ser på solen, at klokken omtrent må være så mange. Ligeledes tillader jeg Dem, hvis jeg røber mig, før terminen er udløbet, at bringe mig nøgen tilbage til den sø, hvor De har fundet mig."

"Det giver jeg Dem mit æresord på," sagde Leonce.

Og gående bagom de buske, i ly af hvilke vognen stod, lykkedes det Leonce og Teverino igen at lægge vadsækken ned i magasinet under forsædet uden at blive opdaget. "Lad mig gå ud på opdagelse og vent mig her," sagde Leonce; og da han gik henad vejen, så han Magdalene komme ganske åndeløs hen imod ham bærende på hængekøjen.

"Hendes Højhed venter Dem og er meget utålmodig," sagde hun; "hun har pålagt mig at opsøge Dem og sige Dem, at hun keder sig betydeligt. Se! der kommer hun sejlende over vandet! Jeg vil gå hen og lægge denne i vognen."

Leonce ilede af sted for at byde Sabina sin arm, uden at bekymre sig om, at Magdalene ville møde Teverino, og uden at spørge sig selv, om det ikke meget godt kunne være tilfældet, at hun havde set denne landstryger før. Tilfældet syntes at begunstige hans planer; for næppe havde han underrettet Sabina om, at han ønskede at forestille hende en af sine venner,

førend Teverino trådte ud af buskene, fulgt i nogen afstand af fugletæmmersken, der betragtede ham med megen nysgerrighed og syntes at se ham for første gang.

7

"Det er marquis Tiberino de Montifiore," sagde Leonce; "en trofast ven, som jeg var vis på, jeg ville træffe her, samlende blomster til sit smukke alpeherbarium, og en elskværdig rejsekammerat, som Forsynet sender os, hvis De vil være så god at modtage ham og vise ham den ære at give ham en plads i Deres følge."

Marquis Tiberinos smukke ansigt og behagelige væsen bortjog den sky, som formørkede lady G…s pande.

"Jeg er jo nødt til at adlyde Dem i alt," sagde hun ganske sagte til Leonce, "eftersom De i dag er min doktor og min herre; jeg må følge Deres forskrifter uden at betragte dem alt for nøje."

"Denne gang indlægger De Dem ikke stor fortjeneste derved," sagde Leonce, "og jeg skal snart appellere til Dem selv. Byd milady din arm, marquis; jeg vil forsøge på at fiske præsten og hans foreller op."

Præsten havde været overordentlig heldig, og af glæde over sine talrige erobringer glemte han, hvad klokken var, glemte sine sognefolk, sit embede og sin husholderske. Man måtte ikke mere tale til ham om dem. Ved at se de smukke forellers rubinbesåede sølvmaver springe i græsset, hoppede han selv som en frø, og man så hans store runde øjne stråle af dén gejstliges uskyldige glæde, som med en heftig lidenskab deltager i *tilladte fornøjelser*. Leonce hjalp ham med at lave en kurv af siv og vidjer til at bære dem i, og da man således havde

fængslet dem, lagde man dem atter levende ned i vandet, efter at have gjort det grønne net fast ved hjælp af store sten.

"Jeg indbyder Dem til at spise til aften hos mig i min præstegård," udbrød præsten; "de vil blive fortræffelige, især hvis De endnu har noget tilbage af den gode vin, vi drak for et øjeblik siden."

"Jeg har noget, som er endnu meget bedre," sagde Leonce. "Der henne i egeskoven har jeg opdaget nogle dejlige svampe af alle slags, og jeg kom efter Dem, for at De skulle hjælpe mig med at plukke dem."

"Ah, min herre!" svarede præsten, og blodet steg ham til hovedet af lutter begejstring; "lad os da ile derhen, førend hyrderne går ned for at hente deres køer. De dosmere kunne knuse under deres fødder disse vidunderlige svampe, som vi absolut må have fat på. De har gjort ret i at vente på mig; jeg kender alle de spiselige arter, og paddehatten i særdeleshed fordrer et meget skarpt iagttagende blik for at skelnes fra de mange giftige søskende, som den har."

"Lad Panurge trække sig ud af affæren, som han bedst kan!" sagde Leonce til sig selv, da han så Teverino sidde med Sabina på en klippe i nogen afstand. "Hvis han siger en dumhed, vil jeg ikke have, at skammen skal falde på mig; jeg vil hellere finde mig i følgerne af prøven end trodse dem."

Han ilede af sted med præsten og Magdalene, som dog kun ugerne syntes at følge dem, under påskud af at alle svampe var giftige og kunne kun bruges til at dræbe fluer med.

"Det er en fordom hos mange bønder," sagde præsten, "selv i egne, hvor kundskaben om de spiselige arter kunne skaffe dem en sund og kraftig næring."

Leonce gik så nær forbi Sabina, at hun godt kunne have kaldt på ham, hvis denne *tête-à-tête* ikke behagede hende. Hun gjorde det ikke og syntes ikke engang at se ham. Præsten ænsede intet andet, når han havde en landlig morskab for, eller var på sporet af noget lækkert.

Da de var kommet ind i egekrattet, blev Leonce snart skilt fra præsten, som i sin iver efter at gøre opdagelser ilede ind imellem buskene, og hvis nærværelse kun med lange mellemrum forrådte sig ved begejstrede udråb, når en ny gruppe svampe frembød sig for hans blik. Magdalene havde villigt fulgt den unge mand og rakte ham sin store stråhat som kurv; men Leonce kom kun ensian og balsamblade i den. Fugletæmmersken var beskæftiget med sine egne tanker, og et øjeblik troede han at se tårer snige sig frem under hendes øjenlåg.

"Hvad fattes dig, mit kære barn?" sagde han og tog hendes arm; "en hemmelig kummer plager dig."

"Bryd Dem ikke om det, min gode herre," svarede den unge pige; "det er et tåbeligt indfald, som jeg har fået."

"Hvorledes det?" sagde Leonce og trykkede hendes lille arm til sit bryst.

"Ser De, det er fordi min gode ven i morges før dag er rejst til grænsen," svarede hun naivt.

"Han forlader dig?"

"O! Det forbyde Gud! Det tror jeg ikke. Han har påtaget sig at undersøge en overgang, som han har opdaget, og som min broder påstår ikke kan passeres. Han forsikrer derimod, at det er den bedste vej, ad hvilken der kan indsmugles kontrabande, og da han ikke vil være os til byrde, da håndteringen tiltaler

ham, og han vil hjælpe min broder med at gøre et godt kup, har han lovet at komme tilbage i aften og medbringe gode efterretninger. Men jeg er bange for, at han ikke skal komme tilbage, og af den grund beder jeg i al stilhed til Gud. Det er derfor, jeg græder."

"Det er upåtvivlelig en meget vanskelig overgang, og du er bange for, at han skal udsætte sig for alt for stor fare?"

"Det er ikke det. Denne overgang er farlig, eftersom min broder anser den for at være umulig; men min ven er så behændig og så forsigtig, at han nok vil slippe godt derfra."

"Hvad frygter du da?"

"Spørg mig ikke om det, jeg kan ikke sige Dem det."

"Da skal jeg sige dig det. Du frygter for, at han ikke mere elsker dig. Hvor er din tillid fra i morges blevet af?"

"Jeg har uret, ikke sandt?"

"Det ved jeg ikke. Men ville du ikke kunne trøste dig, min stakkels pige?"

"Det ved jeg ikke, min herre," svarede Magdalene i en tone og med et himmelvendt blik, der ikke udtrykte den oprørende ubestandigheds tvivl, men uerfarenhedens skræk overfor smerten.

"Du ved det i virkeligheden ikke," svarede Leonce, som opmærksomt betragtede hendes fysiognomi, "og du føler, at, om det så også var muligt, ville det i det mindste være meget vanskeligt."

"Det synes mig aldeles ikke muligt. Men Gud alene kender de mirakler, som han formår at gøre, og man siger, at når man beder til ham af et oprigtigt hjerte, nægter han os intet."

"Det første, du ville gøre, ville altså være at bede ham om at befri dig fra din kærlighed? Og det er formodentlig det, som du nu gør?"

"Nej, min herre, det ville jeg ikke gøre, førend jeg var vis på, ikke længere at være elsket; for dersom jeg nu bad om at blive ond imod den, som er mig god, ville jeg forlange noget, som Gud ikke kunne tilstå mig, selv om han ville."

"Du tror altså, at det er en pligt at elske den, som elsker os?"

"Ja. Når Gud har tilladt os at elske ham, vil han ikke, at man skal holde op med det, fordi man får det indfald; ja, jeg tror endog, at Gud bliver meget vred over det."

"Men når man har grund til det, så er det en anden sag?"

"Så ville det være en pligt. At elske den, som ikke længere elsker os, det er at fornærme ham og gøre ham imod. Gud vil ikke, at vi skal plage vor næste, allermindst til gengæld for det gode, som han har gjort os."

"Du er en stor filosof, Magdalene."

"Filosof, min herre? Det ord kender jeg ikke."

"Men undertiden elsker man imod sin vilje, skønt man afholder sig fra at sige det og lade den lide derunder, som forlader os."

"Ja, og det må smerte dybt!" sagde Magdalene, hvis stærke rødme forsvandt ved denne tanke.

"Men man beder, mit barn, og Gud befrier os. Var det ikke det, du sagde?"

"Det er meget vanskeligt at bede, det er jeg overbevist om; man bør altid tænke på at bede om andet end det, man ønsker at opnå."

"Det vil sige, at idet man beder om at blive helbredet, ønsker man uvilkårligt at blive elsket, som man før var det."

"Jeg tror, at det er således, min herre. Men man bør ikke tvivle om Guds barmhjertighed."

"Gud tillader da undertiden, at en anden elsker os, og at vi hører ham."

"Det ved jeg ikke; når man ikke er smuk, og når man tænker på en anden, må det ikke være let at behage nogen."

"Men Forsynets mirakler! Hvis dit ansigt syntes at behage en anden end din ven, og hvis din kærlighed og din ømhed i stedet for at mishage ham, gjorde dig endnu smukkere i hans øjne!"

"De taler med megen godhed og mildhed, min kære herre; man ser nok, at De tror på Gud, og at De kender hans barmhjertighed bedre end præsten. De vil trøste mig ved at fremstille mig forholdene således, men jeg er så bedrøvet, at jeg ikke endnu kan betragte dem på denne måde. Jeg tænker bestandig på, hvad jeg ville lide, hvis min gode ven ikke elskede mig mere, og hvis jeg ikke frygtede for at forsynde mig, ville jeg forestille mig, at jeg skulle dø af det."

"Tænk, hvis du tog din død over det, og han fik det at vide, så ville han blive evigt ulykkelig."

"Og måske den gode Gud ville straffe ham, fordi han havde været årsag til min død! O, nej så vil jeg ikke dø."

"Du er god og ædelmodig, Magdalene; nuvel, jeg forudsiger dig, at du ikke vil blive aldeles ulykkelig, og at Gud ikke vil forlade et hjerte som dit."

"Hvad De der siger mig, min herre, gør mig godt, og jeg ville ønske, at De var min skriftefader i stedet for pastoren. Jeg føler,

at De ville finde trøst for mig, og at jeg ville kunne tro på Dem som på Gud."

"Nuvel, Magdalene, tag mig da i det mindste til din rådgiver og ven. Hvis der hænder dig en ulykke, betro dig da til mig, jeg vil måske kunne udrette noget, i det mindste vil jeg kunne tale til dig om religionen og give dig mod."

"Ak! De har ret; men De hører til de folk, som rejser gennem vort land og ikke forbliver her. Om tre dage er De måske tusinde mile herfra."

"Tag denne lille portefølje, og tab den ikke. Kan du læse?"

"Ja, min herre, og skrive lidt, takket være min broder, som har lært mig, hvad jeg kan."

"Nuvel; du vil da heri finde en adresse og papirer, ved hjælp af hvilke du vil kunne få fat på mig, hvor som helst jeg befinder mig."

"Tak, min herre, mange tak," sagde Magdalene og stak porteføljen i sin lomme; "jeg skal aldrig glemme Dem, for jeg ser, at De forstår Dem på religionen, og at Deres hjerte er godt, således at De føler medlidenhed med dem, som sørger; jeg ser, hvad jeg vil gøre. Hvis min gode ven er utaknemmelig imod mig, vil jeg sende ham til Dem, og jeg er vis på, at De vil tale så fornuftigt med ham, at han aldrig mere vil bedrøve mig."

"Du har altså tillid til mig og nærer venskab for mig?"

"O! i høj grad!" sagde fugletæmmersken og trykkede naivt Leonces arm til sit hjerte.

"Nå da!" sagde præsten, der kom ud af krattet så belæsset med svampe, at han næppe kunne bære sig selv. "Der går I arm i arm som forlovede folk. Så sagte, Magdalene, så sagte. Du er et

ubesindigt lille hoved, min pige; alt dette vil til sidst få en gal ende."

"Skænd ikke på hende, hr. pastor," sagde Leonce. "Det vil nok få et godt udfald, når De blot ikke blander Dem i det."

"Hm! hm!" svarede præsten og rystede på hovedet; "De gør mig ikke tryg, De, med Deres dydige mine; De har måske gjort betydelig nar ad mig i dag! Slip nu denne lilles arm og kom hen og se min høst."

"Kom, lad os nedlægge den for lady G...'s fødder," sagde Leonce.

"Og hvor er Deres hest? Hvad, blomster og usle planter! Hvad skal det bruges til? Det er ikke engang lægeurter."

"Det skal bruges til marquisens herbarium," svarede Leonce. "Det er sandt, jeg gad vide, om æslet ikke har vist enden af ørerne."

De genfandt Teverino og Sabina på det samme sted, hvor han havde forladt dem; men negerinden og jockeyen var langt borte, og marquis'en var så nær ved lady G..., han havde en så tillidsfuld og selvtilfreds mine, og hun på sin side så strålende et blik, så blussende kinder, at de ikke syntes at være misfornøjede med hinandens konversation.

"Hvad er det?" sagde lady G..., da hun så præsten med stolthed udbrede sine kryptogamer på mosset. "Ah, hvilke dejlige guldæbler, hvilke uhyre præstehatte! Det er nogle forunderlige og prægtige planter!"

"Prægtige? Forunderlige?" sagde præsten fornærmet; "sig udsøgte, frue, duftende, friske og saftige! Gud har ikke skabt dem til øjenslyst, men derimod til fryd for menneskets mave."

"Om forladelse, hr. pastor," sagde Teverino og kastede et mistænkeligt individ langt bort; "det er ingen spiselig svamp."

"Det er muligt, det er muligt!" sagde præsten. "Når man er ivrig efter at tage bytte, kan man let tage fejl."

"De forstår Dem jo på alt!" sagde Sabina og tilkastede marquis'en et mildt blik. "Hvad er der, som De ikke kender?"

"Hvad synes Dem om min marquis?" spurgte Leonce hende, idet han tog hende til en side.

"Kan jeg andet end finde ham fortryllende? Kan der være to meninger om ham? Hvis han ikke var, hvad han synes at være, ville det være meget uforsigtigt af Dem, kære doktor, at have forestillet mig et så indtagende menneske."

Sabina talte i en spottende tone, men en vis fugtig glans dækkede hendes øjne, og forrådte en hemmelig begejstring.

"Store guder, hvad har jeg gjort!" tænkte Leonce bestyrtet og ville just til at underrette hende om, hvad det var for en spøg, han havde drevet med hende, da et gennemtrængende og uroligt blik fra Teverino, som han mødte, lukkede munden på ham og mindede ham om hans ed.

"Nej, det er umuligt," sagde han til sig selv; "denne kolde og stolte kvinde kan ikke i den grad lade sig skuffe; hun kan ikke straks ved det første blik blive indtaget i sådan en marquis af min fabrikation. Og dog," tilføjede han, idet han betragtede Teverino, som i dette øjeblik var på det mest glimrende punkt i sin rolle, "når man kun betragter denne sigøjners vidunderlige skønhed, hans lette manerer og det ubeskrivelige fornemme, der ligger i hans væsen, når man hører denne harmoniske stemme, dette vittige og poetiske sprog, hvem kan da besidde mere trylleri, hvem kan da vække mere sympati? Er det ikke en

italiensk marquis, som måske ikke har sin lige blandt alle universets aristokrater? Findes der en eneste kvinde, som er blind nok, til ikke at blive blændet deraf?"

Leonce faldt i tanker, og Sabina blev nødt til at ryste ham for at vække ham af hans drømmerier. Solen dalede. Tiden var gunstig til at vende tilbage. Præsten, der var endnu mere utålmodig efter at få sine foreller og svampe kogt, end efter at berolige sin husholderske og sin degn, indbød sine gæster til at følge med til præstegården. Magdalene, der sad afsides og fuldkommen tavs, syntes ligegyldig for alt, hvad der foregik omkring hende.

"Signor Leontio," sagde den italienske vagabond til Leonce i det øjeblik, da de igen skulle til at stige til vogns. "Er De forelsket i lady Sabina?"

"De er meget nysgerrig, *signor marchese*!" svarede Leonce med ironisk tørhed.

"Nej! men jeg er Deres ven, en ærlig ven, og jeg bør kende Deres følelser for ikke at være Dem i vejen."

"De er en indbildsk nar, min kære!"

"De er allerede fortrydelig på mig! Nuvel, sagde jeg Dem ikke nok, at når vi havde tilbragt 24 timer sammen, ville alt være forbi imellem os. Jeg har gættet Deres hemmelighed og behøver ikke at trænge videre ind på Dem. De skal erfare, at Teverino er en galant mand."

Og han sprang op på kuskesædet.

"Det er mig, som er kusken," sagde han med høj stemme. "Sæt Dem ind i vognen," sagde han til negerinden, "jeg kører hestene. Jeg sværmer for heste."

"Det er ikke elskværdigt af Dem," bemærkede lady G..., hvem dette arrangement øjensynligt var imod. "Vort selskab må ikke være synderligt tiltrækkende for dem, hr. marquis."

"Og desuden kender De ikke egnen," indvendte præsten. "Vi har allerede forvildet os; lad os blot ikke komme til at spise dug til aften og sove under åben himmel."

"Overlad alt til marquis'en," sagde Leonce, "betro Dem kun til hans stjerne! – Kan du køre?" spurgte han Teverino.

"Det tænker jeg," svarede denne, "skønt jeg aldrig har forsøgt på det."

"Mange tak!" udbrød den vrantne. "De vil vælte os og brække vore lemmer! Afgrundene og de snævre veje er ikke til at spøge med. Overlad tømmen til kusken, min herre, han forstår godt at køre."

"Gør ingen dumheder," sagde Leonce sagte til Teverino, "hvis du ikke før har været kusk, så befat dig ikke med det."

"Alt improviseres," svarede marquis'en, "og jeg føler mig så inspireret, at jeg kunne køre Solens heste." -

Derpå piskede han på Leonces heste, som fo'r af sted i galop.

"Denne vej, denne vej!" råbte præsten og bandede uvilkårligt, "hvor Fanden vil De hen? Saint Apollinaire ligger til venstre."

"De tager fejl, abbed!" svarede phaetonen; "jeg kender bedre bjergene end De." Og idet han vendte sig om til Leonce, som sad lige bag ved ham, spurgte han sagte:

"Hvor skal jeg køre hen?"

"Alle steder, ingen steder, Fanden i vold, hvor det behager dig," svarede Leonce i samme tone.

"Lad så stå til!" svarede Teverino, og atter piskende på hestene lod han præsten, der snart blev bleg og stum af frygt,

bande videre.

Hans frygt var dog ikke aldeles ugrundet; Teverino var mere behændig end erfaren. Af naturen dristig og begavet med en åndsnærværelse, en behændighed og en legemsstyrke, som overgik de fleste menneskers, foragtede han faren og kendte ingen moralske eller materielle hindringer, som han ikke kunne omgå eller overvinde. Henrykt over Leonces smukke og kraftige heste lod han dem derfor fare af sted på randen af afgrunden, uden at anse det for nødvendigt at sagtne deres fart, når vejen blev frygtelig smal; han kørte tæt op til træstammer og klippeblokke, op ad de stejleste skråninger og ned ad de dybeste hulveje i en flyvende fart, uden at bekymre sig om, at hjulet ofte berørte den yderste kant af de stejleste fjeldkløfter, i hvis dyb bjergstrømmen bruste. I begyndelsen var Sabina også bange, alvorlig bange, og da hun fandt, at det var en meget upassende spøg, begyndte hun at frygte for, at denne italienske marquis hørte til disse slet opdragne mennesker, der morer sig over en frygtsom dames lidelser. Hun røbede dog hverken sin angst eller sin misfornøjelse; hun vidste, at den eneste hævn, som i sådanne tilfælde er tilladt den svage, det er ikke at glæde den rå dumdristighed ved at bære sin angst til skue. Sabina var stolt nok til hellere at trodse døden end at røbe sin angst. Hun bestræbte sig altså for at le og at gøre nar ad præsten, skønt hun i sin sjæls dyb var endnu mindre rolig end han.

Men snart veg hendes frygt for et vist begejstret mod, for hun så, at Leonce var noget skinsyg på marquis'en på grund af hans utrolige behændighed, og da dog faren hvert øjeblik blev overvundet, fandt hun deri en ny anledning til at beundre

Teverino, som ofte vendte sig om imod hende, ligesom for at øse nye kræfter af hendes bifald.

"Han kører, som om han var besat!" sagde Leonce og målte afgrunden, "og vi kører godt, når vi blot længe kan køre således. Er De ikke bange, milady, og ønsker De ikke, at jeg skal forsøge på at få ham til at køre lidt langsommere?"

"Hvad vil De have, at jeg skal være bange for?" svarede hun og betragtede afgrunden med stolt ligegyldighed. "Er Deres ven ikke troldmand? Vi føres bort ligesom ved et mirakel, og vi kunne gerne følge ham henover vandene, hvis vi alle havde den tro på ham, som jeg har."

"Men De er jo fanatisk indtaget i marquis'en, frue!"

"De er det vistnok ikke mindre, siden De har betroet ham Deres egen og vor skæbne!"

"Jeg må tilstå Dem, at han i alle henseender iler langt hurtigere af sted, end jeg kunne forudse, og at han er ligesom beruset af den overvættes glæde, som så meget held forårsager ham."

"Det er en energisk natur, et løvemod," sagde Sabina ærgerlig over denne bebrejdelse. "Denne fare interesserer mig, og af alt, hvad De har opfundet i dag, er det det, som har moret mig mest."

"I det tilfælde vil vi forøge dosissen! Kør til, marquis! Du falder i søvn."

Teverino gav vognen sådan en fart, at præsten kastede sig tilbage i sædet halvt besvimet af skræk og tænkte ikke mere på at læse sit *in manus*.

Sabina udbrød i latter, og negerinden gjorde korsets tegn. Hvad Magdalene angår, da var hun den eneste, som var virkelig

modig og fuldkommen ligegyldig for faren. Hun betragtede vestens guldfarvede skyer, hvor gribbene fløj frem og tilbage, sat i bevægelse af den tilstundende aften.

8

Da hestene imidlertid havde standset deres fart en smule under opstigningen, fik præsten sine sansers brug tilbage. Afgrunden var forsvundet, og vognen fulgte en snæver, temmelig slet vedligeholdt hulvej, hvor en væltning ikke kunne have så alvorlige følger, som langs med den bratte skråning.

"Hvor er vi da nu?" sagde den hellige mand en smule beroliget. "Jeg kender slet ikke egnen, udsigten er begrænset til alle sider; men så vidt jeg kan skønne, nærmer vi os ikke min kirke."

"Vær kun rolig, hr. abbed!" sagde Teverino. "Alle veje fører til Rom, og når vi følge denne temmelig ujævne tværvej, undgår vi en lang omvej langs med den bratte skråning."

"Hvis vi blot kunne komme over strømmen," indvendte Magdalene roligt.

"Hvem taler om bjergstrøm?" udbrød marquis'en. "Er det dig, du lille!"

"Det er mig," svarede den unge pige. "Hvis der er lavvande, kan vi køre over. Hvis ikke ..."

"Hvis ikke, kan vi køre over broen."

"En bro for fodgængere, en bro med trappetrin på."

"Vi kører over den, det sværger jeg ved Muhammed."

"Og jeg, jeg sværger ved Kristus, at jeg vil stige af, og jeg vil gå sidst over," tænkte præsten.

Strømmen syntes ikke at være stærkt opsvulmet, og Teverino ville til at køre ned i den, da Magdalene, som havde bøjet sig

forover med rolig forsigtighed, standsede ham.

"Vandet er ikke klart," sagde hun; "der må være faldet en stor snelavine for mindre end to timer siden. Vi kan ikke køre derover."

"Vil De stole på mig, milady?" sagde Teverino. "Vi skal nok komme over; det indestår jeg Dem for. Lad dem, som er bange, stå af vognen."

"Jeg ønsker at komme af!" udbrød præsten og sprang ned på trinet. Negerinden fulgte ham, og jockeyen, der var delt mellem sin æresfølelse og frygten for at drukne, stillede sig foran hestene, idet han ventede på, at man skulle fatte en beslutning.

"Sabina," sagde Leonce i en bydende tone, "stig ud."

"Jeg vil ikke stige ud," sagde hun. "Det er den første gang, at jeg føler den glæde, der ligger i faren; den vil jeg nyde."

"Men jeg vil ikke tåle det," svarede Leonce og tog et kraftigt greb i hendes arm. "Det er jo afsindigt."

"De har ingen ret over mit liv, Leonce, og marquis'en indestår desuden for det."

"Marquis'en er en dosmer!" udbrød Leonce forbitret over at se lady G... så ubesindigt røbe sin pludselige lidenskab.

Marquis'en vendte sig om og betragtede Leonce med flammende øjne.

"De mener nok, at De begge to er gale," sagde Sabina, idet hun søgte at skjule den skræk, som denne strid forårsagede hende. "Jeg giver efter for Deres kærlige omhu, Leonce; stå De også af vognen, marquis. Jockeyen, der svømmer som en fisk, kan alene køre vognen over."

"Jeg svømmer bedre end alle jockeyer og alle verdens fisk," svarede Teverino, "og jeg indser desuden ikke, hvorfor denne

drengs liv snarere skal udsættes for fare end mit. Efter min mening, frue, er det ene menneske lige så meget værd som det andet, og dersom jeg har villet vove overgangen, tilkommer det også mig alene at bære følgerne deraf ... Hvor meget er dine heste værd, Leonce?" tilføjede han med en brovtende rigmands mine.

"Jeg skænker dig dem," sagde Leonce. "Drukn dem, hvis du vil ... Men jeg skal tale et par ord med dig på den anden side," tilføjede han sagte.

"De skal aldeles intet sige mig; men i morgen eftermiddag kl. 2 har jeg noget at tale med Dem om. *De* er den fornærmende, jeg har altså ret til at vælge øjeblikket, til gengæld overlader jeg Dem valget af våbnene. Da De imidlertid har præsenteret mig for denne dame, må De af agtelse for Dem selv vedblive at vise mig et fortroligt venskab, som kan undskylde Deres grove ord."

"En duel? En duel med Dem? Nu vel, lad gå," svarede Leonce og tilføjede højt: "hvis vi ikke slås, efter at have sagt hinanden sådanne behageligheder, marquis, så skal man dog ikke kunne beskylde os for at være kujoner; vi vil i forening køre over vandet ... Nå, hvad bestiller du der?" sagde han til Magdalene, som behændigt var klatret op på sædet ved siden af marquis'en.

"Bah! Der er ingen fare for mig," sagde hun, "og jeg er nødvendig for at vise Dem an. Til højre, hr. marquis, og så til venstre, af sted!"

Det var ikke uden forvirring og skræk, at de andre rejsende, da de var kommet op på broen, standsede for at se denne farlige overgang gå for sig. Midt i vandet løftede den voldsomme strøm vognen, der begyndte at flyde som en båd, og rev hestene hen imod den lille bros skarpe buer.

"Giv lidt efter for strømmen, og vend så om igen," sagde Magdalene med kold rolighed, som om det gjaldt den letteste ting af verden.

Hestene, der blev kraftigt ansporede og heldigvis var så stærke, at de ikke blev revet bort af den lette vogn, gjorde nogle spring, tabte fodfæste, gave sig til at svømme, fik atter fodfæste på en klippe, snublede, og idet de atter rejste sig under eventyrerens mægtige hånd, nåede de uden noget uheld et mindre dybt sted, hvorfra de med lethed kom over på den anden bred, uden at noget af seletøjet var gået i stykker, og uden at kuskene var blevet våde; de havde kun fået nogle enkelte stænk.

"De ser, signora, at De godt kunne have kørt over med!" sagde Teverino til lady G..., der ilede til for at lykønske ham i anledning af hans sejr.

"Nej," sagde præsten, der rystede ved tanken om den fare, han kunne have været udsat for, "vi ville være blevet revet bort, hvis vognen havde haft større læs. Jeg, som ikke just er spinkel, jeg ville have udsat Dem for fare ved at udsætte mig selv. Det følte jeg nok."

Man steg atter til vogns; jockeyen satte sig på tjenersædet, og fugletæmmersken blev siddende på kuskesædet ved siden af Teverino, som hele den øvrige del af vejen syntes at underholde sig med hende på en meget livlig måde. Men de talte sagte, idet de bøjede sig imod hinanden, og Sabina gjorde den bemærkning, at Magdalenes *gode ven* let kunne blive stukket ud inden aften, hvis han ikke tog sig i agt.

"Der er ingen fare for, at det skal ske," sagde Magdalene, der havde en fugls fine hørelse, og som uden at have udseende af at

lytte ikke havde tabt et eneste af Sabinas ord. "Det bliver ikke mig, som først skifter sind."

"Det bliver ikke ham, det vil jeg gøre min saligheds ed på," udbrød marquis'en muntert; "for du er en så god og så elskværdig pige, at jeg ikke kan begribe, at man nogensinde skulle kunne bedrage dig."

"Se, hvor disse unge herrer gør mig hovedet forstyrret på denne lille pige med deres komplimenter," sagde præsten. "Den ene byder hende armen på en spadseretur, ligesom han ville gøre ved en smuk og fornem dame; den anden siger til hende, at hun er elskværdig, og hun er dum nok til ikke at indse, at man gør nar ad hende."

"Det er altså Dem, som giver hende armen, Leonce?" sagde Sabina i en spottende tone.

"Hvorfor ikke? Tog De ikke også hans arm, frue, for at føre ham bort med Dem? I det øjeblik vi tager hende med for at gøre hende til vor ledsagerinde og øjesten, bør vi da ikke behandle hende som vor lige? Hvorfor skulle præsten vel dadle os, at vi således i gerningen følger broderskabets lov? Det er en af de uskyldige og romantiske glæder på vor tur."

"Jeg holder ikke af det romantiske," sagde den vrantne. "Det varer alt for kort og har kun sin rod i hjernen. I unge mennesker af stand morer jer et øjeblik over de andres enfoldighed, og siden, når I har betalt dem, tænker I ikke mere på dem. Lad Magdalene kun høre på Dem, mine herrer, og I skal få at se, hvem der bliver hende tro, enten den fornemme herre, som vil nægte hende en plads i sin erindring, eller den gamle præst, som efter at have skændet på hende, som hun fortjener, vil lede hende til anger og forsone hende med Gud."

"Denne gode præst forskrækker mig," sagde lady Sabina, idet hun henvendte sig til Leonce. "Jeg håber dog, at den stakkels Magdalene ikke er kommet ind på vejen til fordærvelse."

"Jeg kan indestå for mig selv," svarede Leonce.

"Men ikke for marquis'en?"

"Jeg tilstår Dem, at jeg på ingen måde indestår for marquis'en. Han er smuk, veltalende, lidenskabelig, alle kvinder behager ham, og han behager alle kvinder. Er det ikke også Deres mening, Sabina?"

"Hvad ved jeg derom? Vi gjorde dog måske bedst i at få den lille ind i vognen igen."

"Så meget mere," sagde præsten, "som vejen igen bliver meget slet, og det snart begynder at blive mørkt, og hvis hr. marquis'en er adspredt, er vi ikke sikre. Lad os give ham negerinden til selskab i stedet for fugletæmmersken."

"Jeg indestår ikke for, at han ikke er lige så adspredt ved siden af den sorte som ved siden af den blonde," svarede Leonce. "Det sikreste ville være at sætte hende overfor præsten."

Dette råd fik overvægten, og Magdalene steg ind i vognen igen, uden at røbe ondt lune, undseelse eller sorg. Hendes sørgmodighed var aldeles forsvundet, og genskinnet af den dalende sol udbredte et funklende skær af ungdom og liv over hendes friske kinder. "Se dog, hvor denne lille stygge pige er blevet smuk!" sagde Leonce på engelsk til lady G..., "Teverinos brændende ånde har transfigureret hende." Sabina forsøgte at slå ind i samme spøgende tone, men en dyb sørgmodighed tyngede på hendes blik; skinsygen antændtes i hendes sjæl under form af foragt, og alt, hvad Leonce fortalte om marquis'ens lykke hos damerne, forårsagede hende skam og

smerte. Hun bestræbte sig for at overbevise sig selv om, at hun ikke, som Magdalene, havde følt Teverinos *brændende ånde* gå hen over sit hoved som en uvejrssky.

Hun behøvede næsten en halv time for at bortjage disse samvittighedsnag og genvinde sin stolte ro. Endelig begyndte hun at føle, at hun havde vundet sejr, og det forekom hende, at trylleriet ikke mere kunne få nogen magt over hende. Da præsten, som hele tiden smigrede sig med at være på vej til sin landsby, blev noget forbavset over ikke at kende egnen, var Teverino for at henlede hans tanker på noget andet begyndt en alvorlig debat om teologiske emner. I sit eventyrlige liv var han kommet i berøring med mange mennesker og med mange ting. Han havde set nogle prælater og oplyste munke, og han hørte til dem, der fatter og erindrer uden at gøre sig den mindste anstrengelse. Han kunne huske en vis mængde citater, forklaringer og indvendinger, som han havde hørt, måske mens han vartede op ved en gejstlig lækkermunds bord, eller mens han afstøvede stolene i et kapitelhus. Han var langt fra at besidde så mange kundskaber som den gode præst, men ved given lejlighed kunne han synes langt stærkere i metafysisk ordkløveri. Præsten forbavsedes og forargedes tillige over denne blanding af spidsfindigheder og uvidenhed, og sigøjneren, der var dygtigere hertil end *Lægen imod sin vilje* hos Molière, eftersom han havde med en stærkere modstander at gøre, forstod heldigt at blænde ved at omgå de positive spørgsmål og overvælde ham med pedantiske og overflødige spørgsmål, således at den vrantne i al oprigtighed spurgte sig selv, om det var en farlig kætter bevæbnet fra top til tå, eller en uvidende spøgefugl, som hemmeligt gjorde nar af ham.

Fra tid til anden nåede enkelte dele af deres disput til deres rejsekammeraters ører:

"Dette er jo kætteri, kætteri, som kirken har fordømt!" udbrød præsten, der ikke mere lagde mærke til hullerne i vejen.

"Det ved jeg, hr. abbed," svarede Teverino. "Det gælder om at gendrive det. Hvorledes vil De bære Dem ad med det? Jeg vædder på, at De ikke ved det."

"Jeg ville påkalde Herrens nåde, intet uden nåden!"

"Det er at omgå vanskeligheden; en lærd teolog ville forsmå sådanne udflugter."

"Udflugter, min herre! kalder De det udflugter?"

"Ja, i dette tilfælde, hr. abbed; for De har Konciliet i Trident for Dem, og det aner De ikke."

"Konciliet i Trident har ikke fortolket dette sted, min herre! De kommer her med en fortolkning, der er trukket ved hårene, det er Deres vane, det ser jeg nok."

"Vor præst synes at være aldeles ude af sig selv," sagde Sabina til Leonce. "Er Deres ven virkelig en lærd mand? Det gør mig ondt, at jeg ikke har hørt dem fra først til sidst."

"Marquis'en kan lidt af alt," sagde Leonce.

"Kun lidt? Man fristes til at tro ham på grund af den sikkerhed, hvormed han udtaler sig. Mange italienere er således; det er den sydlandske karakter."

"Denne karakter har sit trylleri og sine fejl; fejlene er så barnagtige, at man er nødt til at gøre nar ad dem, trylleriet er så mægtigt, at man er nødt til at underkaste sig det."

"Fordi man opdager fortrin hos et menneske, derfor behøver man da ikke straks at underkaste sig disses magt, min kære Leonce," sagde Sabina, som fattede den snert, der skjultes af

den melankolske tone, hvori han talte. "Tillad mig at tale til Dem om Deres ven som om en fremmed og at sige Dem, at det er en lerstatue med guldårer."

"Det er muligt," svarede han; "men guldet er noget så kostbart og så fristende, at man stundom søger det selv nede i skarnet."

"Det er jo et ord, man ikke kan høre uden at gyse."

"Antag, at jeg sagde ler, et billede på skrøbelighed; men brug det blot ikke på marquis'ens karakter. Studér ham selv, Sabina; det er den mærkeligste genstand for iagttagelse, som jeg kan byde Dem, og jeg har ikke gjort det uden hensigt. Men pas blot på, at De ikke blændes, hvis De vil se klart. Jeg må selv tilstå Dem, at da jeg i lang tid har tabt denne ven af syne og ikke vidste, hvor bevægelige disse mægtige organisationer er, så kender jeg ham så at sige ikke mere. Jeg er nødt til på ny at undersøge ham, og jeg kan kun til en vis grad stå Dem inde for ham. Jeg har nu advaret Dem, vær på Deres post."

"Hvad betyder disse sidste ord? Tror De, at der er fare for, at jeg skal blive begejstret for ham?"

"De ved selv meget godt, at De for nylig var udsat for denne fare, således at De endog ville vove Deres liv ved at køre over strømmen med ham for at bevise ham Deres tillid og Deres underkastelse."

"Brug ikke upassende og fornærmende ord. Man skulle tro, at De var fortrydelig over det?"

"Så De ikke, at det var vrede?"

"De taler virkelig som en skinsyg."

"Venskabet har sin skinsyge ligesom kærligheden. Det sagde De selv i morges."

"Nu vel, ja, dette forskønner venskabet og giver det mere liv," sagde Sabina med et uimodståeligt koketteri. Hun var forskrækket over at have været nær ved at elske Teverino, og hun bestræbte sig for at skaffe sig et præservativ ved at anspore Leonces problematiske tilbøjelighed. Det lykkedes hende kun alt for vel. Han tog hendes hånd og varmede den i sin, indtil hun trak den brændende hed tilbage. Magdalene syntes at være faldet i søvn; imidlertid vågnede hun ved denne bevægelse, og lady G... blev forlegen ved det forbavsede blik, hvormed fugletæmmersken betragtede hende. Hun klappede hende på kinden for at fjerne enhver tanke af uvenlighed hos dette barn; men det var ikke noget oprigtigt kærtegn, og det forekom hende, at Magdalene smilede med mere skalkagtighed, end man skulle have troet hende i stand til.

"Guds død! Hvor er vi?" udbrød præsten pludselig og så sig om.

"Vi er kommet til St. Hieronymus," svarede Teverino.

"Her er ikke længere talen om St. Hieronymus, min herre, men om vejen, ad hvilken De har ført os; hvad er det for en dal? Hvor går den vej hen? Hvor Djævelen fører De os hen?"

Man var kommet til toppen af en lang og møjsommelig bakke, og da de nu drejede om klippen, hvor de næsten i en time havde kørt uden at kunne se til højre eller venstre, opdagede de en dal, der udstrakte sig ved deres fødder i en svimlende dybde. Fra det punkt, hvor vore rejsende befandt sig, hævede kæmpemæssige, snedækkede klipper sig op imod himlen, naturen var ufrugtbar, bizar og frygtelig romantisk; men foran dem sænkede vejen sig i tusinde maleriske sving ned mod et frugtbart, smilende og rigt farvet lands lave sletter.

Hvad kan tænkes skønnere end et sådant skuespil ved solens nedgang, når man gennem alpenaturens kantede ramme opdager de frugtbare markers pragt og de mellemliggende højes grønne sider, over hvilke vestens flammer udbreder deres glans, disse afgrunde af grønt, der udfolder sig i rummet, de i solstrålerne spillende floder og søer, hvormed dette maleri er besået ligesom med brandspejle, og endnu længere borte de blåagtige bælter, der forener sig med hinanden uden at sammenblandes, den violette horisont og den lyse klare himmel? Sabina brød ud i beundring: "Ah, Leonce!" sagde hun og greb begejstret hans hånd, "hvor jeg må takke Dem, at De har ført mig hertil! Gud være priset for denne dag!"

"Jeg må også takke Dem," sagde præsten med fortvivlelse. "Vi vover intet ved at anbefale os til Gud, for aftensmad og nattelogis kan der ikke længere være tale om. Nu er vi ti mil fra vort hjem, og vi drager i lige linje mod Venedig eller Milano i stedet for at søge vor polarstjerne eller vejrhanen på vort klokketårn!"

"I stedet for således at spotte Gud," sagde Teverino, "burde De kaste Dem på knæ, præst, og velsigne den Evige, der har skabt og opholder så store ting! Jeg er aldeles misfornøjet med Deres tro, og hvis jeg ikke holdt så meget af Dem, ville jeg straks angive Dem for Hans Hellighed Paven, min onkel. Er det således, principløse og indskrænkede abbed, at De bør hilse Italien og den vej, som fører til den evige by?"

"Det er altså Italien!" udbrød Sabina og sprang ud på vejen, "mit kære Italien, som jeg har drømt om siden min barndom, og som min forræder af en mand næppe tillod mig at se afbildet! Hvad, marquis, De har ført os ind i Italien?"

"*O cara patria!*" sang Teverino og begyndte med sin dejlige stemme det kendte recitativ af Tancredi: *Terra degli avi miei, ti bacio!*

"Luk Deres ører," sagde Leonce, "det er et nyt tralleri, som jeg ikke har forberedt Dem på. Marquis'en synger som en Orpheus."

"Ah! det er en italiensk stemme! Det er lige meget, fra hvilken mund den udgår! Det forekommer mig, at det er jorden og himlen, som synger denne kærlighedshymne, der dybt gennemtrænger mit hjerte. Italien! O, min Gud, nu kan jeg da sige, at jeg i det mindste har hilst Italiens horisont. Det er Deres opfindsomhed og vor vejvisers dristighed, at jeg skylder denne ophøjede nydelse. Lad mig da velsigne Dem begge to."

Idet Sabina talte således, rakte hun dem hver en hånd og gav sig til at løbe, ført af dem, henimod en hytte af ujævne planker, på hvis dørtærskel man opdagede en toldbetjent, en gammel barsk soldat, hvis klæder var lige så mørkegrønne som fyrretræernes løv, og hvis knebelsbarter var lige så hvide som sneen på bjergenes top.

"Italiens vogter," sagde marquis'en leende til ham, "Cerberus ansat ved indgangen til Tartarus, åbn os Edens porte og lad os træde ind i Himlen! Den hellige fader i egen høje person har undertegnet vort pas."

Toldbetjenten så med en forbavset og tvivlende mine på vagabondens ansigt, som han for otte dage siden havde ladet passere efter tusinde formaliteter, uagtet hans vandrebog var i orden. Men Teverino så nok ved dette møde, at et godt udseende og smukke klæder er det bedste kreditiv, for næppe havde Leonce fremvist sine papirer og lovet at indestå for alle de

personer, som var med ham, førend vagabonden kunne passere.

Vognen blev standset et øjeblik og undersøgt blot for formens skyld. Et guldstykke, som Leonce lod falde ned i støvet ved toldbetjentens fod, fjernede alle vanskeligheder.

"Det er altså virkelig Italiens jord, jeg betræder," sagde Sabina og løb videre fremad med Leonce og marquis'en, "det er virkelig Italiens duft, som jeg indånder, og dets himmel, som lyser over mig!"

"Stands her, signora," sagde Magdalene og greb fat i hendes kjole, "jeg har lovet at vise Dem noget vidunderligt ved solens nedgang, og hr. pastoren ville ikke gå veltilfreds i seng i aften, hvis jeg ikke holdt ord."

"Når jeg blot kan komme i seng et sted, vil jeg prise mig meget lykkelig!" svarede præsten, som næsten havde mistet vejret ved at løbe for at følge med Sabina. Og da han så hende sætte sig ned på kanten af vejen, i den hensigt at beundre fugletæmmerskens talent, kastede han sig ned på grønsværen og brugte sin bredskyggede hat som vifte. Han havde ikke mere kraft, hverken til at gøre modstand eller beklage sig.

"Nu er det den rette tid!" sagde fugletæmmersken, idet hun sprang op på de klipper, som betegnede det mest fremragende punkt af denne alpetinde, og klatrede med en kats lethed fra det ene plateau til det andet, indtil hun nåede det sidste, hvor hendes fine silhuet fremhævedes af himlens varme tone, og hun begyndte nu at svinge sin røde fane. Til samme tid gav hun tilskuerne et tegn, at de skulle betragte himlen ovenover hende, og hun beskrev ligesom en tryllekreds med sine opløftede arme for at betegne den egn, hvor hun så ørnene dreje sig.

Men Sabina anstrengte forgæves sine øjne; disse fugle befandt sig i en så umådelig højde, at kun fugletæmmerskens forbavsende syn kunne skimte eller opdage deres nærværelse. Endelig opdagede hun nogle i begyndelsen utydelige sorte punkter, som syntes at svæve ovenover skyerne. Lidt efter lidt syntes de at komme gennem skyerne; deres antal tog til på samme tid som deres omfang. Til sidst kunne man skelne deres uhyre udstrakte vinger, og deres vilde skrig lod sig høre som en djævelsk koncert i stormenes legion.

De drejede sig længe i store kredse, der bestandig blev mindre, og da de havde samlet sig i en tæt gruppe lodret over fugletæmmerskens hoved vuggede de sig på deres vinger dalende og stigende ligesom luftballoner og lammede af en uovervindelig mistillid.

Da var det at Magdalene dækkede sit hoved, skjulte sine hænder under sin kåbe, trak fødderne op under sit skørt og lagde sig ned på klippen som et lig, og øjeblikkelig styrtede denne sværm af rovfugle ned over hende som for at fortære hende.

"Denne leg er farligere, end man tænker," sagde Teverino, idet han tog Leonces bøsse i vognen og sprang op på klippen; "måske den lille ikke ser, hvor mange fjender hun har at gøre med."

Ligesom for at vise sit mod rejste Magdalene sig op og rystede sin kappe. Ørnene fjernede sig; men da de uden tvivl antog, at denne forbigående bevægelse var dødskampens krampetrækninger, holdt de sig i nærheden og opfyldte luften med deres uheldvarslende skrig; og så snart fugletæmmersken igen havde lagt sig ned, kom de tilbage. Således drog hun dem

til sig og forskrækkede dem flere gange, hvorpå hun blottede sit hoved, udstrakte armene og blev stående ubevægelig og ventede dem. I dette øjeblik løftede Teverino geværpiben for at standse disse blodtørstige fugle, hvis det skulle gøres fornødent. Men Magdalene gav ham et tegn, at der var intet at frygte, og efter at have holdt fjenden i ærbødig afstand ved sit bliks ild forlod hun langsomt klippen, efterladende en død fugl, som hun havde taget med uden at sige noget om det, og som hun havde viklet ind i en pjalt tøj. Mens hun steg ned, styrtede ørnene sig over dette bytte og stredes om det med rasende skrig.

"Se, hvor de styrter sig rasende over mit lommetørklæde, som jeg har ladet blive tilbage deroppe," sagde Magdalene, da hun var kommet ned til tilskuerne; "hvor de spiller de uforskammede nu, da jeg ikke længere beskæftiger mig med dem! Lad dem kun råbe *victoria*, det er feje og ondskabsfulde dyr, som adlyder og ikke elsker. Jeg er vis på, at mine stakkels små fugle hører dem, skønt de er meget langt borte, og at de er nær ved at dø af frygt. Hvis jeg ofte således var dem utro, tror jeg, at de ville forlade mig."

"Men jeg tænker ikke, at dine fugle har fulgt dig hertil," sagde Leonce.

"Nej," svarede hun; "de ville have fulgt mig, hvis jeg havde ønsket det; men jeg vidste, at de ville være til overs her, og jeg har derfor sendt dem hen i en skov, som vi forlod på den anden side af strømmen."

"Og hvor finder du dem igen i morgen?"

"Det angår ikke mig," svarede hun stolt, "det er deres sag at genfinde mig, hvor det behager mig at være. De ser i en lang

afstand og fra en stor højde, og mens jeg tilbagelægger en mil, kan de tilbagelægge tyve."

"Men hvis vi nu blot behøvede at rejse et par mil for at finde et ly," bemærkede præsten, der aldeles ikke havde interesseret sig for scenen med ørnene, "så kunne vi takke Forsynet."

"Bryd De Dem ikke om det, hr. pastor," sagde Teverino; "jeg indestår Dem for, at De skal få et godt aftensmåltid, en god ild at tørre aftenens fugtighed ved, som begynder at blive noget gennemtrængende, og en god afdampet seng, som De kan hvile Dem i efter Deres anstrengelser, medmindre De absolut vil vende tilbage til Apollinaire, i hvilket tilfælde milady vist nok vil tilstå Dem Deres frihed, så at De kan vandre hjem og komme der, netop når solen står op."

"Meget forbunden for en sådan frihed!" sagde præsten. "Men siden jeg nu engang er faldet i Deres hænder, så bør jeg ikke sætte mit håb til at slippe derfra, og siden De lover at skaffe os et tåleligt herberg i nat, vil jeg forsøge at glemme min stakkels Barbaras angst og mine sognefolks forskrækkelse, når det ikke ringer til kirke i morgen."

"Det er ikke søndag i morgen, og Deres uefterrettelighed er ufrivillig," sagde Teverino. "Lad os da komme af sted igen, og Gud være med os."

"Nu vel! Og jeg da?" sagde Sabina forskrækket til Leonce. "Og min mand, som sandsynligvis nu er vågnet, og upåtvivlelig gør toilet for at spise frokost – det vil sige: aftensmad i mit værelse."

"Tal sagte, frue; præsten kunne ellers let høre Dem, og han er den eneste iblandt os, som en sådan situation kunne forarge ..."

"Hvad! Skulle vi tilbringe natten ude? Vi vil blive til en fabel for hele egnen."

"Nej, De kan være vis på det modsatte. Præstens selskab dækker alt, og intet er naturligere end at fare vild i bjergene, at blive overrasket af natten, og først den næste dag at komme hjem. Præsten vil gøre så meget væsen af en så frygtelig dag, at ingen vil kunne drage hans nærværelse iblandt os i tvivl."

"Men dersom Deres marquis, *som De ikke vil stå inde for,* er en indbildsk nar, vil han udsprede uforskammetheder om mig."

"Jeg indestår Dem i det mindste for, at jeg skal få ham til at tie, hvis det skulle forholde sig således. Vil De da atter nedsænke Dem i den sørgelige virkelighed, Sabina? Hvor er den begejstring blevet af, som Italiens brændende jordbund meddelte Dem for et øjeblik siden? Poesien dør ved erindringen om alle denne verdens vedtagne normer, og hvis De mangler tro, vil også min magt over det medium, vi drager igennem, forlade mig."

"Nuvel, Leonce, lad da alle betænkeligheder fare!"

"Det begynder at blive køligt, tillad at jeg indpakker Dem i min kappe," sagde Leonce.

"Lad den lille få en flig med, hun har jo næppe klæder på," sagde hun og så sig om efter Magdalene.

"Tak, Deres Nåde, jeg fryser ikke," sagde fugletæmmersken, som havde listet sig op på sædet ved siden af Teverino.

"Jeg frygter for, at præsten havde ret," sagde Sabina på engelsk, "og at hun er en fræk lille tøs; nu er hun forgabet i Deres italiener."

"Nå, hvad angår det Dem?" sagde Leonce.

Teverino lod hestene løbe hurtigt nedad, og hvis disse ædle dyr, som ganske dækkede med skum og sved endnu sprang af utålmodighed, ikke havde været så kraftige, kunne de let være

styrtet på denne en mil lange skråning, der gik i zigzag og på siderne havde frygtelige afgrunde. Magdalene tænkte ikke på dette; og snart skjulte natten for præsten en udsigt, som let kunne have gjort ham svimmel.

"Ser De, signora!" råbte endelig marquis'en og pegede på nogle lys nede i det mørke landskab. "Der er en by, en italiensk by."

9

"Sig mig ikke navnet på denne by, jeg kan tidsnok få det at vide. Det er mig nok at vide, at det er en italiensk by, for at min fantasi kan gøre et vidunder ud af den. Se, kære hr. pastor, om dette ikke ligner et trylleslot."

"Jeg ser virkelig ikke andet end nogle lys, som skinner."

"De er ikke digter! Hvad, forekommer det Dem ikke, at disse lys skinner stærkere end andre lys, og at deres mysteriøse skær nede i dette mørke dyb lover os en uhørt overraskelse, et nyt eventyr?"

"Det forekommer mig, at vi har haft eventyr nok for i dag," sagde præsten, "jeg ønsker ikke flere."

Det var en beskeden lille by på grænsen, hvis navn vi ikke vil fortælle læseren af frygt for at den skal miste sin poetiske duft for ham, hvis han tilfældigvis har rejst igennem den i regnvejr og slet humør; men hvad det nu end var for en by, så blev Sabina forbavset over dens italienske karakter; og dens smukke amfiteatralske beliggenhed på siden af bjerget i en egn, der er beskyttet mod nordenvinden, opvarmes af sydens stråler og uophørligt bades af de nedstrømmende vande, gav den et udseende af renlighed og lykke og omgav den med en rig vegetation. Månen, som netop stod op, viste hvide mure, terrasser bekransede med vinranker, trapper prydede med stenvaser, i hvilke aloen udfoldede sit maleriske skæg, små klokketårne med afrundet tag og en mængde butikker fyldt med urter og herlige frugter, der oplystes af farvede

papirlamper, som fremhævede de rige farveblandinger og gennemsigtige konturer. Langs med gaderne var der store buegange, under hvilke der vandrede en mængde veltilfredse mennesker, brave folk, for hvem enhver smuk sommeraften er en fest, og som med råb og munter latter hilste en pragtfuld vogns ankomst. En flok børn og nogle nysgerrige unge piger, som havde pyntet deres hår med naturlige blomster, fulgte vognen og var til stede ved de rejsendes udskibning foran *Hôtel de Leon Bianco* på Nytorvet.

Gæstgiverstedet var bekvemt, og synet af en stor sten, der drejedes midt imellem flammer, begyndte at opklare præstens pande. Mens man gjorde de bedste værelser i stand, så vore rejsende på, at et bord blev opstillet i en sal i stueetagen, malet *al fresco* med den smag for ornamenter og denne fortryllende farveharmoni, som man finder i de usleste boliger i det nordlige Italien. Præsten glemte ikke sine foreller og fine svampe. De havde hidtil været hans trøst, og han havde ikke ophørt at gentage, at med sådan en begyndelse til et festligt måltid var der ingen grund til at fortvivle, når man blot kunne få ild. Teverino tog en koks forklæde og hvide hue på, og i forening med abbeden gav han sig i færd med tillavningen, idet han påstod, at han i den kunst besad vidunderlige hemmeligheder. Magdalene hjalp negerinden med at gøre Sabinas værelse i stand, og denne sidste stod på balkonen i salen med Leonce og morede sig med at se børnene synge og danse på pladsen.

Da lysene var blevet tændt og bordet dækket med simple, men veltillavede retter, samledes gæsterne, og Leonce gik hen og hentede fugletæmmersken for, som han sagde, at gøre

marquis'en en fornøjelse; men Sabina syntes ikke at være henrykt over, at man således vedblev at nyde lighedens behageligheder. Værten gjorde indsigelser.

"Hvad," sagde han, da han satte suppen på bordet, "fuglepigen her i selskab med det nådige herskab? O, jeg kender hende godt, og jeg har flere gange givet hende middagsmad for de smukke kunster, som hun kan gøre. Men fører du alle dine dyr med dig, Magdalene? Jeg må fortælle dig, at hvis hver skal have en kuvert og en seng, har jeg ikke sølvskeer og hovedpuder nok til så mange. Gå ud i køkkenet, min pige, og spis med herskabets folk; spøg til side, jeg skal nok finde dig en lille krog ude i laden, hvor du kan sove."

"I laden, formodentlig mellem mulæseldrivere og staldkarle?" sagde præsten. "Hvis det er det liv, du fører, Magdalene, har jeg ikke uret, når jeg siger, at denne omflakken leder dig på gale veje."

"Bah! Det er et lille barn, hr. abbed," svarede værten, "og der er endnu ingen, som lægger mærke til hende."

"Hr. vært," sagde Sabina, "jeg beder Dem om at sætte en seng ind i min negerindes værelse, Magdalene skal ligge der i nat. Jeg har taget dette barn med mig; hun har underholdt os ved sine talenter, og jeg indestår for hendes sikkerhed."

"Hvis Deres Nåde har den godhed at interessere sig for hende," svarede værten, "skal alt blive gjort således, som De befaler. Vi holder alle meget af denne lille, som er en halv troldkvinde. Skal jeg altså dække en kuvert for hende her ved dette bord?"

"Ja," sagde lady G..., der var nysgerrig efter at se ved lys, hvilke fremskridt det fortrolige forhold mellem fugletæmmersken og

marquis'en havde gjort. Disse to personer syntes at være blevet ganske fremmede for hinanden. Magdalene viste Leonce en beskeden fortrolighed og iagttog en ærbødighedsfuld rolighed overfor Teverino. Denne sidste, der med en beundringsværdig lethed gjorde honneurs ved bordet, behandlede hende med en vis faderlig og beskyttende godhed, som lagde hans velvillige karakter for dagen, uden dog at berøve hans rolle noget af dens værdighed. Sabina faldt snart på den tanke, at hun havde taget fejl, og selv præsten havde intet at udsætte på den smukke marquis' manerer. Han kunne snarere ledes til at blive forskrækket over den venlige opmærksomhed, som Leonce viste denne lille *tosse*, som lo med ham og syntes at henrykke ham ved sin naive overgivenhed, men den vrantnes appetit var så frygtelig, og måltidets behageligheder så mægtige, at Magdalene allerede havde forladt bordet i det øjeblik, da han atter havde kunnet begynde at se klart og skænde, og hun var nu med sin alders sorgløshed slumret ind på den store sofa, der i alle gæstgiversteder på denne egn pryder det store gæsteværelse. Leonce, der ikke sad langt fra denne sofa, vendte sig fra tid til anden om for at betragte hende, beundrende denne uskyldighedens ro, denne lette stilling, dette englelige udtryk, som kun tilhører den unge alder.

Man var ved desserten, og marquis'en, som udelukkende beskæftigede sig med lady G..., talte om alt med en overlegen ånd; i det mindste var det en overlegenhed, som damerne kunne vurdere: Mere fantasi end grundighed, en poetisk originalitet, en begejstret følsomhed. Sabina lod sig atter fortrylle af hans ord og hans blik. Præsten udførte modsigerens rolle, som om det virkelig havde været ham magtpåliggende at

lade den unge mand glimre med sin veltalenhed og levere ham våben imod den officielle verdens dogmatiske kulde og snævre fordomme. Leonce, der med misfornøjelse så sin venindes begejstring, tog sit album, åbnede det og gav sig til at skitsere fugletæmmerskens ansigt, uden at blande sig i konversationen.

Enhver verdensdame er født skinsyg, og Sabina var så velfortjent blevet forgudet på grund af sin uforlignelige skønhed og sin glimrende ånd, at den opmærksomhed, der i hendes nærværelse vistes ethvert andet væsen af hendes køn, ufejlbarligt måtte synes hende en fornærmelse. Da hun besad en stor færdighed i at skjule sine indre bevægelser, udtrykte hun dem kun i form af spøg; men de frembragte hos hende en trang til umiddelbar hævn, og koketteriets hævn i et sådant tilfælde er at søge hyldest andetsteds, og deri at finde en fornøjelse, som står i forhold til fornærmelsen. Hun hengav sig da pludselig til den indtagende Teverino og kunne ikke undlade at lade Leonce mærke det, idet hun glemte den skamfuldhed, hun havde følt, da Teverino syntes beskæftiget med Magdalene. Leonce, som fuldkommen fattede det grusomme spil, og som i enkelte øjeblikke havde den svaghed at lade sig smerteligt berøre af det, ville vise, at han havde kraft til at foragte det; men idet han betjente sig af de samme våben, udsatte han sig betydelig for at blive overvundet. Han viste en stor beundring for sin model og en sådan iver for sit arbejde, at han syntes døv og blind for alt andet.

"Jeg er vis på, at De frembringer os et mesterværk, Leonce," sagde Sabina og bøjede sig over hans arbejde, "De har aldrig haft et så begejstret udseende."

"Jeg har heller aldrig set noget yndigere end denne sovende fjortenårs pige," svarede han. "Hvor det er en skøn alder! Hvilken blødhed i bevægelserne! Hvilken ro i trækkenes ubevægelighed! I, som også er kunstnere ved følelsen og forstanden, må beundre og indrømme, at ingen verdensdame ville kunne vise sig så yndig og så ren i søvnen."

"Jeg er ganske af samme mening som De," svarede Sabina i en forunderlig uegennyttig tone, "og jeg vil vædde på, at marquis'en er af samme mening."

"Gud bevare mig fra at deltage i en sådan gudsbespottelse!" svarede Teverino. "Skønheden er, hvad den er, og når man fortaber sig i sammenligninger, kritiserer man, det vil sige, man slår iskoldt vand på de brændende indtryk. Det er en sygdom hos nutidens kunstnere; de helliger sig visse forbilleder og ville pålægge skønheden grænser, der er fastsatte i deres egen usle hjerne; de finder ikke længere det skønne af instinkt, og intet åbenbarer sig for dem uden gennem deres vilkårlige teori, som vil have, at skønheden skal være kraftig og blomstrende som hos Rubens; en anden vil have den mager og spinkel som fantomerne i de tyske ballader; en tredje vil have den kunstlet og mandig som hos Albrecht Dürer, en fjerde stiv og kold som hos de tidlige mestre. Og dog har alle disse gamle mestre, alle disse ædle skoler fulgt et ophøjet og naturligt instinkt; det er derfor, at deres arbejder er originale og behager uden at ligne hinanden. Den sande kunstner er den, som føler livet, som nyder alle ting, som adlyder inspirationen uden at ræsonnere over den, og som elsker alt, hvad der er skønt uden at opstille kategorier. Hvad bryder han sig om, hvilket navn, hvilken dragt den skønhed har, som gør indtryk på ham? Det

guddommelige præg kan vise sig for ham i en ussel stamme, og den landlige skønheds blomst bor stundom på en dronnings pande. Det tilkommer ham, skaberen, at gøre den, som fortryller ham, enten til en hyrdinde eller en kejserinde efter sin sjæls tilbøjeligheder og sit hjertes trang. De er kunstner nok, Leonce, til at gøre den blonde pige til en hellig Elisabeth fra Ungarn og jeg (*Ed io anche son pittora! – eftersom jeg føler, tænker og elsker*) – jeg kan se Dantes Beatrice under miladys brune lokker."

"Det forekommer mig, Leonce," sagde Sabina, som denne sidste ytring smigrede, "at marquis'en aldeles er af samme mening som De med hensyn til kunsten, men at De kun afviger med hensyn til udtryksmåden. Men hvad er det for en smuk tegning, der stikker frem af Deres album? Tillad mig at se den."

"Om forladelse, frue; jeg må underrette Dem om, at det er et studium efter den nøgne natur. Men hvis De vil se den, så er min faun dog iført så meget løv, at præsten ikke skal blive nødt til at tage ham ud af hænderne på dem, for han har mangen en helgen i sin kirke, der er langt mindre anstændig."

"Dette udkast er fortræffeligt," sagde Sabina og betragtede den skitse af Teverino, som Leonce havde tegnet på bredden af søen. "Det er en fortryllende fantast, en ædel stilling og et henrivende landskab."

"Jeg finder, at dette ansigt ligner hr. marquis'en som den ene dråbe vand den anden," sagde præsten, "og hvis marquis'en var iført denne dragt, skulle man tro, at De har villet male hans portræt, men kjolen skaber ikke manden, og jeg ser nok, at De har anbragt hans hoved der, enten det nu er sket forsætligt eller uforsætligt."

"Hans smukke ansigt er så dybt indpræget i min erindring," sagde Leonce og tilkastede sin marquis et betydningsfuldt blik, "at min blyant meget ofte tegner det, når jeg søger at frembringe noget fuldkomment."

"Og De har anbragt det i et landskab fra vor egn," tilføjede præsten. "Der er vore små søer og vore store bjerge, vore graner og vore klipper. Det er gengivet meget naturligt. Se, hr. marquis."

"Stillingen er god," sagde Teverino roligt, "og kompositionen smuk, men tegningen er mat; det er ikke den bedste, vor ven har frembragt."

"Jeg finder dette meget godt," sagde Sabina, som ikke kunne løsrive sine øjne fra dette billede.

"Nuvel, jeg skænker Dem det," sagde Leonce med ironi, "hvis De ikke finder dette forsøg uværdigt til at ligge i Deres album; det vil i det mindste minde Dem om en lykkelig dag og levende indtryk."

"Jeg så hellere, at De ville give mig den tegning, som De har tegnet i dette øjeblik," sagde lady G... forskrækket over Leonces tone. "Det forekommer mig, at jeg sætter mere pris på dét."

"Nej, nej, sådan noget giver jeg ikke bort," svarede Leonce, idet han gemte tegningen af Magdalene i sit album og skød den anden frem på bordet.

"Det er et dejligt vejr," sagde marquis'en og nærmede sig vinduet; "månen skinner som morgenrøden. Skulle vi ikke gå ud og bese byen? I morgen er alt mindre smukt og har tabt sit trylleri."

"Ja, lad os gå," sagde Sabina og rejste sig.

"Jeg vil med Deres tilladelse gå hen og besøge min seng; jeg er aldeles ødelagt af træthed."

"Hvad, fordi De har kørt syv-otte mil i en god vogn, som slet ikke støder?" sagde Sabina.

"Nej, men fordi jeg har haft det for varmt, og derpå sultet, og siden haft det for koldt, og atter igen sultet – kort sagt, fordi jeg ikke har spist til de sædvanlige tider. For resten er klokken 9, og jeg ser intet unaturligt i min lyst til at sove, blot min stakkels husholderske ikke tilbringer natten med at sidde oppe efter mig."

"*Felicissima notte*, abbed," sagde Teverino. "Kommer De, Leonce?"

"Ikke endnu," svarede han; "jeg vil tage en skitse til af denne slumrende pige."

"Hun må gå hen og sove et andet sted," sagde præsten i en streng tone. "Hun skal da ikke ligge og drive her hele natten på denne sofa? Så, vågn op, *Sans-souci*!" Og med sin store hat viftede han Magdalene i ansigtet, der gjorde en bevægelse som for at bortjage en påtrængende fugl og sov straks ind igen.

"Lad hende ligge, præst, De er jo ubarmhjertig!" sagde Leonce og gjorde mine til at sætte sig på sofaen ved siden af fugletæmmersken.

"Denne pige kan ikke blive liggende her og sove foran alles øjne," bemærkede Sabina.

"Om forladelse, kære Leonce," sagde Teverino og nærmede sig; "men vi må adlyde milady og hr. abbeden."

Og han tog den unge pige i sine arme som et lille barn og gik ind i et sideværelse, hvor han havde set negerinden gå ind for at rede sin seng.

"Der, dronning fra Tartarus, der er en genstand, som man betror dig, og som din ædle herskerinde, den hvide Phoebe, befaler dig at bevare som din øjesten."

Han lagde Magdalene på sengen, og da han gik ud, sagde han ganske sagte til negerinden:

"Luk døren i lås, det er miladys befaling."

Leonce viste tilsyneladende den største ligegyldighed for alt, hvad der foregik omkring ham, og fulgte skødesløs Sabina, som efter at have ventet på, at han skulle byde hende sin arm, modtog marquis'ens.

Denne sidste syntes at kende byen, skønt han ikke var kendt af nogen, ikke engang af vennen i *Leon Bianco*. Han førte Sabina hen for at spise is i en cafe, som stødte op til de gamle mure, for det var en lille fordum befæstet by, der endnu bar spor af den franske republiks kugler. Han lod isen bringe ud under åben himmel på en altan, hvorfra man havde udsigt over gravene og en forvirret blanding af gamle, massive bygninger, bevoksede med slyngplanter og mos. I nogen afstand hævede sig et forfaldent tårn, hvis slanke skikkelse månen belyste med sit sølvskær, og som tjente til at fremhæve det vidtudstrakte landskab, der tabte sig i hvide tåger.

Himlen var strålende. Leonce fjernede sig og gav sig til at vandre omkring imellem ruinerne, tilsyneladende fordybet i betragtningen af en så skøn nat og et så smukt sted.

"Jeg tror, at denne bygning er fra romernes tid," sagde Teverino, idet han søgte med sine fingre at brække et stykke cement itu, som han havde taget op fra jorden.

"Jeg vil intet vide om det," svarede Sabina; "jeg holder mere af ikke at vide noget og drømme om en grandios fortid, end at

anstille arkæologiske iagttagelser. Man nyder intet, når man vil forvisse sig om noget."

"Ja, De besidder den sande poesi, beundringsværdige dame," udbrød Teverino og satte sig over for hende; "og jeg vil fordybe mig med Dem i dette åndens paradis, hvor den guddommelige Dante blev ført ind af den guddommelige Beatrice. Da denne sammenligning faldt mig ind, gjorde jeg mig ikke straks regnskab for rigtigheden af mit indfald. Ja, De besidder åndens lys i forening med den ideale skønhed, og aldrig har jeg truffet nogen så overordentlig kvinde som Dem. Det er første gang, jeg har forladt Italien, og jeg har ikke kendt nogen fransk dame, der så væsentligt var forskellig fra vore damer, som De er det. Sydens kvinde har mange poetiske og kunstneriske instinkter, men det ligger mere i karakteren end i forstanden, og for resten tillader hendes indskrænkede opdragelse, hendes yppige og ørkesløse liv hende ikke således at gøre sig regnskab for sine følelser, som De forstår at gøre det, frue! Og hvor De udtrykker Deres tanker smukt selv i vort sprog, som De giver en egen bestandig ædel og gribende form! Ja, Deres følelser er tanker, og det forekommer mig, at jeg, idet jeg taler med Dem, følger Dem i en egn, der er ukendt for andre væsner. De bedømmer alt, intet er Dem fremmed, og Deres kundskaber forhindrer Dem ikke i at blive bevæget og begejstret som disse stakkels væsner, der elsker og beundrer uden at vide hvorfor. Deres fantasi er endnu lige så rig, som om De ingen kundskab havde om alle menneskehedens hemmeligheder, og langt ud over Deres forbavsende visdom fører idealet Dem bestandig hen imod det uendelige! Sandelig, min hjerne antændes ved Deres,

og det forekommer mig, at jeg ved at høre Dem tale hæves op over mig selv."

Det var gennem en sådan strøm af lovtaler, at Teverino gød smigerens gift i den stolte ladys sjæl. Det var langt fra denne ubegrænsede beundring ytret med denne italienske livfuldhed, der i så høj en grad ligner Leonces bevægelse og filosofiske drillerier. Hvad der lånte Teverino et uimodståeligt trylleri, det var, at han næsten var overbevist om, hvad han sagde. Han havde ikke truffet nogen kvinde, som i den grad var dannet, og denne nyhed havde en sand tillokkelse for hans efter opdagelser og uophørlige iagttagelser begærlige ånd. Han ønskede at fjerne alt, hvad der kunne genere denne kvindelige overlegenhed, for at se den åbenbare sig i sin fulde glans, og da han meget vel vidste, at sådanne gaver er forenede med en betydelig stolthed, smigrede han denne på alle optænkelige måder. Det var meget vanskeligt for ikke at sige umuligt for lady G… at skelne mellem denne lidenskabelige tørst efter at kende hende og kærlighedens lidenskab. Hun havde aldrig truffet en mand, der på en gang var så mæt af livet og så naturlig. Leonce besad ikke sådan en tørst efter viden, og hans hjerte var langt mindre roligt i hendes nærværelse. Hun så da kun halvdelen af denne italieners karakter, der var en sand dilettant i åndelige nydelser, og som uden at udsætte sit eget hjertes ro for fare angreb ivrigt hendes for at iagttage det som en ny typus, han traf på.

Hun talte længe med ham, og om hvad skulle en ung smuk mand og en ung smuk kvinde tale, hvis det ikke var kærlighed? Der er intet mere uudtømmeligt emne under en *tête-à-tête* af den slags i måneskin. Kvinden beklager sig over livet, begræder

sine illusioner, skildrer sin kærligheds ideal og lader ane den lidenskab, som hun skjuler under et gennemsigtigt slør af mistillid og blufærdighed. Manden bliver begejstret, afsværger alle fordomme og fordømmer sine liges forbrydelser. Han vil retfærdiggøre og genoprejse sit køn i sin egen person. Ved tusinde behændige insinuationer tilbyder han at udsone arvesynden, mens man ved tusinde endnu behændigere omsvøb snor sig fra hans hyldest, og man fører ham tilbage til et nyt begejstret udbrud. Dette er det almindelige hovedindhold af enhver samtale af den natur mellem civiliserede mennesker. Det var hovedindholdet af, hvad der var foregået samme formiddag mellem Sabina og Leonce, men med endnu mere kunst og forstillelse. Men i samtalen med Teverino var der mindre skræk og mere sødme. I stedet for bebrejdelser og heftige beskyldninger havde hun indåndet en rolig duft af virak. Hun var derfor også udsat for en langt større fare, nemlig at skænke ømhed til den, som kun forlangte fantasi af hende.

Da eventyreren i sine heftige lyriske udbrud talte højt i den klangfulde nat, blev Sabina noget forskrækket ved at se Leonce komme til syne ved foden af volden.

"Der er Leonce," sagde hun for at standse hans veltalenhed.

"Han er så drømmende og tankefuld i aften, den stakkels Leonce!" sagde Teverino og lob stemmen synke.

"Jeg har aldrig set ham således surmule," sagde hun; "man skulle tro, at han keder sig i vort selskab."

"Nej, frue; han er forelsket og skinsyg."

"Det er formodentlig i fugletæmmersken, at han et forelsket?" sagde hun i en hånlig tone.

"Nej, det er i Dem; De ved det meget godt."

"De tager fejl, min herre. I femten år har vi kendt hinanden, og han har aldrig tænkt på at gøre kur til mig."

"Nuvel, frue, da sværger jeg Dem, at han nu tænker alvorligt på det."

"Kom ikke med sådan spøg, den sårer mig."

"Er han ikke en galant mand, en stor kunstner, et elskværdigt og smukt menneske? Han skyldte Dem sin kærlighed, og De kan ikke være fornærmet over det."

"Det ville smerte mig dybt; for jeg kan ikke dele den."

"Det er jo skrækkeligt, frue. Hvis det er tilfældet, ser jeg nok, at ingen mand vil blive elsket af Dem; for intet menneske kan smigre sig med at ligne Leonce."

"De tager fejl, marquis; han besidder alle slags fuldkommenheder, som jeg gerne ville skænke ham, hvis han ikke manglede en ganske lille egenskab, som man kan håbe at finde andetsteds."

"Hvilken?"

"Den evne at elske uden at ræsonnere over sin kærlighed, uden stolthed og uden mistillid."

Idet hun sagde disse ord, havde hun rejst sig for at gå Leonce i møde, og ved at se den utvungenhed, hvormed hun hvilede sig på Teverinos arm, sagde han til sig selv: "At overvinde dette stolte mod er ikke så vanskeligt, som jeg troede."

Sabina havde troet at tale meget sagte, men da hun steg ned ad de trin, som førte til de gamle graves grønne amfiteater, tænkte hun ikke over, at lyden forplantedes let på dette sted, og hun anede ikke, at Leonce havde hørt alt. Han var i den grad såret og fornærmet over hendes sidste ord, at han havde kraft til at forstille sig og atter at påtage sig en rolig rolle.

Det lykkedes ham i den grad, at han endog fik Teverino til at tro, at han både taget fejl, og lady G… at hun havde ret i at tillægge ham en stor kulde. Han foreslog dem at stige op til toppen af det forfaldne tårn, og lovede dem på dette ophøjede punkt en herlig udsigt og en endnu renere luft end den på voldene. Leonce gik først for at bane dem vejen, som han allerede alene havde undersøgt, for at fjerne tornene og advare dem ved hvert nedstyrtet eller glat trin på den spiralformede trappe.

Trods disse forsigtighedsregler var opstigningen temmelig møjsommelig, ja endog farlig for en dame, der var så fin og så lidet hærdet mod svimmelhed som lady G…; men marquis'ens kraft og behændighed gav hende en egen tryghed, og hvad hun aldrig ville have vovet at foretage med koldt blod, det fuldførte hun her med begejstring, snart støttet på hans skulder, snart med sine hænder i hans, snart løftet op på hans stærke arme.

Under denne rørende opgang kom deres hår mere end en gang i berøring, mere end engang følte Teverino et hjerte bevæget af undseelse og ømhed banke mod sit bryst. Månen, der trængte igennem tårnets store forfaldne hvælvinger, kastede et stærkt skin over trappen, der med enkelte mellemrum blev afbrudt af de tykke mure. I disse mellemrum af lys og mørke befandt man sig snart meget nær ved, snart meget langt borte fra Leonce, der løb som om han intet så og dog intet tabte af sine to ledsageres stærkt bevægede følelser. Endelig befandt man sig på toppen af bygningen. En cirkelrund mur af 8 fods bredde uden noget rækværk dannede den øverste flade, og Leonce gik roligt omkring på den, målende med øjet denne glatte mur, hvis massive grundvold tabte sig i gravene

hundrede fod nedenunder ham. Men Sabina blev grebet af en uovervindelig skræk både for ham og for sig selv og for Teverino, som stod ved siden af hende og forgæves bestræbte sig for at berolige hende. Hun satte sig på det sidste trin, og åndede først rolig, da marquis'en havde sat sig ved siden af hende og havde omslynget hende med begge sine arme ligesom med en uindtagelig vold. Opskræmte ugler hævede sig op i luften, udstødende nødskrig. Under påskud af at opdage deres steder og bringe ungerne til fugletæmmersken for at se, hvorledes hun ville bære sig ad med deres opdragelse, steg Leonce ned ad trappen og gik hen for at rode rundt i de nederste etager, hvor snart lyden af hans skridt på gruset ophørte at lade sig høre.

Teverino var ikke i den grad herre over sig selv, som han havde været det, da han et kvarter i forvejen spiste is med Sabina i en mindre fuldstændig ensomhed. Leonce syntes for resten så ligegyldig med hensyn til de mulige følger af eventyret, at han begyndte ikke længere at gøre sig nogen samvittighed over det. Denne forunderlige persons forbavsende ærlighed kæmpede dog imod skønhedens tillokkelse og det stoltheden smigrende i en sådan erobring. Det lykkedes ham at adsprede Sabinas skræk, og for at give hendes tanker en anden retning, foreslog han hende at høre en hymne til natten, som han ville improvisere ordene til, og som han havde lyst til at synge på dette herlige sted. Han havde allerede givet hende en prøve på sin stemme, som vakte ønsket om at høre mere. Hun samtykkede i dette, idet hun dog sagde ham, at så længe hun så ham stå således på denne

kæmpemæssige piedestal, ville hun have en frygtelig hjertebanken.

"Nuvel," svarede han, "jeg er bestandig vis på at blive hørt med et bevæget sind, og mangen sanger af profession kunne trænge til et sådant teater."

Den lette og originale måde, hvorpå han improviserede, det heldige valg af melodien, hans stemmes uforlignelige skønhed og dette naturlige musikalske talent, som hos ham erstattede metode ved smag, kraft og ynde, gjorde snart et uimodståeligt indtryk på Sabina. Strømme af tårer flød fra hendes øjne, og da han kom tilbage og satte sig ved siden af hende, fandt han hende så begejstret og tillige så rørt, at han selv følte sig overvundet. Han omslyngede hende med sine arme, idet han spurgte hende, om hun endnu var bange, og hun svarede ham med en af tårer afbrudt stemme:

"Nej, nej, jeg er ikke mere bange for Dem!"

I dette øjeblik mødtes deres læber, men straks blev de kaldt til sig selv igen, da Leonces skridt lød under trappehvælvingen i en kort afstand. Man hørte i det fjerne flere personer klappe, som fra volden, hvor de spadserede, havde hørt denne beundringsværdige sang strømme ud i luften som en stemme fra ruinernes ånd. De klappede med henrykkelse ad en ubekendt kunstner, som trakterede dem med en nydelse, der er så kær for italienske ører; men disse bifaldsklap gennembævede Sabina endnu mere end Leonces tilnærmelse; det forekom hende, at det var en ironisk fanfare, der spilledes op i anledning af hendes uhyre nederlag, og hun trængte til at forvisse sig om, at hun havde stået således, at hun ikke kunne ses af nysgerrige blikke.

10

Vore rejsende gik rundt om voldene udenom byen, og da de ankom til gæstgivergården "Den hvide Løve", hvor de gik ind igennem en lille dør, som gik ud til nogle haver, slog klokken elleve. Der var strømmet en hel mængde borgere sammen foran indgangen til gæstgiverstedet, og værten syntes at være optaget af en levende debat.

"Hvad skal man sige, mine herrer," svarede han på Leonces og Teverinos spørgsmål idet han lukkede døren i for næsen af de nysgerrige; "folk her i byen påstår, at en stor sanger bor i mit hus, at det mindst er signor Rubini, som for at unddrage sig vore dilettanters påtrængenhed skjuler sit navn og sin nærværelse, og at jeg er medvider i hans inkognito. Nogle ville absolut have, at han skal vise sig på balkonen for at modtage publikums lykønskninger, som nede fra volden har hørt ham synge for ikke en halv time siden; andre løber igennem hele byen, går ind i alle kaffehuse og spørger med høje skrig efter signor Rubini; kort sagt, jeg ved ikke mere, hvad jeg skal gøre. Jeg har flere gange haft den ære at se signor Rubini tage ind i mit hus, og jeg ved meget vel, at han ikke er der." Denne begivenhed gav Teverino ideen til en spøg, på samme tid som han derved fik lyst til at prøve Sabina.

"Hør," sagde han til værten, "jeg synger ret godt, og det er mig, som for nylig prøvede min stemme på det store tårn. Jeg er marquis de Montefiore. Kender De mig ikke?"

"Jeg kendte meget godt Deres Herlighed straks, da De steg ud af vognen," svarede værten, der ikke kunne tilstå, ikke nogensinde før at have set Teverinos ansigt; "at jeg ikke hilste Dem ved navn kom af, at jeg frygtede for at forråde det inkognito, som folk af stand undertiden falder på at bevare, når de rejser."

"Nuvel," svarede den foregivne marquis, "bliv endelig ved med Deres rosværdige forsigtighed, indtil jeg har forladt byen, og til gengæld skal jeg aldrig rejse her igennem uden at standse for at nyde noget hos Dem. Jeg har lyst til at prøve en uskyldig spøg med Deres ærede bys lidenskabelige musikelskere; lån mig nogle dårlige klæder, tænd lamperne i galleriet og meld, at den kunstner, hvis stemme man har hørt, vil være til det velvillige publikums tjeneste."

"Hvad har du i sinde at gøre?" spurgte Leonce ham, mens værten løb hen for at udføre hans befalinger. "Udgive dig for Rubini?"

"Det kan han," sagde Sabina henrykt.

"Signora," svarede eventyreren, idet han førte lady G…s hånd til sine læber til tak for denne lovtale, "så indbildsk er jeg ikke; jeg vil blot give disse tilhørere en lille lektion, fordi de har været så dumme at begå en så stor fejltagelse, og desuden vil jeg ende Deres dagsfornøjelse med en komedie, som måske vil more Dem. Alle vore værelser vender vel ud imod dette galleri, som går langs med pladsen? Hold Dem i Deres værelse og se igennem sprækken i Deres dør, og du, Leonce, du må ikke forråde mig ved at give dig mine af at kende mig."

Da alt var ordnet, som Teverino ønskede det, så Sabina, der tilligemed Leonce var skjult bag et gardin, en ussel person

træde frem i det oplyste galleri. Håret var i uorden, skægget langt, hans øje vildt, hans gang slæbende, og han var iført usle klæder, som var alt for snævre til ham. Hun behøvede nogle minutter til at genkende den elegante Teverino de Montefiore under denne latterlige forklædning. Alt var forandret, indsnærpet og fattigt i hans mine og hans person. Værtens yngste søns trøje sammenpressede hans bryst, således at det så ud, som det var indfaldet; et par korte og alt for snævre benklæder gjorde hans ben uforholdsmæssigt lange, hans hænder hang ugraciøst ned ad hans dorske sider, en kasket, som man skulle have troet, at han havde samlet op på et gadehjørne, en ussel guitar, som han bar på ryggen, en tyk pilgrimsstav, alt dette gav ham udsende af en ussel omvandrende gøgler. Sabina søgte at le, men hendes hjerte sammensnøredes, uden at hun kunne angive grunden dertil, og Leonce, der blev overrasket ved denne udfordring, som han tilkastede hans indiskretion, spurgte sig selv, hvad det var for en dristig ide, hans medskyldige havde fattet.

Ved synet af denne ynkelige person forandrede den under galleriet forsamlede mængde, som var begyndt at klappe i hænderne ved hans tilsynekomst, sine beundringsskrig til hujen og piben, truede med at sprænge døren og banke værten i "Den hvide Løve", for at lære ham således at gøre nar ad hans hæderlige medborgere.

"Et øjeblik, nådige publikum," sagde Teverino, efter at han havde dæmpet larmen ved sine snart uforskammede, snart ydmyge gebærder; "hav medlidenhed med en stakkels kunstner, som har vovet at benytte sig af omstændighederne for at vise jer sine små talenter. Hvis det ikke lykkes ham at more jer, vil han

selv overgive sig til jeres vrede, og han vil sætte sin ryg mod de håndfulde småpenge, hvormed det vil behage jer at overdynge ham."

Ethvert publikum er lunefuldt og bevægeligt. Teverinos improvisationer havde snart formildet det; i mangel af en stor sanger nøjedes man med at høre den usle gøgler. Han forlangte et emne til at improvisere over og fremsagde flere hundrede snøvlende vers med en burlesk patos; derpå gav han sig til at miave, gø, vrinske, efterligne forskellige dyrs skrig, fløjte variationer til en gadevise og efterligne Pulcinellas stemme; det hele med en vidunderlig lethed, mens han samtidig akkompagnerede sig med guitarens ensformige og uharmoniske skratten.

Da han var færdig, genlød gulvet i galleriet af en regn af store kobberskillinger og idet man overøste ham med ironiske klap forlangte publikum med høje skrig den vidunderlige sanger. Det var en forvirret blanding af piben, latter og utålmodig trampen. Kåde spøgefugle forlangte værtens hoved.

"Nuvel, mine herrer," sagde Teverino, "I vil vel nok stille jer tilfreds, når I får at vide, at den store sanger har lovet mig at lade sig høre, hvis det lykkedes mig på nogle øjeblikke at beskrive ham for jer. Mit væddemål er vundet, og jeg går hen for at bringe ham jeres hyldest."

Derpå gik Teverino tilbage til sit værelse og trådte snart igen ud fra det, vel kæmmet og pyntet. I mellemtiden havde han behændigt ladet en del af lamperne slukke, så at man ikke længere kunne se tydeligt nok til at forvisse sig om, at det var det samme menneske. Han præluderede på guitaren med et sjældent talent og sang en barcarole så smukt, at den

begejstrede mængde råbte *bis*. Han samtykkede i at begynde igen, og da han var færdig bøjede han sig ud over rækværket med en beskyttende aristokratisk mine. Begejstringsråbene veg for en dyb tavshed:

"Mine venner," sagde han med en klar og tydelig stemme, hvori der intet var tilbage af gøglerens svulst, "jeg har samtykket i at lade mig høre, skønt jeg ved min stilling er aldeles uafhængig af et landsbypublikums og ethvert andet slags publikums luner. De gjorde sådan en støj udenfor mine vinduer, at det var mig umuligt at sove, og jeg blev nødt til at gå på akkord. Men til straf for Deres påtrængenhed vil jeg ikke synge mere, og hvis De ikke beslutter Dem til at gå hjem så hurtigt som muligt, advarer jeg Dem om, at De vil blive overskyllede af nogle sprøjter, som jeg har ladet køre ind i hotellet, og som er beredte til at sætte sig i virksomhed ved det første oprørsskrig."

Forskrækket spredte mængden sig på et øjeblik, overbevist om at den havde forstyrret en højtstående person, og man hørte den i sin ydmyge taknemmelighed klappe i hænderne, idet den trak sig tilbage gennem gaderne.

En halv time efter var alt tyst i byen, og i hotellet "Den hvide Løve" sov alle undtagen Sabina og Teverino, som endnu passiarede med hinanden, lænet ud over rækværket om galleriet, talte om det sidste eventyr og lo med forsigtighed af frygt for at vække deres rejsekammerater.

"Se, således er fordommen," sagde sigøjneren. "Denne tåbelige mængde aner ikke, at den har udpebet og applauderet det samme menneske."

"Jeg må tilstå Dem, marquis," svarede Sabina, "at jeg ville have været den første til at lade mig føre bag lyset, hvis De ikke i forvejen havde fortalt mig om det."

"Virkelig, signora? Det glæder mig at have forskaffet Dem en smule fornøjelse."

"Jeg ved ikke, om jeg kan takke Dem for det. Scenen var forunderlig, måske morsom, og dog smertede den mig."

"Nu er vi der," tænkte Teverino; og han bad ladyen om at forklare sig.

"Hvad, De begriber ikke," sagde hun til ham med bevæget stemme, "at det er smerteligt at se adel og skønhed således travesterede?"

"Jeg var altså meget styg i disse usle klæder?" svarede han, mindre rørt over komplimenten, end Sabina burde have ventet det, efter hvad der var foregået.

"Det siger jeg ikke," svarede hun i en mindre øm tone; "men hele Deres smagfulde væsen var forsvundet, og al Deres persons værdighed havde veget pladsen for noget kynisk og lavt; jeg led ved at se Dem således, og jeg kunne ikke overtale mig til at tro, at det var Dem!"

"Og det var dog mig, det var virkelig mig ...!"

"Nej, marquis, det var den person, som De ville fremstille, og denne person havde intet fra Dem."

"Mine manerer, mit sprog var påtaget, det indrømmer jeg; men det var dog stadig mit ansigt, min stemme, min ånd, mit hjerte, min person, med et ord mit væsen, som skjulte sig under dette ydre. Jeg var da aldeles forsvundet for Deres øjne? Det er forunderligt."

"Hvad jeg finder forunderligt, det er, at De forundrer Dem over min bestyrtelse. Manererne og sproget er et udtryk for ånden og karakteren, og det moralske menneske synes at forandre sig, når det ydre menneske forandres."

"Klæderne bidrager også meget," sagde Teverino med en filosofisk ironi.

"Klæderne, siger De? Det tror jeg ikke."

"Jo vist; tænk vel over det, signora. Sæt at jeg atter fremstiller mig for Dem i de samme luvslidte og usle klæder som før ... sæt endogså, at jeg er denne søn af vor vært, der så vidt jeg ved er skovbetjent eller toldbetjent ..."

"Hvad mener De? Tal ud."

"Sæt, at jeg, idet jeg bevarer mit ansigt, mit hjerte og min ånd således, som Gud har skabt dem, viser mig første gang for Dem fattigt klædt og tilhørende en lav stilling i samfundet ..."

"Der er jo ikke sund fornuft i, hvad De her forudsætter; hos disse ubekendte slægter finder man vanskeligt det præg af adel og ynde, som udmærker Dem."

"Næppe, det er muligt, men det findes dog undertiden. Der er naturlige gaver, som Gud synes at have uddelt til fattige djævle ligesom for at spotte aristokratiets fordringer."

"Nu er De kommet ind på de samme ideer som Leonce; jeg vil ikke nøjere drøfte dem, men hvad jeg kan svare Dem, det er, at sådanne gaver har en hurtig indflydelse på livet og forholdene for den, som besidder dem. Når en fattig djævel, som De siger, føler sig af Forsynet begavet med forstand og skønhed, forvandler han hurtigt det uheldige medium, hvori den lunefulde skæbne har henkastet ham; han baner sig en ny vej; uophørligt tragter han efter livets pragt, åndens nydelser,

skønhedens forrettigheder og stiller sig snart på den plads, som han synes at fortjene."

"Det er meget sandt, at han ivrigt tragter efter disse ting," svarede Teverino, "og det er fremdeles meget sandt, at han undertiden når til dem, men det er endnu sandere at sige, at han som oftest strander, fordi samfundet ikke understøtter ham; fordi fordommene støder ham tilbage, fordi han endelig ikke er blevet vant til fra ungdommen af at finde behag i tvang, og fordi hans første opdragelse uophørlig fører ham tilbage til den sorgløshed, der er en fjende af al kamp og trældom."

"Nuvel, hvad De der siger, modbeviser Deres første ræsonnement. Klæderne beviser altså intet; men vel vanerne, det vil sige, sproget eg manererne."

"Klæder, sprog og manerer, alt dette udgør en del af livets vaner, de er et udtryk for dem, og det fattige og ubekendte menneskes stilling er det mest betegnende for mængden; men det er så at sige ydre vaner, og det moralske væsen har derfor ikke mindre værd for Gud."

"Jeg forstår ikke sådanne distinktioner, marquis. I Deres mund er det et ædelt og uegennyttigt ræsonnement; men i den persons mund, som De for et øjeblik siden morede Dem med at fremstille, ville det være uforskammede og indbildske prætentioner. Filantropien leder Dem vild; det moralske væsen kan ikke således løsrives fra det ydre væsen. Der hvor sproget er latterligt, manererne klodsede, uorden en indgroet vane, minen uforskammet og håndteringen simpel – venter De der at opdage et stort hjerte og en stor ånd?"

"Det kunne nok være muligt, frue; jeg vedbliver at tro det trods Deres foragt for elendigheden."

"De tillægger mig en fejl, som jeg ikke har. Der er en elendighed, som jeg beklager og respekterer; det er krøblingens, den uvidendes, den svages, alle de væseners, hvis slægts ulykker kaster halvdøde enten i fysisk eller moralsk henseende ud i livets store kamp. Visnede både på sjæl og legeme, inden de endnu har fået tid til at udvikle sig, bliver disse ulykkelige snart tilfældets ofre, og vi skylder os selv at beklage og hjælpe dem; men den, som *kunne* og ikke har *villet*, er skyldig, og det er ikke uretfærdigt at samfundet forstøder ham og forlader ham."

"Lad det være således!" sagde Teverino med en blanding af stolthed og godmodighed. "Man måtte være en Gud for at læse i hans hjerte og for at vide, om han ikke hos sig selv finder en trøst, som verden ikke kender, om der mellem ham og den højeste godhed ikke finder et renere og blidere samkvem sted end alle menneskelige sympatier og al samfundets beskyttelse. Jeg tænker mig, at Guds gaver altid er til nogen nytte, og at de sidste på Jorden ikke skulle være de sidste i hans rige; det er før blevet sagt ... Men jeg mærker, at jeg begynder at prædike og gør indgreb i vor gode præsts rettigheder. Jeg må da nøjes med at have vist Dem, at jeg forstod at spille komedie. Man har altid sagt mig, at jeg var født skuespiller, og dog har jeg et oprigtigt hjerte, som altid har drevet mig ret imod klogskabens love."

"De er en udmærket mimiker," sagde Sabina, "og De har skilt Dem lige så godt ved denne italienske farce, som en lystig skoledreng kunne have gjort i en ferie. Jeg beundrer Deres karakters overgivenhed og ungdommelighed, og dog må jeg tilstå Dem, at jeg er forskrækket over den."

"De tror, at jeg er letsindig."

"Nej, men måske let bevægelig og sorgløs."

"I så fald anser De mig vel ikke for at være troløs og forstilt trods mit talent for travesteringer."

"Nej, det gør jeg ikke."

"Nuvel, det holder jeg mere af, end at blive antaget for en hykler."

"Er det Dem da ligegyldigt at vække en anden slags mistillid?"

"Det ville være så let at fjerne enhver slags mistillid, at jeg aldeles ikke føler mig urolig. Men da man ikke sætter mig på prøve, behøver jeg ikke at rense mig for nogen beskyldning, vel, skønne Sabina? Jeg ville spille en indbildsk nars rolle, hvis jeg tog mig for at opregne mine fortjenester."

"Sætter De da ikke stor pris på agtelse og venskab?"

"Agtelse og venskab, franske ord, som vi italienere ikke rigtig kan fatte i en ung kvindes forhold til en ung mand. Mindre spidsfindige og mere lidenskabelige går vi uden videre lige til den sande følelse, som vi kan føle. Jeg tilstår Dem, at Deres agtelse og venskab for Leonce er noget, som jeg ikke misunder ham, noget, for hvilket jeg ville foretrække foragt og had."

"Forklar Dem."

"Hvorfor elsker De ikke Leonce, dette fortræffelige menneske, som elsker Dem lidenskabeligt?"

"Han elsker mig aldeles ikke, og deri ligger den hele hemmelighed. Skal jeg da hade og foragte et så fuldendt menneske, fordi han ikke er forelsket i mig? Bør jeg ikke her afstænge min kvindelige forfængelighed og lade hans ædle karakter og store ånd vederfares retfærdighed ved at hellige ham en roligere og varigere følelse end kærlighed?"

"Af den måde, hvorpå De taler om kærlighed, skulle man slutte, at De aldrig har kendt noget til den, signora. En italienerinde ville ikke have så megen delikatesse og ædelmodighed; hun ville ligefrem foragte og behandle som sin fjende den mand, der var i stand til at leve med hende i dette usømmelige og fornærmende fortrolige forhold, som De kalder venskab. En kvinde, signora, hun være af hvilken som helst slægt, er først og fremmest bestandig kvinde. Den instinktmæssige følelse af det sande har mere magt over hende end konveniensens og den gode tones love. Deres venskab, det vil sige, Deres foragt for min gode ven, hviler kun på en vildfarelse. De opdager ikke hans kærlighed, og De straffer ham for hans tavshed med Deres agtelse. Hvis De læste i hans hjerte, ville De besvare hans følelser."

"Jeg finder det meget forunderligt, marquis, at De således påtager Dem at fremsætte en kærlighedserklæring for Leonce."

"Jeg sværger Dem ved min ære, signora, at jeg ikke har påtaget mig dette hverv, og at han viser sig lige så mistroisk imod mig som imod Dem."

"Det er altså af egen drift, at De gør kur på hans vegne, og De fører gratis hans sag. Det er meget ædelt og højmodigt af Dem, marquis, det minder om de gamle ridderes broderskab. Jeg må sige Dem, at intet i den grad fortjener agtelse, og at De fra denne dag af kan gøre fuldt krav på mit venskab."

Efter således at have talt i en bitter, fortrydelig tone, rejste hun sig, ønskede marquis'en godnat og trak sig tilbage til sit værelse.

Vi har allerede sagt, at vore rejsendes værelser alle vendte ud imod det store galleri, der ligesom i alpehusene dækkedes af en

veranda, og dette galleri gik langs med forsiden af huset, der vendte imod pladsen. Leonce og Teverino havde det samme værelse, og da denne sidste trådte derind, fandt han sin ven endnu påklædt gående frem og tilbage i den heftigste bevægelse.

"Unge mand," sagde Leonce, idet han gik ham i møde og rakte ham sin hånd, "du har ædle følelser og du var en bedre skæbne værd. Jeg fornærmede dig groft ved overkørslen over strømmen, vil du glemme det?"

"Jeg vil tilgive Dem af mit ganske hjerte, Leonce, hvis De vil tilstå, at skinsyge, det vil lige kærlighed, var årsag til denne uvilkårlige opbrusning."

"Og ellers vil du ikke glemme den?"

"Ellers vil jeg vedblive at forlange oprejsning af Dem. Jo ringere min stilling er, desto mere opmærksomhed skylder De mig, da de nu har ført mig ind i Deres selskab, og hvis forskellen imellem vore forhold fik Dem til at tage i betænkning at give mig oprejsning, ville jeg, for at anspore Dem, sige Dem, at jeg besidder den største færdighed i alle våbenarter, og at det ikke er min første duel med folk af stand."

"Det er ikke nogen fej fordom, som er skyld i at jeg tager i betænkning at slås med dig; jeg er en søn af mit århundrede, og jeg ved, at det ene menneske gælder lige så meget som det andet. Jeg er heller ikke ubehændig, og det ville være mig en fornøjelse at prøve styrke med dig, hvis min sag var god; men jeg føler, at den er slet, og det smerter mig så meget mere at have fornærmet dig, som jeg ser, at du besidder denne den ærlige mands stolthed."

"Deres undskyldninger er også en ærlig mands, og jeg modtager dem," sagde Teverino og trykkede hans hånd med mandig værdighed; "men for aldeles at stille min ømfindtlighed tilfreds burde De have tilstået, at kærlighed og skinsyge var de eneste skyldige."

"Du ønsker en bekendelse, Teverino? Nuvel, du skal få den. Skinsyge, ja, det indrømmer jeg, men ikke kærlighed."

"Atter franske spidsfindigheder! En kvinde behager os, eller hun behager os ikke. Der, hvor der ingen kærlighed er, er der ingen skinsyge."

"Det er naturlighedens og retsindighedens sprog; men lad os nu også indrømme, at de civiliserede franske sæder og vore forfinede ideer frembringer denne forunderlige modsigelse! Kan De ikke forstå det, som De kan føle? De, som har set så meget, studeret så mange forskellige naturer, ved De ikke, at egenkærligheden lige så vel som den sande lidenskab er en årsag til ærgrelse og skinsyge?"

Teverino satte sig på kanten af sin seng og iagttog nogle øjeblikkes tavshed; derpå rejste han sig og svarede:

"Ja, det er sjælens sygdomme, som bliver fremkaldt ved overmættelse. For ikke at lære dem at kende må man som jeg være hjemsøgt af fattigdom og elendighed, det vil sige, det må hyppigt være én umuligt at tilfredsstille alle sine indfald. Kære fattigdom! Du er en god lærerinde for hjerterne. Du fører os tilbage til følelsernes og tankernes oprindelige enfoldighed, når overmål af nydelser truer med at fordærve os. Du giver os så mange naturlige lærdomme, at vi nødvendigvis må blive naturlige under din strenge lov."

"Hvilket forhold opstiller De imellem Deres fattigdom og Deres hjertes oprigtighed?"

"Fattigdommen, min herre, er en hel filosofi. Det er stoicismen, og den stoiske sjæl er streng og ubøjelig. Om også min elskerinde bliver mig berøvet af en mægtig mand – dette århundredes magt er rigdom – så bøjer jeg hovedet, og min stolthed lider ikke derved. Det hjerte, for hvilket mit hjerte ikke har været nok, synes mig ikke at fortjene sorg eller vrede. Hvis jeg var i stand til at forsøge kampen og give min utro elskerinde alle livets nydelser, da ville jeg lære skinsygen at kende og harmes over mit nederlag. Men der, hvor min rival har forførelsesmidler til sin rådighed, som lykken nægter mig, der kan jeg kun give skæbnen skylden ... Personerne synes mig ikke at være skyldige."

"Du er virkelig en stor filosof, og jeg må prise dig lykkelig. Men dette kan ikke anvendes på den slags skinsyge, som du har vakt hos mig. Du ejer intet, og man foretrækker dig for mig, som er rig. Jeg har altså dobbelt årsag til at føle mig ydmyget."

"Ja, til at være rasende, hvis De er forelsket. Hvis ikke, er det kun en afsindig forfængelighed, og jeg begriber ikke, at et menneske, hvis ånd er så oplyst som Deres, kan lade sig bevæge af en sådan ubetydelighed. Hvis De var vant til hvert øjeblik at blive fortrængt af skæbnens ubøjelige lov, måtte De jo være hærdet imod disse små uheld. De burde vide, at af alle skabninger er kvinden det væsen, der er mest modtageligt for indtryk, og følgelig det, som giver os de fleste nydelser og de færreste rettigheder, størst henrykkelse og mindst sikkerhed."

"Det er en sigøjnerfilosofi," udbrød Leonce, "og jeg føler mig ikke i stand til at elske således. Du er lutter ømhed og

overbærelse, Teverino; men i kærligheden viser du ikke det værdighedsinstinkt, som du besidder med hensyn til æren."

"Jeg sætter ikke æren der, hvor den ikke er, og søger kun kærligheden i kærlighed."

"Du bliver altså ofte elsket, men du elsker aldrig; du kender kun glæden."

"Og dog ofrer jeg ofte glæden for mine forestillinger om ære. Vær ikke alt for rask til at bedømme mig, Leonce, De ved ikke, hvad der foregår i mig i denne time."

"Jeg ved det, min ven," udbrød Leonce med ild; "du bekæmper en attrå, som du i dette øjeblik kunne tilfredsstille. Fra dette værelse er der ikke langt til en vis fornem dames værelse, den stolteste og svageste blandt alle af hendes slægt, og jeg ved meget vel, at du blot behøvede at synge en romance under hendes vindue og sige hende en uimodståelig smigrende kompliment for at bringe liv i dette foregivne carrariske marmor og få disse hånligt smilende læber til ..."

"Stop, Leonce! Jeg har ikke denne selvtillid og tillægger ikke mig selv en sådan magt."

"Er det forstillelse, beskedenhed eller kærlighed? Sæt enhver betænkelighed til side. Jeg har set alt og hørt alt; jeg ved, hvorledes du først var nysgerrig og derpå blev fristet og endelig udgik som sejrherre af fristelsen af ædelmodighed imod mig. Jeg takker dig for det, men den agtelse, som du indgyder mig, forøger den foragt, jeg har fattet for denne kvinde, og jeg vil, at hun skal lide straffen for sin hykleriske kulde. Jeg vil, at du skal hengive dig til din ungdoms begejstring, og at du skal skænke hende de glæder, som hendes beduggede øjne har anråbt dig om siden i morges. Gå, tilfældets barn, du den gode lejligheds

konge! Øjeblikket er gunstigt, og du har allerede plukket det første kys, dette kærlighedskys, efter hvilket en kvinde intet kan afslå. Du vil gøre mig en stor tjeneste, du vil befri mig fra en afskyelig dødskval og en skæbnesvanger tilbøjelighed, som jeg længe forgæves har bekæmpet. Det eneste, jeg fordrer af dig, det er diskretion, og for resten skal du med dit liv indestå mig for din tavshed. Vær lykkelig i nat; du skal dø i morgen ... hvis du taler."

"En duel på liv og død ville være et himmelsk pirringsmiddel, hvis jeg virkelig følte mig fristet," svarede Teverino roligt; "men det gør jeg ikke, fordi jeg ser, at du, stakkels Leonce, er heftigt forelsket; dit raseri og din uretfærdighed åbenbarer mig imod din vilje din sjæls dyb. Nuvel, berolig dig, dette skønne væsen er hverken falsk eller brødefuldt. Hun er kun mistroisk og ubestemt, og hvis hun endnu ikke har elsket dig, Leonce, så er det din fejl."

"Nej, nej, det er hendes. Kan hun være uvidende om, at jeg elsker hende, at mit ærbødighedsfulde venskab kun er et undseligt spil?"

"Endelig indrømmer du det da!"

"Jeg indrømmer, at jeg i lang tid har elsket hende, og at jeg endnu i morges ... var nær ved at erklære mig! Og, hvad! har jeg ikke gjort det hundrede gange siden i morges, jeg afsindige! Mine heftige udbrud, min bitre spot, min sørgmodighed, min urolighed, min skinsyge omhu, mine bestræbelser for at vise mig forelsket i Magdalene, er det ikke lutter alt for naive tilståelser for en verdensmand!"

"Leonce! Leonce! Du er blevet forstået!"

"Ja, og det er det afskyeligste fra hendes side, det mest ydmygende for mig. Hun har givet sig mine af intet at se; hun er vedblevet med sin stolte uforsigtighed, hun har brugt alle midler for at berøve mig modet, og da hun så, at jeg led, kastede hun sig med en vis kynisme i armene på en ubekendt."

"Ti, gudsbespotter! Du forarger mig," udbrød Teverino. "Du er blind og rå i din lidenskab. Hvad! Du ser ikke, at denne kvinde elsker dig, og jeg skal lære dig at kende hendes hjertes fine følelse? Du ser ikke, at det er af fortrydelse, at hun hører på mig, at hendes sjæl, som bevæges af lidenskab, tager sin tilflugt til det berusende i en ulykkelig katastrofe? For at nå til hende vælger du tornefyldte veje, og de behageligheder, som du bereder hende, er blandede med galde; du irriterer hende ved dine stormende ønsker, og straks fjerner du dig hovmodig og fuld af epigrammer fornærmet over, at hun ikke kommer dig i møde på en måde, som ville stride imod hendes sjæls blufærdighed. Du vil, at hun skal udtrykke sin lidenskab, berolige dig imod ethvert tilfælde, at hun skal love dig gyldne dage; at hun skal undskylde sig og retfærdiggøre sig, fordi hun hidtil har været følelsesløs for dine indtagende egenskaber, at hun på en måde skal bede dig om forladelse, fordi hun har været så sen til at underkaste sig, kort sagt at hun til gengæld for den bitre sandhedsdrik, som du byder hende, skal overøse dig med strømme af forelsket smigers nektar. Du er jo tåbelig, Leonce, og du forstår dig ikke på sådan en kvinde. Du tror at nedværdige dig ved at bøje dig for hendes fødder, ved at slæbe dig i støvet og tilstå dig uværdig til hendes ømhed, og du ser ikke, at det kun er et naturligt udtryk for en sand kærlighed, en begejstret lykkes uskrømtede taknemmelighed."

"Italiener! Italiener! som den strøm, der er gået over sine bredder, og løber, hvorhen tilfældet fører den, venter du ikke, til begejstringen har gennemtrængt dig for at udtrykke den, og din henrykkelse går forud for den lykke, som fremkalder den! Du kender alle forførelsens kunstgreb og taler om naturlighed."

"Ja, jeg er naturlig, idet jeg arbejder på sejren; længslen og håbet gør mig veltalende, og jeg trænger ikke til vished for at være forvoven. Hvad ydmygende kan der ligge i et uheld af den art?"

"Ah, du ved det ikke? Et afslag af en kvinde er værre end en ørefigen fra en mand."

"En tåbelig fordom!"

"Nej, den kvinde, som giver et afslag, erklærer derved, at bønnen har fornærmet hende."

"En falsk dyd! Jeg ser nok, at alt er indviklet og spidsfindigt hos jer. O! leve det brændende Italien!"

"Du foragtede dog dine gamle afgudsbilleder, da du nylig sagde oppe på volden: Vore kvinder elsker uden at vide hvorfor, men jeres følelser er tanker."

"Jeg troede at være på vej til at opdage fuldkommenheden; men jeg ser med sorg, at forstanden kvæler hjertet. Angrende og sønderknust vender jeg tilbage til mine erindringer."

"I grunden har du måske ret!" sagde Leonce, idet han vågnede af et dybt drømmeri. "Denne mangel på delikatesse hidrører fra din naturs rigdom, og jeg er slet ikke forbavset over, at lady G... blev henrevet ved denne en frugtbar sjæls frie udtalelse efter at have levet af iskolde spidsfindigheder. Vi forstår os måske slet ikke på kærlighed, og jeg erkender, at hvad der end hænder mig, er velfortjent. Men det er for sent at

benytte sig af dette. Trylleriet er tilintetgjort, og du har fordærvet alt, i den tanke at gøre mig en tjeneste og oplyse mig."

"Sig ikke det, Leonce; det ved du ikke. Natten bringer råd, og i morgen vil du være rolig. I morgen eftermiddag kl. 2 skal der foregå en stor revolution med os alle. Vent indtil da med at dømme om dig selv."

"Hvad mener du?"

"Intet! Nu vil jeg sove!" sagde Teverino og slukkede lyset. "Gør mig den tjeneste at vække mig i morgen, for jeg er doven nok til at stå op som en kardinal."

Han syntes snart at være dybt indsovet, og Leonce, som nu var indskrænket til at diskutere med sig selv, anstrengte sig forgæves for at efterligne ham. Ikke alene var sengen slet, og disse værtshusmadrasser, der syntes hans kammerat så fortræffelige, var ham utålelige, men han lyttede også til enhver lyd udenfor. En ubestemt uro fortærede ham. Han ventede hele tiden at se Sabinas skygge passere forbi det af månen oplyste vindue for i galleriet at søge en lejlighed til at forsone sig med Teverino.

Han begyndte endelig at blunde, da stjålne skridt, som fik gulvet i galleriet til at knirke, tabte sig lidt efter lidt. Leonce blev liggende med lyttende øre og øjet fæstet på Teverino, hvis seng stod over for hans; da så han tydeligt Teverino stå op, sagte åbne døren på klem, overtyde sig om, at en person var gået forbi, og nærme sig til hans seng for at se, om han sov. Leonce lod, som om han sov dybt og ikke følte, at Teverino viftede med hånden foran hans øjne. Derpå klædte denne sig på uden støj og gik forsigtigt ud.

"Usling! Du har bedraget mig," sagde Leonce til sig selv. "Nuvel, jeg skal opdage din list og beskæmme denne frække kvinde." Han stod op, klædte sig forsigtigt på og fulgte den ubetænksomme marquis' spor. Månen gik ned, og byen var aldeles tavs.

11

Leonce havde nøje indprentet sig, hvilket nummer Sabinas dør havde; men hans forvirring var så stor, at han ikke så efter og standsede ved den første åbne dør, som han traf på. Det lille værelse, hvis indre han straks kunne overskue, havde to senge og var oplyst af en lampe. Den ene af sengene lå der ingen i; det var negeringens, og hun var den hemmelighedsfulde person, som var gået igennem galleriet. Det andet leje var en meget lav feltseng, hvorpå Magdalene roligt hvilede. Teverino stod inde i værelset og så sig urolig om; snart så Leonce ham standse foran fugletæmmerskens leje og betragte hende med opmærksomhed. Barnet sov englenes søvn; lampen, der stod på et bord, oplyste hendes rolige ansigt og Teverinos bevægede træk. Døren, der var halvt lukket, skjulte Leonce; men han kunne iagttage alt.

"Magdalene!" tænkte han og fik en mistanke; "ah! det ville være endnu skændigere, og jeg må frelse hende. Hvorfor har også den ulyksalige negerinde således forladt hende?"

Han stod i begreb med at lave støj for at jage forføreren på flugt, da han så Teverino knæle ned foran barnets strålende åsyn. Hane eget ansigt havde forandret udtryk; i stedet for den tidligere uro var der trådt en dyb rørelse, en vis religiøs ærbødighed. Han forblev nogle øjeblikke ligesom hensunket i fromme hemmelige tanker. Man skulle have troet, at han bad, og aldrig havde hans skønhed vist sig mere ideal. Efter nogle minutters forløb bøjede han sig over hende og trykkede et tavst

kys på rosenkransen, som den lille pige endnu holdt i sin hånd. Hun var slumret ind under bønnen. Uagtet Teverinos forsigtighed vågnede hun dog halvt, og da hun uden tvivl troede, at hun var i sin hytte, sagde hun med blid stemme:

"O! min ven, er det allerede dag? Er min broder kommet hjem?"

"Nej, nej, Magdalene, sov kun, min engel," svarede Teverino, "jeg går ud for at møde Joseph."

"Nuvel, gå da," sagde hun med mat stemme, "jeg står op, når du er gået." Og som om vanen afmålte hendes hviletimer, sov hun ind igen efter at have talt således uden at have bevidsthed om det.

Teverino gik ud og fandt sig ansigt til ansigt med Leonce, som ikke søgte at undgå ham. Øjeblikkelig gerådede han i en heftig bevægelse, og idet han vendte sig hurtigt om, greb han fat i nøglen i Magdalenes dør og rev den ud af låsen efter at have drejet den om. Derpå greb han den unge mands arm og sagde med sitrende stemme:

"De må give afkald på denne adspredelse, min herre. Gå kun hen og forstyr de fornemme damers søvn, hvis De finder for godt, men bjergets barn er ikke bestemt til at være et nødanker."

"Hvis jeg havde haft denne djævelske tanke," svarede Leonce, hvis ro og ærlige mine snart beroligede den skarpsindige vagabond, "måtte jeg være meget skamfuld overfor dig, min brave unge mand! Jeg har opdaget dit hjertes hemmelighed, og jeg kendte Magdalenes. Jeg har hidtil været alt for beskæftiget med mig selv til i dig at erkende den gode ven, som hun havde talt til mig om, og jeg anklagede dig for en forbrydelse i det øjeblik, da du viste en faderlig omhu."

"Faderlig omhu!" sagde Teverino, idet han fjernede sig med Leonce fra fugletæmmerskens dør. "Ja, det er det rette ord, Leonce. Da jeg hørte fodtrin i galleriet, frygtede jeg en fare for det forsvarsløse barn, der ikke aner noget ondt. En eller anden gemen tjener! ... Deres jockey har et frækt udseende! ... Jeg har lovet denne brave smugler, som nu i otte måneder har betroet til mig at bevogte hans søster og hans hytte, at beskytte Magdalene. Ja, guldalderens ærlighed er atter blevet fundet midt inde i en ørken mellem en vagabond, en bandit og en ung pige. Det er det, som den vrantne præst kalder dødssynd, og som Deres fornemme lady aldrig vil kunne begribe, hun, som i så høj en grad foragter et fattigt og uordentligt liv. Ak! skulle hun kunne fatte Magdalenes hjerte? Denne hellige uskyldighed, som ikke engang selv ved, at den er en skat, og denne ophøjede tillid, som Sabina selv med al sin ånds og sin skønheds magt ikke har været i stand til at rokke. Beundrer De ikke dette barns ro og tavse beskedenhed, som lod sig stille tilfreds med et ord, da hun så mig forklædt, og som ikke med noget udbrud af tåbelig skinsyge forstyrrede mig i min rolle som Deres elskedes beundrende tilbeder? Ah! hvis De havde hørt hendes naive spørgsmål, da hun sad hos mig på kuskesædet, og hendes svar, der vidnede om sjælsstorhed og godhed, da jeg spurgte hende, om hun på sin side ikke udsatte sig for at finde Dem alt for elskværdig og alt for smuk. Vor kærlighed er meget forskellig fra jeres, min ven, vi mistænker ikke hinanden, vi ved, at vi ikke ville kunne bedrage hinanden. Og skal jeg tilstå Dem det? Fugletæmmersken synes mig yndigere og mere indtagende, efter at jeg har indåndet en fornem dames duft. Men hvor kan dog denne fordømte negerinde være gået hen? Hun lader døren

stå åben, som om vi var i et charteuserkloster. Jeg vædder på, at hvis milady havde betroet hende at passe på en lille hund, ville hun have haft mere omhu for den end for denne unge piges ære."

Hvor var negerinden gået hen? Vi antager ikke, at hun havde et stævnemøde med Leonces jockey. Måske havde Sabina, plaget af søvnløshed ringet på hende; måske gik hun i søvne. Alt hvad vi ved om denne meget lidet interessante del af vor roman, det er, at da hun forsøgte at nå døren til sit eget værelse, som hun ikke havde ventet at finde lukket, stødte hun den op, som gjorde mindst modstand, eftersom hun ikke kunne læse tal, og hun lod sine sorte hænder glide hen over præstens ansigt i den tanke, at det var lampen, som hun havde ladet stå og brænde ved siden af sengen. Den hellige mands næse, som cypervinen havde givet en livlig farve, kunne jo nok vække forestillingen om en lampe, der for nylig er slukket og ryger endnu. Af frygt for at brænde sig lod hun et udråb undslippe, hvorpå der svaredes med en rædselsfuld brølen, for præsten var pludselig vågnet, og idet han så dette sorte ansigt med den hvide natkappe troede han for alvor at være blevet angrebet af Djævelen og kastede sin bønnebog efter hende, idet han opremsede alle de besværgelser, som faldt ham ind.

Ved præstens nødskrig ilede Leonce og Teverino til og frelste negerinden, som havde mistet besindelsen og ikke vidste, hvor hun skulle flygte hen for at undgå præstens lysestage, der tumlede omkring i værelset. Alt blev da oplyst. Den skælvende Lele motiverede på sin måde sin natlige spadseretur; Teverino truede med at klage over hende til milady, hvis hun ikke holdt sig inde i sit værelse, hvor han gik hen og lukkede hende inde,

og præsten, som var henrykt over at være undgået Satans kløer, tog atter fat på sin dydige søvn, som han fortsatte, indtil det blev højlys dag.

Sabina havde ikke sovet bedre end hendes rejsekammerater. Leonces forudsigelse var gået i opfyldelse i en langt højere grad, end han havde tænkt på; for dengang han havde udtalt den, havde han kun tænkt på at more hende og sætte hende lidt i bevægelse ved forventningen om et eventyr, som han rigtignok ikke gjorde regning på, at de ville møde. Den stakkels unge kvinde var i den grad urolig og bedrøvet, at hun ikke kunne blive træt af at gennemgå i sin tanke alle dagens forunderlige begivenheder. Først Leonces forunderlige opførsel, den heftige og bitre kærlighedserklæring, han havde gjort hende i skoven, og deres pludselige rørende forsoning. Dernæst hans fortrydelse, da hun ville holde sig til deres gamle venskab, hans to timers fraværelse i bjergene, hans tilbagekomst med denne forunderlige ubekendte, der snart havde vist sig lidenskabeligt begejstret og pludselig igen som det mest prosaiske menneske, der snart havde vist sig så indtaget i hende, at det næsten grænsede til tilbedelse, snart uegennyttig og ligegyldig i den grad, at han bønfaldt hende for en anden; snart et mønster på den fineste adelsmand og snart en ægte type på en landsbygøgler; som kunne gå over fra en pedantisk diskussion med præsten til de mest guddommelige musikalske inspirationer og fra en tvetydig hvisken med fugletæmmersken til en almindelig konversation, hvor han lagde en ophøjet filosofi og en poetisk begejstring for dagen. Disse skift havde forvirret hendes dom og knust hendes mod. Alle disse scener, alle disse samtaler viste sig for hende under vognens hurtige

bevægelse, som hun troede endnu at føle, og gennem de vekslende bjergdekorationer, som hun så passere forbi sine lukkede øjne. Hun kunne ikke længere skelne blændværk fra virkelighed, og da hun et øjeblik begyndte at blunde, vågnede hun pludselig op, og troede at føle Teverinos kys på sine læber på toppen af tårnet. Spottende bifaldsråb og foragtelig latter nåede hendes øre, tårnet styrtede sammen med en frygtelig bragen, og hun befandt sig i en snavset gade i armene på gøgleren foran Leonce, som medlidende tilkastede dem en almisse, mens han vendte hovedet bort.

Negerinden, som havde fået det hverv at vække hende tidligt, fandt hende siddende oprejst i sengen med matte øjne og beklemt bryst. Hun rakte hende den hvide kashmirs burnus, som hun i villaen brugte til slåbrok, rent og duftende linned, hendes kostbare toiletæske, kort sagt næsten alt, hvad hun var vant til at bruge ved sit toilet. I begyndelsen benyttede hun det mekanisk; siden, da hendes tanker blev noget klarere, spurgte hun Lele, hvem der havde haft den fine opmærksomhed at sørge for alt dette. Da Lele svarede, at det var Leonce, som havde været så opmærksom, kunne hun ikke tvivle om, at han ved afrejsen havde haft til hensigt at forlænge deres tur indtil den næste dag, og mens hun lod sig frisere og klæde på, tabte hun sig i tusinde nye drømmerier.

Af den måde, hvorpå Teverino havde opført sig den foregående aften, var det kun alt for indlysende for hende, at han ikke elskede hende. Hvorledes var det muligt, at han efter disse lidenskabelige smigrerier og dette skæbnesvangre kys kunne spille en burlesk scene i stedet for at være indesluttet i sig selv og bevæget? Og hvorledes havde han, da han atter

befandt sig alene med den halvt overvundne kvinde, kunnet angribe hende i en filosofisk disput i stedet for at bevidne hende denne hykleriske anger, som fordrer mere, og som en stolt skønhed venter for at forsvare sig eller for at give efter, hvorledes havde han endelig kunnet tale til hende om Leonces kærlighed i stedet for om sin egen? Sabina var dybt ydmyget; hun skyndte sig med at vise sig for atter at påtage sig sin ironiske hovmodsmine og sin foregivne usårligheds falske rolighed. Men hvis så marquis'en viste sig uforskammet eller farlig, hvor kunne hun da vente at finde en støtte uden hos Leonce?

En behagelig og berettiget vane førte hende da atter tilbage til denne naturlige forsvarer, og vis på sin vens ædelmodighed spurgte hun sig selv med skræk, hvorledes hun havde kunnet være så uretfærdig og letsindig at udsætte sig for at have brug for den. Når hun sammenlignede disse to mænd, af hvilke den ene var gådefuld og i besiddelse af alle mulige forførende egenskaber, den anden streng og sikker, en prøvet ven, som et kys fra hende for stedse ville have lænket til hendes fod, og en ubekendt, der modtog det i forbigående som et ganske simpelt eventyr, som han efter en times forløb ikke mere erindrede – da anklagede hun sig selv, og skammede sig i sin sjæls dyb.

Leonce ventede at se hende opbragt på ham og fandt hende bleg, sørgmodig og afvæbnet. Da han nærmede sig hende for som sædvanlig at kysse hendes hånd, opdagede han en tåre i hendes sorte øjenhår, og nu blev også han uvilkårligt bevæget.

"De er ikke vel?" sagde han; "De har tilbragt en urolig nat."

"De havde forudsagt mig det, Leonce, og jeg må stille Dem til regnskab for de frygtelige bevægelser, som aldrig vil udslettes af

min hukommelse. Indret det således, at jeg roligt kan tale med dem i dag, og forlad mig ikke, som De flere gange så grusomt forlod mig i går."

Leonce havde ikke mod til at svare hende, at han havde troet at behage hende ved at handle således. Han så alt for tydeligt, at Sabina hverken havde lyst eller evne til at retfærdiggøre sig. Han spurgte sig selv, om han ikke var den eneste skyldige, og fuld af sørgmodighed og uvished gik han hen for at gøre forberedelser til afrejsen.

Heldigvis oplivede præsten frokosten ved fortællingen om sit frygtelige eventyr, hvor han havde været i dyst med Satan. Marquis'en var meget vittig, Leonce beskæftiget med sine egne tanker, og marquisen var ham taknemmelig for dette. Det forekom hende, at Teverino viste en lykkelig elskers uforskammethed, og hun hadede ham. Dette var dog langt fra vagabondens tanke; han bedømte lady G...s fejl langt mildere end hun selv; han fandt synden tilgivelig og besad i den henseende en så tolerant filosofi, at han ikke var tilbøjelig til at gøre sig til af sin sejr. Dette kom deraf, at han i en vis forstand havde mindre ærbødighed end Leonce for kvindens dyd, og på samme tid mere tillid til hendes moralske fortjenester. For et øjebliks svaghed fordømte han dem ikke til at være ude af stand til at føle en oprigtig og varig tilbøjelighed. Hans etik var mindre ophøjet, men mere menneskelig. Han satte ikke sit ideal i styrken, men tværtimod i ømheden og tilgivelsen.

Først i det øjeblik, da de steg til vogns, opdagede Sabina Magdalenes fraværelse.

"Den lille pige begav sig ved dagens frembrud til sine bjerge," sagde Teverino til hende; "hun var bange for, at hendes broder

skulle blive urolig for hende, når han til sædvanlig tid kom hjem og ikke traf hende, og hun ilede da over bjergene, ledsaget af sine dyr, som jeg med mine egne øjne så flyve hende i møde ved byens porte; for jeg ville ledsage hende så langt, af frygt for at hun skulle blive bestormet af byens børn, der er begærlige efter at se, hvad de kalder hendes trolddomskunster."

"Marquis'en er den bedste af os," sagde Leonce; "mens vi havde glemt vor lille rejsekammerat, stod han op for at beskytte hendes tilbagetog."

"De kalder det at beskytte?" sagde Sabina på engelsk i en bitter tone.

"Bagtal ikke Teverino," svarede Leonce hende, "De kender ham ikke endnu."

"De sagde mig endnu i går, at De ikke kendte ham mere."

"Ah, jeg har genfundet ham, og for fremtiden kan jeg indestå Dem for ham."

"Det er altså virkelig en mand af ære?"

"Ja, frue, det er en mand med hjertet på det rette sted, skønt hans formue ikke er glimrende."

"Er hans familie fattig, eller har han ødelagt sig?"

"Det er lige meget, hvilken af delene der er tilfældet."

"Nej. Jeg agter en adelsmands fattigdom, men jeg har kun en dårlig mening om den adelige, der har fortæret sin fædrenearv."

"Så kan De foragte mig, for jeg er godt på vej til at fortære min."

"Det har De ret til, og jeg ved, at De gør det på en ædel og liberal måde. Derved udsætter De Dem ikke for fattigdommens ydmygelser, Deres talent som kunstner sikrer Dem en glimrende fremtid."

"Og hvis jeg nu var en lunefuld og ustadig kunstner, der så meget mere var udsat for anfald af dovenskab og slappelse, som tanken om at arbejde for penge ville isne mine inspirationer? De store, de sande kunstnere er dog således; og bebrejdede De mig ikke selv i går, at jeg var født i en sfære, hvor det er let at gøre lykke, og hvor kampen ikke er synderlig fortjenstfuld?"

"Mind mig ikke om noget fra i går, Leonce, jeg ville ønske, at jeg kunne rive dette blad ud af mit livs bog."

Man var hurtigt kommet over den højslette, hvorpå byen lå. For at nå grænsen måtte man i skridt køre op ad den stejle snirklede vej, som Teverino aftenen i forvejen havde kørt ned ad med så megen dristighed og sikkerhed. Det varede mindst en time. Alle var steget ud undtagen Sabina, der bad Leonce om at blive hos hende i vognen. Jockeyen holdt sig i nærheden af hestene, og negerinden sprang overgiven omkring langs med grøfterne, og forfulgte sommerfuglene med en vis vild ynde, der fremhævede hendes vellystige formers finhed og kraft. Præsten, som nærede en afgjort afsky for denne negerinde, denne skørteklædte Lucifer, som han kaldte hende, gik foran med Teverino. Denne havde besluttet at forsone ham med Magdalenes gode ven – denne vagabond, som præsten aldrig havde set, men som han lovede sig at lade gribe af gendarmerne ved første lejlighed. Uden at tale til ham om denne ubekendte, gav marquis'en, som forudså det øjeblik, da han måske ville blive nødt til at løfte masken, give sig til kende i sin bedste skikkelse, og gjorde sig umage for at vinde den vrantnes velvilje og tillid. Dette var ikke vanskeligt, for den vrantne var i grunden det bedste menneske af verden, når man blot ikke

modsagde ham i religiøse materier, eller forstyrrede ham i hans velvære.

"Hør, Leonce," sagde Sabina efter at have drømt nogle øjeblikke, "jeg har en forunderlig bekendelse at gøre Dem, og hvis De dømmer mig skyldig, må jeg retfærdiggøre mig på Deres bekostning, for De er årsagen til alt det onde, som jeg har lidt, og de synes forud at have overlagt min lidelse. De har altså så stor en uret imod mig, at jeg føler kraft til at tilstå min."

"Skal jeg skåne Dem for det?" svarede Leonce og greb hendes hånd, delt mellem hånlig medlidenhed og broderlig interesse. "Ja, det er en vens pligt, på samme tid som det er hans ret. De har ikke ustraffet set min marquis, De har følt hans uovervindelige magt, De har fornægtet alle Deres pralende teorier, kort sagt: De elsker ham!"

En brændende rødme dækkede Sabinas kinder, og hun gjorde en foragtelig bevægelse, men efter at have gjort vold på sig selv, sagde hun:

"Og hvis det var tilfældet, ville De da dadle mig? Tal oprigtigt, Leonce, skån mig ikke."

"Jeg vil ingenlunde dadle Dem, men jeg vil forsøge at advare Dem imod denne vågnende lidenskab. Teverino er ikke uværdig denne kærlighed, det sværger jeg Dem til ved Gud, som kender alle ting og dømmer dem anderledes end vi; men der er mellem denne mand og Dem hindringer, som De ikke kan overvinde, og som De ikke engang ville overvinde, hvis De kunne det! Et liv, fuldt af omskiftelser, genvordigheder og uforklarlige bizarrerier binder Teverino til en sfære, hvor De ikke kan følge ham. En forbindelse mellem dem, ville være beklagelig for begge."

"De svarer på det, som jeg ikke spørger Dem om; hvad bryder jeg mig om fremtiden, hvad bryder jeg mig om denne mands skæbne?"

"Ah, hvor De elsker ham højt!" udbrød Leonce med bitterhed.

"Ja, jeg elsker ham virkelig meget højt!" svarede hun med en isnende latter. "De er jo afsindig, Leonce. Dette menneske er mig aldeles ligegyldigt."

"Hvad spørger De mig da om? De gør jo nar ad min oprigtighed."

"Det forbyde Gud! Jeg spurgte Dem, om denne kærlighed ville synes Dem brødefuld i tilfælde af, at den var mulig."

"Brødefuld? Nej, for jeg indrømmer, at den brødefulde ville være mig."

"Og den ville intet berøve mig af Deres venskab?"

"Af mit venskab? Nej, men af min agtelse."

"Sig alt. Hvorfor ville Deres agtelse forvandle sig til medlidenhed?"

"Fordi De da forhen ikke har været oprigtig imod mig. Hvad! så megen kulde, stolthed og foragt for svage kvinder, så megen spot over ethvert pludseligt fald, over enhver blind hengivelse, og med ét viser De Dem som den svageste og blindeste af alle? I flere år skulle De have beskyttet Dem imod en sand og dyb kærlighed for i et øjeblik at give efter for et flygtigt blændværk. Deres karakter ville tabe al sin originalitet, al sin storhed i denne prøve."

"Hvor De kun lidet stemmer overens med Dem selv, Leonce! I går førte De en vild, hårdnakket krig imod denne forhadte karakter, De beskyldte den for egoisme og koldt barbari. De var nærved at hade mig, fordi jeg aldrig havde elsket."

"De er så formodentlig blevet fornærmet og har villet vise, hvad De var i stand til!"

"Vær rolig og ædelmodig; tillæg mig ikke den fejhed, forud at have udtænkt en rolle, og roligt at have fattet den beslutning at pine Dem."

"Pine mig; hvorfor skulle jeg da føle nogen pine?";

"Fordi De i går elskede mig, Leonce. Ja, De talte til mig om kærlighed, idet De viste mig had, De bønfaldt mig, idet De stødte mig tilbage. Jeg ved, at De i dag føler Dem ydmyget derover, jeg ved, at De i dag ikke elsker mig mere."

"Nuvel," sagde Leonce sørgmodigt, "det kan man kalde at læse i hjerterne, men det er Dem formodentlig lige så ligegyldigt at se mig helbredet i dag, som det i går var Dem ligegyldigt at vide mig syg."

"Lær da hele min fordærvede og forkerte natur at fjende. Jeg var lige så lidt ligegyldig i går, som jeg er det i dag. Jeg havde næsten modtaget Deres kærlighed i går, idet jeg stødte den tilbage, og i dag giver jeg slip på den, idet jeg har mine af at bønfalde om den."

"De gør vel deri, Sabina, det ville være en stor ulykke for begge, hvis den kunne blive ved, efter hvad jeg har set og ved."

"Og dog har De ikke set alt, og jeg vil, at De skal vide alt. I går oppe på det øverste af tårnet blev jeg rørt indtil tårer ved denne italieners stemme; det svimlede for mig, jeg følte hans læber på mine, og hvis jeg ikke havde hørt Dem komme tilbage, havde jeg måske ikke vendt hovedet bort."

"Det er Dem let at bekende for den, som intet har tabt af hele denne maleriske scene. Jeg troede at se Francesca da Rimini modtage Lanciottos første kys! De var meget smuk!"

"Nu vel, Leonce, hvorfor denne gysen, dette harmfulde blik og denne skælvende stemme? Hvad angår det Dem nu, eftersom De på grund af dette fejltrin ikke elsker mig mere; eftersom De foragter mig i den grad, at De endog vil berøve mig den fortjeneste at bekende og angre."

"Man angrer ikke, når man bekender med så megen dristighed."

"Nu vel, lad det da være dristighed om De vil, jeg gør mig ikke til af det modsatte, og det er ikke en elskers tilgivelse, jeg forlanger, det er venskabets absolution. Den ydmygende erfaring, som jeg gjorde i går på min egen bekostning, har forandret mine anskuelser om kærlighed og min mening om mig selv. Jeg drømte om noget uhørt og ophøjet, jeg troede endnu på det; jeg anså Dem næppe for værdig til at vejlede mig på min opdagelsesrejse efter idealet. Nu har jeg erkendt mine drømmes intethed og den menneskelige naturs skammelige svaghed. Et ildfuldt øje, smigrende ord, en smuk stemme, træthed og en bevæget sindsstemning efter en dag fuld af eventyr, en smuk berusende nat, en dejlig egn og frem for alt en styg følelse af fortrydelse imod Dem – alt dette gjorde mig i et givet øjeblik lige så svag, som jeg i flere år havde været stærk og uovervindelig. En ubegribelig uro tyngede på mig, en sky dækkede mine øjne. En surren lød for mine ører. Jeg følte, at også jeg var et passivt væsen, der blev behersket og henrevet – kort sagt en kvinde. Og da styrtede hele min stolthedsbygning sammen; jeg begræd den tro, som jeg havde haft på mig selv, og idet jeg således følte, at jeg var faldet og berøvet mine illusioner med hensyn til mig selv, troede jeg i det mindste at kunne takke Gud, at han havde stillet en ædelmodig ven ved min side, som

efter at have bevaret mig imod et fuldstændigt fald, ville trøste mig i min smerte. Har jeg da taget fejl, Leonce? Og vil De ikke forsøge på at lukke det sår, som bløder i mit hjertes dyb? Skal jeg da græde i ensomhed og hvert øjeblik forfærdes ved min samvittigheds skrig? Og hvis nu denne fortvivlelse aldeles knuser mig, hvis et første fald stiller mig på en skæbnesvanger skråning, hvis jeg fremdeles skal være udsat for så usle fristelser og føle alvorligheden af de farer, som jeg i så høj grad har foragtet, vil da ingen række mig hånden og beskytte mig? Skal det være min mand, denne flegmatiske og mådeholdne englænder, der ikke kan beskytte sig selv imod vinens tillokkelser, og ikke kan fatte, at man kan give efter for kærlighedens? Skal det være mine troløse tilbedere, disse verdensmænd, der er ubarmhjertige og fordærvede og ikke træde tilbage for nogen som helst løgn, hvis de derved kunne forføre en kvinde, og som foragter hende, så snart hun lytter til en andens løgne? Sig mig da, hvorhen jeg for fremtiden skal vende mig, hvis det eneste menneske, til hvis venskab jeg kan betro min hemmelighed, støder mig tilbage og svarer mig koldt: "Medlidenhed! Ja, men ikke agtelse!"

Sabina havde talt med energi; hendes kinder var dødblege, hvorved de røde pletter på hendes fine kindben endnu mere fremhævedes. Hun havde virkelig feber, og morgenvinden, som løftede hendes dejlige hår, gav hende et usædvanligt udseende af uorden og voldsom bevægelse. Leonce fandt hende smukkere end nogensinde; han greb hendes hånd, og da han følte, at den virkelig rystede af feberkulde, førte han den til sine læber for at varme den. En tårestrøm lindrede Sabinas smerte, og idet hun

lænede sig op til sin vens skulder, modtog han hende i sine arme og trykkede hende lidenskabeligt til sit hjerte.

Leonce tav; det var ham umuligt at sige et ord. Hans stoltheds fordomme kæmpede imod hans hjertes drift. Hvis der i virkeligheden kun havde været tale om venskabets tilgivelse, ville intet have været ham lettere end at yde hende en øm trøst. Men Leonce var forelsket, rasende forelsket måske, og han havde været det alt for længe, til at venskabets pligter kunne fremstille sig for hans tanker. Han kæmpede med en ganske anderledes fordringsfuld og skinsyg lidenskab, og led virkelige kvaler ved at tænke på, at to skridt fra ham befandt sig en mand, som det var lykkedes at forstyrre dette hjerte, der i så mange år havde været lukket for ham. Trods denne indre kamp var Leonce overvundet, uden at han selv ville tilstå det; for han var af naturen ædelmodig, og hvad der endnu var mere, han var gennemtrængt af den følelse, der af alle følelser er den ædleste, når det er lykkedes os at befri dens guddommelige væsen fra egenkærlighedens og forfængelighedens smuds.

"Udspørg mig ikke," sagde han til Sabina; "også jeg lider ... men forbliv således nær ved mit hjerte, og lad os forsøge at glemme begge to."

Han holdt hende i sine arme, og hun følte snart behageligheden af denne magnetiske strøm, der udgår fra en vens hjerte, og som besidder mere veltalenhed end alle ord. Begge åndede friere, og da Sabina lukkede sine øjne for at nyde denne rene rus, sagde han til hende, idet han drog hende nærmere til sig: "Sov, kære lidende væsen, hvil fra Deres anstrengelser." Instinktmæssigt fulgte hun denne opfordring, og snart genvandt hun sine kræfter under en velgørende søvn

blidt vugget ved vognens langsomme gang, og den blege ensformige kolorit, der er brunetternes friskhed, vendte tilbage på hendes kinder.

12

Sabina vågnede først ved toldbetjentens hytte; men førend hun havde tænkt på at frigøre sig fra Leonces lange og tavse omfavnelse, havde Teverinos gennemtrængende blik opdaget denne forsonings tyste hemmelighed. Leonce så hans venskabelige smil, og da han forsøgte kun med tilbageholdenhed at besvare det, pegede vagabonden mod himlen, og idet han gentog recitativet af *Tancredi*, som han havde sunget aftenen i forvejen på det samme sted, sang han dette ene ord, *Amenaïde!* hvori Rossini i tre noder har forstået at lægge så megen smerte og så megen ømhed.

Teverino lagde et så dybt og så sandt udtryk deri, at Leonce, da han steg ud af vognen for at tale med toldbetjenten, sagde til ham:

"Man behøver blot at høre dig udtale dette navn således og synge disse tre noder, for at erkende, at du er en stor sanger og forstår musik som en mester."

"Jeg forstår mig endnu bedre på kærlighed end på musik," svarede Teverino, "og jeg ser med fornøjelse, at du begynder at gøre det samme. Tro mig, når kærligheden taler til dit hjerte, henvend dig da i bøn til Gud, som er lutter mildhed og godhed. Du vil da føle, at dit urolige og sårede hjerte atter bliver roligt og naturligt som et lille barns."

"Skal De nu igen køre for os?" sagde præsten, da han så Teverino stige op på kuskesædet. "Vær dog i det mindste forsigtigere end i går."

"Er De da misfornøjet med mig, kære abbed? Er der tilstødt Dem noget uheld? For resten kan De jo sætte Dem hos mig for at moderere min fyrighed, hvis jeg lader mig rive med af den."

"Lad gå! De gør jo ved mig, hvad De vil, og hvis Barbara så, hvorledes De kører i ring med mig, ville hun blive skinsyg og gøre fordring på sin eneret. Sagen er, at jeg begynder at vænne mig til Deres dårskaber, og at jeg ikke kan nægte, at De er en elskværdig rejsekammerat. Pisk da på, kusk! når vi blot kommer tilbage til St. Apollinaire i dag og ikke igen skal over denne fordømte strøm, som hvert øjeblik synes at ville rive broen bort sammen med dem, som går over den."

"Hvis vi skal undgå strømmen, må vi tage den længste vej, kære abbed; men jeg forlanger intet bedre."

"Lad os da vælge den længste vej," sagde præsten, som havde trykket sin store hat ned over øjnene. "*Chi va piano, va sano*; en time mere eller mindre på en rejse gør intet til sagen; *chi va sano, va bene*."

Man tog en anden vej, og Sabina spurgte Leonce, om man virkelig vendte tilbage til villaen.

"Det håber jeg," svarede han, "og dog ved jeg det ikke rigtig. Jeg må tilstå, at hele min magnetiske kraft har forladt mig, siden den er gået over til marquis'en, og siden han alene for fremtiden er vort kompas."

"Så gør jeg åbenlyst oprør; jeg vil kun ledes af Dem."

"Jeg forstår Dem, signora," sagde Teverino; "antag, at jeg kun er roret, og at jeg adlyder Leonces hånd. Det er hr. pastoren, som er kompasset, hans blik er bestandig fæstet på polen, og Polarstjernen, det er Barbara, hans ærværdige husholderske."

"Vel talt, vel talt!" udbrød præsten med en oprigtig latter.

Vejen var lang, men smuk. Teverino kørte forsigtigt og standsede ved enhver bemærkelsesværdig udsigt, for at lade sine rejsekammerater beundre den. Hans lystige og godmodige væsen overfor Sabina beroligede hende lidt efter lidt. Det lod til, at han ivrigt stræbte efter at få hende til at glemme et øjebliks svaghed. Hun var ham taknemmelig for det, men kun for Leonce havde hun ømme blik og venlige ord.

Imidlertid begyndte man at kunne mærke varmen, og hun sov atter ind, mens Leonce med vedholdende omhu holdt parasollen over hendes hoved. Da hun igen vågnede, blev hun overrasket ved at befinde sig midt i et gotisk kloster.

Vognen var standset i en stor gård på en tæt grønsvær ved siden af et springvand. Antikke bygninger af en forunderlig smagfuld form omgav denne forreste del af klosteret. Igennem de spidsbuede søjlegange opdagede man på den ene side dybt nede en yndig dal; på den anden side så man bjergets nøgne truende toppe hæve sig langt op over bygningens fine spir. Foran dem lukkede et stort gitter for den anden klostergård, og man så omkring en klosterhave fuld af blomster nogle mere nymodens bygninger, der var bedre vedligeholdte og belæssede med prydelser i det sekstende århundredes smag. Med ansigtet tæt op til dette gitter satte præsten med kraftig hånd den klangfulde klokke i bevægelse, og nogle munkeskikkelser, som løb til ved larmen, kom til syne i en anden halvdunkel, hvælvet port, der gik ind til en tredje gård.

"De er vel ikke vred på mig, milady, fordi jeg har ført Dem herhen til disse gode fædre, er De vel?" sagde Teverino. "Dette er klosteret Notre-Dame du Refuge, og vor kære abbed mener, at lidt hvile og nogle forfriskninger ville forskønne dette poetiske

ophold. Vi vil bede prioren om tilladelse til at føre Dem ind i hjertet af helligdommen, og for at erholde denne tilladelse vil vi udgive Dem for en gammel ultrakatolsk dame. Slå derfor Deres slør ned, og vogt Dem vel for, at man ser Deres træk og Deres figur, førend gitteret er blevet åbnet."

"Disse gode munke er fiffigere end du," sagde Leonce, "her er allerede portneren, som kommer for nøjere at betragte vor unge og smukke ledsagerinde."

Efter at de havde forhandlet, samtykkede munkene i at lade den kvindelige del af selskabet træde ind i haven, men ikke videre. Med megen forekommenhed og venlighed lod de da hestene spænde fra og førte de rejsende ind i en kølig, malerisk dekoreret sal, hvor der var dækket en lækker frokost for dem.

Nu stilledes der en mængde spørgsmål, ved hvilke disse ørkesløse fædres naive nysgerrighed mere end en gang satte den forsigtige præst i forlegenhed. Han måtte finde sig i Teverinos løgne, som dristigt udgav Leonce for lord G…, Sabinas mand, og som forsikrede, at han kom lige fra Saint Apollinaire, hvor præsten havde holdt morgengudstjeneste, førend de begav sig på vejen. Prioren forundrede sig over, at lord G… ikke talte med engelsk accent og over at vognen var kommet over højsletten i stedet for gennem dalen. Teverino havde et svar på alt, men for at gøre en ende på disse spørgsmål, begyndte han at bestorme sine værter med spørgsmål og beskæftigede dem med lovtaler over deres kloster, over deres gode udseende og deres overdådige gæstfrihed. Efter måltidet bad han om tilladelse, i det mindste for mandfolkene, til at bese kirken og det indre af klosteret, og på denne måde

forskaffede han Leonce en ny og uforstyrret *tête-à-tête* med Sabina, som han ikke ville lade blive alene tilbage.

"Det er nygifte folk," sagde han ganske sagte til prioren, "og de har her nogle munke, som ser mig ud til at være smukke unge mennesker. Mylord er skinsyg, endog på et uskyldigt og ærbødigt blik, som tilkastes hans skønne ægtefælle."

Alle munke holder af små hemmeligheder og delikate meddelelser. Hvor verdslig end denne meddelelse var, smilede dog den gode fader, og hilste med en skalkagtig mine på den foregivne lord G..., idet han opfordrede ham til at plukke nogle blomster til milady.

Efter at Leonce med sin ledsagerinde havde beundret de frodige planter, der blev dyrket med så megen kunst og kærlighed, vendte de tilbage til den første gård, hvis forfaldne bygninger og høje, til sig selv overladte græs havde mere karakter og poesi. Dette sted var aldeles øde, og dets gamle bygninger, der var åbne ud imod landskabet, brugtes kun til skur. Priorens mulæsel, der var blevet hvidt af alderdom, græssede der med en melankolsk mine, og duernes kurren på de mosbegroede tage i forening med springvandets ensformige plasken og urets pikken, der småligt angav hver lille del af den forløbne tid, afbrød alene denne boligs tavshed, hvor tiden ikke havde nogen virkelig anvendelse, og hvor livet syntes at være standset.

Sabina, der sad på en bænk ved siden af springvandets bassin af sort marmor, lignede en statue af Melankolien. En fuldstændig revolution var siden om morgenen foregået i denne skønne dames væsen, stilling og udseende, og, idet Leonce betragtede hende, følte han, at alt var forandret mellem

ham og hende. Det var ikke længere den spotske skønhed, skeptisk i henseende til den virkelige kærlighed og stolt begejstret ved tanken om en vis ideal og umulig kærlighed, som ingen dødelig syntes værdig til at dele med hende. Denne karakterstyrke, denne viljens møjsommelige spænding, som i så høj grad havde forskrækket og irriteret Leonce, havde veget pladsen for en mild smægten, en rørende sørgmodighed, et dybt drømmeri, en øm og blid opmærksomhed, som han alene var genstand for. Det var en undselig, skælvende og overvunden kvinde, og for første gang havde hun en tillokkelse for ham, som mistillid og frygt ikke formindskede. Han følte sig veltilfreds ved hendes side, han kunne tale og ånde frit uden at frygte denne bidende og åndrige spot, der holdt hans ånd vågen, men tillige stillede hans hjerte på vagt imod hende og imod ham selv. Han behøvede ikke længere som den foregående dag at påtage sig en hemmelighedsfuld doktors og pædagogs rolle, en kold og forceret spøg, som havde skjult så megen bevægelse og fortrydelse. For fremtiden var han en sand beskytter for hende, en sjælelæge, næsten en herre; og der, hvor manden føler, at han styrer og regerer, der er han i stand til at tilgive alt, selv den utroskab, som har såret hans egenkærlighed.

Han satte sig ned ved sin lærvillige bodfærdiges fødder, og efter en lang tavshed, under hvilken han måske havde fundet behag i at forlange hendes bekymring og hendes undseelse, spurgte han hende, om hendes tilbøjelighed for ham ikke skulle være blevet formindsket ved den pinlige tilståelse, som hun havde vovet at fremkomme med til ham.

"Måske," sagde hun til ham, "hvis jeg i Dem så andet end en elsker, som forlader mig, og en ven, som er blevet mig tilbagegivet. Men hvis vennen helbreder de sår, som jeg selv har tilføjet mig, vil jeg med glæde se elskeren forsvinde for stedse. På denne måde kan min stolthed ikke lide; for hvis kærlighed er stolt og ømfindtlig, hvis dens tilgivelse er ydmygende og uantagelig, da er venskabets den helligste og blideste af alle velgerninger. Ak, min kære Leonce, se hvor denne guddommelige følelse er langt renere og dyrebarere end den anden! Hvor den renser og forædler, i stedet for at pine og tilintetgøre! I går ville jeg hverken have modtaget hjælp eller medlidenhed af Dem. I dag ville jeg ikke rødme ved på knæ at bede Dem om de samme ting."

"Nuvel, min kære veninde, De har endnu ikke truffet det sande; De går fra den ene yderlighed til den anden. I går foragtede De alt for meget venskabet, i dag hæver De det til skyerne. De kan ikke løsrive Dem fra den falske forestilling, som De i så lang tid har dannet Dem om disse to følelser, og De vil bestandig have, at den ene skal udelukke den anden; kønnenes forening er i sandhed ikke ideal og fuldkommen, undtagen når De forenes i to ædle hjerter. Hvad er da en sand kærlighed, hvis den ikke er et begejstret venskab? Ja, kærlighed er venskab drevet til entusiasme. Man siger, at kærligheden alene er blind! Der, hvor venskabet er klartseende, er det så koldt, at det er nær ved at dø. Tro mig, hvis Deres fejl syntes mig stor og utilgivelig, hvis et øjebliks forvirring og svaghed i mine øjne gjorde Dem uværdig til at kende og føle kærlighed, ville jeg ikke være Deres ven, og De burde støde min trøst tilbage i stedet for at modtage den. I ungdommen elsker man

ikke den kvinde, som man ikke længere attrår, og som man uden skinsyge ser i en andens arme. Det ord: *Venskab* er da en løgn, og Gud bevare mig fra at sige, at jeg elsker Dem således! O! lad mig tilstå Dem, at jeg lider bitre smerter ved, hvad der foregik i går, og at jeg i den grad er opbragt på Dem, at jeg i dette øjeblik er langt nærmere ved had end ved venskab, således som De definerer det. Jeg finder ikke, at De er en falden og foragtelig kvinde, men at De er uretfærdig, grusom og skyldig imod mig alene, som elsker Dem, og som fortjente den lykke, De har givet en anden."

"De forskrækker mig," sagde Sabina skælvende. "Tror De da, at denne tanke ikke er faldet mig ind, og at jeg ikke bebrejder mig, at jeg har tilføjet Dem en personlig smerte. Det er for Gud, at jeg bekender det."

"Og hvorfor er det ikke også for mig, og fornemmelig for mig?" udbrød Leonce og greb begge hendes skælvende hænder. "Gud har allerede tilgivet Dem, det ved De meget vel; men jeg – De vil da ikke, at jeg skal tilgive Dem som ven og som elsker."

"Skån mig for denne lidelse," sagde Sabina, da hun så sin stolthed aldeles overvundet. "Læs i mit hjerte, og begrib da, hvad der er min største bevæggrund til smerte."

"Men så ydmyg dig da i den grad, at du tilstår det," svarede Leonce begejstret, "det er det største bevis på kærlighed, en kvinde som du kan give! Sig mig, at du har syndet imod mig; løft dit stolte hoved imod Himlen og trods den, om du vil, mig er det ligegyldigt! Det er ikke mit hverv at true dig med dens vrede; men jeg ved, at du har knust mit hjerte, og at du skylder mig at indrømme det. Hvis du ikke angrer denne forbrydelse, da er det fordi du ikke vil gøre din fejl god igen."

"Nuvel, tilgiv mig den da, Leonce, og for at bevise det, udslet for stedse sporet af dette afskyelige kys."

"Det eksisterer ikke mere, det har aldrig eksisteret," udbrød Leonce og trykkede hende til sit hjerte, "og nu," sagde han, idet han kastede sig ned for hendes fødder, "træd på mig, om du vil, jeg er din slave; og om også et gloende jern brænder mine læber, aldrig skal nogen bebrejdelse komme over dem, aldrig nogen hentydning til et andet kys end mit."

I dette øjeblik slog klosteruret 2, og hoveddøren åbnedes for en ung broder klædt i novicernes hvide dragt.

Han var alene og gik langsomt med hovedet bøjet under hætten, hænderne korslagte over brystet og ligesom hensunken i stille andagt.

Leonce og Sabina stod op for at gå ham i møde, og han bøjede sig helt til jorden for at bevidne dem sin ærbødighed og sin ydmyghed. Men pludselig hævede han sig i sin fulde højde, og idet han kastede hætten tilbage viste han dem Teverinos smukke sorte hår og smilende ansigt i stedet for et skaldet hoved.

"Hvad er det for en ny forklædning?" udbrød Leonce.

Teverino svarede kun ved at udstrække hånden mod klosterets tårn og pege på urskiven, hvor timen betegnedes med gyldne tal på en azurblå bund.

Derpå sagde han med hul stemme, idet han knælede ned som en bodfærdig:

"Klokken er slået, nu skal De høre mit skriftemål."

"Ikke et ord!" sagde Leonce og lagde begge sine hænder på hane skuldre og rystede ham med en hjertelig myndighed. "Ti, broder, jeg besværger dig! Tror du mig så nedrig, at jeg skulle

have forrådt dig? Lad din hemmelighed dø med dig; den tilhører ikke dig, og dit hjerte er alt for ædelt til at bekende andres hemmeligheder."

"Jeg er ikke et barn, som ikke ved, hvad jeg kan fortie og hvad jeg kan åbenbare," svarede vagabonden; "men der er ting, som ville tynge på min samvittighed, hvis jeg ikke her anklagede mig for dem; så meget mere som vi tre i den henseende intet har at skjule for hinanden. Hør da, ædle højmodige signora, en stakkels synders klage, som kommer for at bede Dem og hr. Leonce om tilgivelse."

"Denne usling, knyttet til Deres ven ved hengivenhedens og erkendtlighedens hellige bånd, havde den ulykke en dag midt i en skov at træffe en dame af berømt fødsel og henrivende skønhed. Han kunne ikke se og høre hende uden at blive fortryllet af hendes yndige person og hendes ånd. Mens han hengav sig til den ophøjede lykke at betragte hende og høre hende, var han nær ved at glemme, at Leonce var lidenskabeligt indtaget i hende, og at han selv havde en anden tilbøjelighed at respektere. Han havde den tåbelige forfængelighed at synge for at adsprede hende; for denne beundringsværdige dame var sørgmodig. Der var opstået en misforståelse mellem Leonce og hende, og det var hende ligesom en trang at græde, når hun tænkte på ham. Den frække synder var lidenskabeligt indtaget i sin kunst, og kunne ikke synge uden selv at blive bevæget i den grad, at han tabte besindelsen. Da han nu havde sunget sin romance og så, at damen var rørt, hændte det, at han fik et anfald af latterlig indbildskhed, af en berusende svimlen. Han glemte sine personlige pligter, sit hellige venskab for Leonce og den dybe ærbødighed, som han skyldte signoraen, han havde

den dristighed at benytte sig af hendes smertelige tankefuldhed, satte sig ved hendes side og søgte at tilliste sig et af disse rene kærtegn, som ikke var bestemt for ham. Hvis den ædle dame ikke var blevet opbragt og havde vendt hovedet bort med afsky, ville han have røvet et kys, som han ikke ville have kunnet betale højt nok med sit liv. Heldigvis kom Leonce til og beskyttede sin veninde imod en skurks dumdristighed. Fra dette øjeblik af betragtede damen ham kun med foragt; og han, hvis brødefulde sjæl følte samvittighedsnag, og som så, at en stor forbrydelse fordrer en svær bod, han brød pagten med Satan, gav afkald på verden, og idet han søgte klosterets fred, iførte han sig denne bodsdragt, som angeren hæfter fast til hans ben, og som han kun vil ombytte med ligklædet."

"Det er en meget rørende fortælling," sagde Leonce; "som det ikke er muligt at modstå. Kan De nægte en så fuldstændig anger Deres tilgivelse, Sabina? Ræk den skyldige hånden; det er mig, som bønfalder Dem om det, og løs ham fra det frygtelige løfte."

Tilfreds med marquis'ens noget hykleriske, men uendeligt ærbødige forklaring, tillod Sabina ham at kysse hendes hånd, og idet hun fremtvang et smil, opfordrede hun ham til at tilgive sig selv en fejl, som hun allerede fuldkommen havde glemt. Hun lagde megen vægt på disse sidste ord for at lade ham føle, at hun ikke tillagde den latterlige begivenhed med kysset nogen vigtighed, og med en polisk godmodighed beundrede Teverino for sig selv den sikkerhed, hvormed verdensdamen behandlede en så delikat sag.

"Jeg er så meget mere stolt af min tilgivelse," sagde han, "som jeg nok ser, at min forbrydelse et blevet til skam for mig selv og

har bevirket den sande kærligheds sejr."

"Vil du nu forklare os," sagde Leonce, "hvorledes du har røvet fra de årvågne gode munke den uskyldighedsdragt, som du bærer så stolt?"

"Denne dragt tilhører mig," svarede Teverino; "den er ganske ny, den passer mig, den er mig bekvem, og jeg har i sinde at slide den op her."

"Ah! hold inde med din spøg. Jeg tror ikke, at Djævelen frister dig til at tage munkekappen på."

"Jo vist; idet Djævelen indgav mig denne lyst, hviskede han mig i øret, at jeg ikke ville savne lejlighed til at skille mig ved den igen. Gæt, hvad der er hændt mig! Min formue er ikke glimrende og svarer ikke til min marquistitel. De har gerne kunnet betro milady dette uden at være indiskret. Jeg er desuden lunefuld som en kunstner, doven som en munk og drømmende som en digter, jeg har altid elsket klostrene og ønsket mig dette salige blødagtige liv, når det blot ikke fortsættes ud over den af mig fastsatte termin. Da jeg for et øjeblik siden hørte novicerne blive undervist i sang, ytrede jeg nogle fornuftige bemærkninger til prioren angående den slette metode, de fulgte. Han tilstod mig, at hans sanglærer var borte i en sendelse hos den hellige fader, og at han ikke kom tilbage fra Rom førend om to måneder. Under denne fraværelse forfaldt skolen. Jeg sang da en motet på min måde, og den gode prior, der viste sig at være en ivrig musikelsker, vidste ikke, hvad stads han skulle gøre af mig."

"Ah! Min herre," sagde han til mig, "hvor det er skade, at De er en rig og fornem mand! Hvilken sanglærer De ville kunne være."

"Det skal ikke være nogen hindring," svarede jeg, "jeg skal gerne give Deres novicer undervisning under Deres opsyn."

"På mindre end fem minutter gjorde jeg dem begribeligt, at de ikke forstod at intonere rent og bestemt, og idet jeg med mildhed og beskedenhed føjede et eksempel til mit forskrift, henrykkede og begejstrede jeg dem i den grad, at de gentog om kap med prioren: "Hvor det er skade, at vi ikke kan binde sådan en lærer til os!"

"Kort sagt, jeg blev så rørt over deres ytringer, og livet som syngelærer hos disse munke viste sig for mig under så behagelige farver, at jeg samtykkede i at tilbringe de to måneder her, som ville forløbe inden sanglærerens tilbagekomst. Jeg lod mig føre til orgelet, hvorpå jeg spillede, så at alle mine tilhørere blev henrykte, og se – nu er jeg munk for resten af sommeren, det vil sige, at jeg for god kost og godt logi og klædt, som De ser, påtager mig til min private fornøjelse seks timers behagelig beskæftigelse om dagen; den øvrige tid bruger jeg til at strejfe omkring i bjergene, jage, fiske, læse, komponere eller sove. Jeg føler mig som det lykkeligste menneske i verden og identificerer mig med min patron Johan Kreyssler, som fandt så meget behag i sit klosterlige tilflugtssted, at han mellem musikken og den gode vin glemte sine ulykker, sin kærlighed og alle andre ting i denne forgængelige verden!"

"Bravo;" sagde Leonce, "jeg bifalder din plan, og tænker, at jeg ofte skal komme og besøge dig; men jeg tvivler om, at du bliver her to hele måneder. Jeg ved, at alt det, som er nyt, tilsmiler dig, og at alt det, som varer, trætter dig."

"Det er sandt; men når jeg påtager mig en forpligtelse, holder jeg den samvittighedsfuldt. Du må erkende, at jeg ikke binder mig uden betingelser, og at jeg i disse betingelser lægger en vis forudseenhed for dagen. Jeg ved i forvejen, at jeg her vil kunne more mig i to måneder. Eleverne er forstandige og behagelige; der er smukke stemmer iblandt dem, som det vil være mig en glæde at uddanne. Og desuden findes her nogle gamle musikalske værker dækkede med et ærværdigt støv, som jeg har i sinde at afryste. Det er i sådanne arkiver, at solistens skatte og kunstnerens lykke findes."

"Nuvel!" sagde Leonce, "men jeg har flere spørgsmål at stille dig, og da nu prioren og præsten kommer herhen for at hilse på milady, vil jeg bede om tilladelse til at tale lidt med dig i enrum."

De gik ind under klosterets buegange, hvorfra man kunde se det omkringliggende landskab, og der tog Leonce eventyreren under armen og sagde:

"Du synes mig at ville bringe lidt orden og arbejde ind i dit liv. Du har af naturen overordentlige evner, og jeg tvivler ikke om, at du med hvad du snarere har gættet end lært, på kort tid vil kunne gøre en glimrende lykke og erhverve dig berømmelse."

"Det ved jeg meget godt," svarede Teverino, "men det er ikke det, som frister mig."

"Du er altså ikke forfængelig? Du fortjente at være munk."

"Jeg er forfængelig, og jeg er ikke skabt for klosterreglen. Jeg vil følgelig ikke være munk, og jeg vil blive ved med at rejse omkring på Jorden og tilfredsstille min forfængelighed, når det behager mig, og aflægge den, når den vil gøre mig til sin slave. For forfængeligheden er den mest despotiske og den mest

ubillige af alle herrer, og jeg vil aldrig påtage mig den forpligtelse at være slave af mine usle fejl."

"Kan du ikke for alvor være kunstner, uden at være slave af publikum? Hør mig; begyndelsen er afskrækkende for en utæmmet stolthed som din. Dine beskyttere må hidtil have været uretfærdige eller karrige, eftersom du afskyer andres beskyttelse! Men et oplyst, fintfølende venskab, der er dig værdigt, det vover jeg at sige, kan det da ikke tilbyde dig midler til at begynde på at opbygge din lykke? Penge og mestres understøttelse er nødvendige midler. Modtag mine tilbud, kom til mig i Paris, hvor jeg vil være om to måneder, og jeg indestår dig for, at vinteren ikke skal gå, uden at du befinder dig på den plads i verden, som passer for dig."

"Tak, kære Leonce, tak," sagde Teverino og trykkede hans hånd. "Jeg ved, at du taler af et oprigtigt hjerte, men jeg kan så meget mindre modtage nogen tjeneste af dig, som vi har mødt hinanden under delikate forhold og på et kildent terræn. Jeg har i 24 timer kunnet være et mønster på ridderlighed og troskab. Men skønt jeg ikke er forelsket i milady, har prøven dog været så farlig og så vanskelig, at jeg ikke ønsker at begynde den igen. Tag ikke dette for tomt praleri; jeg er vis på, at hun elsker dig, jeg var vis på det før dig. Det glæder mig, og jeg priser mig lykkelig, at jeg har tjent til redskab for en sejr, som jeg ønskede for dig alene; men vi kunne mødes på randen af en anden afgrund, og den tanke, at jeg er dig forbunden, det vil sige, dit kreatur og din ejendom, ville tvinge mig til at træde tiltage og vige pladsen for dig, hvor som helst vi mødtes. Jeg ville enten gøre mig skyldig i utaknemmelighed eller blive et offer for min dyd. Det ville desuden ikke vare længe, inden du måtte opgive

at ordne på en passende måde din stakkels vagabonds eksistens. Jeg ville snart blive ked af alt, hvad der ville blive mig indgivet. I mangt et tilfælde ville jeg fortryde at have givet efter for overtalelse; mod min vilje ville jeg kede dig med min modbydelighed for så meget, der møder mig på min vej, og du ville blive træt af at føre mig tilbage fra mine udskejelser. Ja, om du så også intet havde at gøre med alt dette, så føler jeg dog intet dog intet, som drager mig hen imod den rolige hæder og de indkomster, der tilsikres en gennem notarer. Jeg har tidligt set bag kulisserne på enhver skueplads i det menneskelige liv; jeg kunne være skuespiller på disse forskellige teatre; men ved indgangen til dem alle, i verden som på brædderne, er der en hær af spejdere, kritikere, rivaler og rygklappere, som jeg aldrig ville kunne narre, behandle, smigre eller betale.

Gud har gjort mig til en fjende af enhver alvorlig løgn og alt koldt bedrageri; jeg kan kun sminke mig for at le, og snart får dog min oprigtighed overhånd, og jeg trænger til at viske sminken af mine kinder og at føle mig som menneske, for at række hånden til den svage og revse den uforskammede. Jeg lader mig ikke føre bag lyset af noget blændværk, og førend jeg havde begyndt at leve for min egen regning, vidste jeg, hvad resultat alle de var kommet til, som var blevet gamle under kampen. O! leve den hellige frihed! rødm ikke over mig, fornuftige og ædle Leonce! Din vej ligger banet foran dig, og du går hen ad den med majestæt; jeg kender kun den brudte linje og de kraftige vingeslag ligesom min lille Magdalene!"

"Magdalene? Det er sandt, der bliver din filosofi forfærdelig, og din forbrydelse uhyre stor. I går sov du i hendes hytte, i dag søger du ly under klostrets hvælving, i morgen vandrer du

omkring i en eller anden by, og dette barn vil blive glemt, hvis hun ikke er det allerede."

"Hør!" sagde Teverino og standsede Leonce foran en af åbningerne i buegangen, "betragt denne strøm, som risler hist nede i kløften. Betragt den netop på det sted, hvor en simpel bro forener stien, som går ned, med den, som stiger op ad bjergets side."

"Jeg ser den; videre!"

"Ser du en lille eng, grøn som en smaragd, der træder frem på siden af disse mørke klipper? Stien, som taber sig i det fjerne, går langs med siden af den."

"Jeg ser også denne eng. Videre."

"Så kommer der en granskov, og stien bliver borte."

"Ja, også det ser jeg."

"Og på den anden side granerne, på den anden side stien er en sænkning i terrænet dækket med lyng, og så kommer den nøgne bjergtop."

"Og så kommer himlen!" sagde Leonce utålmodigt. "Hvad er det for en billedlig tale, som du henter så langt borte?"

"Det er ikke noget billedligt. De har ikke set rigtig efter. Mellem bjergtoppen og himlen er der en lille barak af fyrreplanker fastgjorte ved pæle og understøttede af store sten. Har De kikkerten?"

"Jeg ser tydeligt denne hytte. Jeg ser også fuglene, som i stort antal flyver ovenover den i luften."

"Nuvel, hvis De ser fuglene, ved De også, hvad det er for en hytte, og hvorfor jeg netop finder behag i her at opslå min bolig, en halv times spadseretur derfra for dem, som har så gode ben således som Magdalene og Deres tjener."

"Det er altså fugletæmmerskens bolig?"

"De kan nu se en lille skarlagenrød kåbe, et rødt punkt, hvorpå solen funkler, og som bevæger sig omkring denne usle hytte. Det er Magdalene, det er min lille engel; det er mit hjertes barn, det er min sjæl, det er mit liv! Jeg kunne ikke længere benytte mig af den gæstfrihed, som denne hellige pige og hendes heltemodige bandit af en broder tilbød mig, da jeg en dag forpustet, støvet, udmattet, uden en eneste hvid i lommen, men sorgløs og glad ved at hilse Frankrigs horisont, satte mig ned ved deres dør og bad om lidt gedemælk til at slukke min tørst med. Jeg behagede dem; de fattede tillid til mig; de beholdt mig; jeg fattede kærlighed til dem, og har siden ikke kunnet bestemme mig til at forlade dem, skønt min samvittighed gjorde mig det til en pligt ikke at forene min elendighed med deres. Men skønt jeg har holdt mig på de mest afsidesliggende steder, og skønt ingen har set mit ansigt nærved, har man dog langt borte fra opdaget skikkelsen af en vagabond, som fulgte Magdalene, og kompromitteret i præstens øjne ville Magdalene snart være blevet tvunget til at jage mig bort eller flygte med mig. Det vil jeg ikke have, og det var derfor, at jeg, da de mødte mig på bredden af søen, var på vej hen til dette kloster for at tilbyde munkene min tjeneste og finde et ly hos dem ikke langt fra mine brave venner på bjerget. Det var også derfor, at jeg i dag førte Dem til dette sted, for at kunne tage afsked med Dem og tilbagelevere Dem de smukke klæder, uden at blive tilbage lige så nøgen, som De fandt mig."

"De skal beholde dem, for at De kan gå ud, når De har lyst til det," sagde Leonce, "ligesom også de penge, der lå i vestelommen; det fordrer jeg af Dem. De kan ikke afslå et

middel til en smule at formilde Magdalene og hendes broders fattigdom."

"Der var penge i mine lommer?" sagde Teverino i en skødesløs tone; "det havde jeg ikke lagt mærke til. Nuvel, hvis De ikke vil tage dem tilbage, vil jeg lægge dem i fattigblokken, og Magdalene får da sin andel af dem; for jeg forstår mig ikke på at være skatmester, og jeg vil ikke have, at man skal sige, at jeg i 24 timer har spillet marquis for andet end min fornøjelse. Milady har rigeligt belønnet den lille for den fornøjelse, hun har forskaffet hende. Magdalene er altså rig i dette øjeblik, og på to måneder vil jeg her kunne tjene tilstrækkeligt til vore fornødenheder i lang tid."

"Men hvor går De hen om to måneder? Hvad vil De gøre med Magdalene?"

"Jeg elsker hende så højt, og er så højt elsket af hende, at jeg ville gifte mig med hende, hvis hun ikke var alt for ung; men jeg må i det mindste vente to år; og hvis jeg havde den ulykke forinden at blive alt for forelsket i hende, ville hun være i stor fare. Jeg må altså forlade hende, inden de to måneder er forløbet, hvis min faderlige tilbøjelighed skulle skifte natur."

"Forunderlige unge mand," sagde Leonce; "hvad! så megen kærlighed og så megen rolighed, så megen svaghed og så megen dyd, så megen erfaring og naivitet, et liv på en gang så stormfuldt og så rent, så regelløst og så tappert forsvaret imod lidenskaberne."

"Anse mig ikke for bedre end jeg er," svarede Teverino. "I min ustyrlige ungdom har jeg begået ondt, og jeg har udskejelser på min samvittighed, som jeg aldrig vil kunne tilgive mig selv. Men dette hjerte er ikke blevet aldeles fordærvet, og

samvittighedsnag har renset det. Jeg har været skyld i andres lidelser, men hvad jeg selv i sådanne tilfælde har lidt, det kan jeg ikke beskrive Dem. Jeg elsker lidenskabeligt lykken, og synet af en ulykke, som jeg har været skyld i, er nær ved at gøre mig afsindig. For fremtiden vil jeg hellere tage livet af mig selv end besmitte genstanden for min tilbedelse, og jeg går ikke hen for at søge glæden hos den, som er i besiddelse af uskyldighed."

"Men De vil glemme denne ulykkelige pige, og når De forlader hende, vil hendes hjerte ikke desto mindre være blevet sønderrevet."

"Om jeg vil glemme hende, ved jeg ikke," sagde Teverino med en alvorlig mine. "Jeg tror det ikke, min herre; jeg kan ikke tro det, og hvis jeg troede det, ville det ikke være kærlighed, jeg føler, jeg ville ikke være mig selv. Vel er det sandt, at jeg har fortrudt mere end et bånd, taget mere end en ed tilbage; men jeg erindrer ikke, at jeg har været først utro, for det er mig en naturlig trang at være bestandig, og hvis jeg ikke altid var blevet indviklet i disse lette eventyr, hvor man forlader hinanden uden betænkelighed, ville jeg kun have haft en eneste kærlighed i mit liv. Jeg har været udsvævende, og dog havde Gud skabt mig ren og blufærdig; jeg genkender mig selv, når jeg kommer i berøring med en blufærdig sjæl, og jeg føler, at mit ideal er der og ikke noget andet sted. Lad da tiden ile bort og mit liv udfolde sig for mig. Jeg kan ikke optræde som spåmand og profet for mig selv; men jeg ved, at det ikke er umuligt, at jeg kan blive Magdalenes ægtefælle, hvis jeg finder hende tro, når tiden kommer."

"Og hvis hun ikke er det?"

"Så vil jeg tilgive hende og forblive hendes ven, ja hendes ven, og det på en måde, på hvilken De ikke ville kunne være lady Sabinas ven, De, som elsker anderledes og sætter stolthed i kærlighed."

"Vi skal da skilles ad, uden at jeg kan bevise dig min agtelse og det i sandhed uimodståelige venskab, som du indgyder mig?"

"Vi vil træffe hinanden igen, tvivl ikke om det. Hvis jeg da er kommet i gang med at arbejde og er ordentligt klædt, vil jeg ile Dem i møde med åbne arme; men hvis jeg er lige så slet klædt, som jeg var i går på bredden af søen, bliv da ikke forbavset, hvis jeg lader, som om jeg ikke kender Dem."

"Det er det, som bedrøver og sårer mig," sagde Leonce heftigt bevæget; "du vil ikke fæste lid til mig."

"Jo, jeg vil; men jeg kender alt for vel virkeligheden til at ville ophøre med at gøre mit liv til en mere eller mindre behagelig og afvekslende roman."

Præsten samtykkede i at ledsage Sabina og Leonce helt til villaen, for at lord G... ikke skulle have anledning til mistanke. Mylord var vågnet den foregående aften og var blevet noget urolig; men han havde drukket for at adsprede sig, og da hans kone kom hjem, sov han endnu.

Om "Teverino"

Forfatter: George Sand (1804-1876).
Org.udgave: *Teverino*, føljeton i *La Presse* 19. august til 3. september 1845, bogudgave Société belge de librairie, Bruxelles 1845 (Fransk førsteudgave L. Desessart, Paris 1846).
Denne udgave baseret på: *Teverino.* Novelle af George Sand, oversat af P. B. Blicher. S. Trier, København 1852.
Oversætter: Peter Brøchner Blicher (1818-1874).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Maurice Sand (1823-1889): *Sabina, gracieusement étendue* (fra *Œuvres illustrées de George Sand*, J. Hetzel, Paris 1852ff.).

ISBN 978-87-7979-879-3

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-117-6 (Ølstykke 2006).

© 2023 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk